XXXVI. ÉVFOLYAM, 14–15. SZÁM

1980. ÁPRILIS 3.

Ludas Matyi

ÜNNEPI DUPLA SZÁM

32 OLDAL ÁRA: 5,60 Ft

Balázs-Piri Balázs rajza

Nosztalgia

– Igenis! Egy kukoricakása melasszal, és két adag lópörkölt…

Sajtó-hibrid

Különleges lappéldányt küldött nekem egy budakalászi előfizető: első és utolsó négy oldala Rádió- és Televízióújság, a belseje pedig egy teljes Ludas Matyi – szabályosan, géppel összefűzve. Túl a csodálkozáson, először nagyon boldog voltam, hogy ilyen egyedi hibrid-újsághoz jutottam, ennek bizonyára nagy értéke lesz, talán több, mint egy elrontott bélyegnek. De aztán lehűtöttek: ez már többször előfordult, hanyagságból. Egy kis hanyagság valóban nem világ csodája, de azért ebben fantázia is van! Aki beküldte a példányt, levelében azt írta, hogy nem szokott Ludast olvasni. Megkapta a heti Rádió- és Tv-újságot, beleolvasott, s egyszer csak csodálkozni kezdett a szokatlan hangvételen, de komolyan vette az írást. Aztán persze rájött a tévedésre és bosszankodott is, hogy hiába keresi a heti műsort, mert annak helyén a Ludas található. „Vannak még ilyen bosszantó hibák, ahogy a Ludas is írja" – fűzi hozzá mindehhez. Lám: így lehet elérni, hogy többen komolyan vegyék egy szatirikus lap mondandóját, hogy ami abban található, az nem vicc, jó lesz gondosabban tanulmányozni és magunkba mélyedni!

De mi a helyzet akkor, ha ez fordítva történik meg? Vagyis, hogy kívül Ludas, belül RTV? Minthogy ez esetben az olvasó humorra hangolódott, középre lapozva esetleg úgy találja, hogy a műsor kész vicc? – És persze nemcsak ezt a két lapot lehet keresztezni, hanem... De nem mondom tovább, mert még elszabadul a fantáziám és olyan lehetetlenséget képzelek el, ami aztán szintén megtörténik.

Földi Iván

nemecsek

Molnár Ferenc regényének, a Pál utcai fiúknak felejthetetlen kis hőse nemecsek ernő – így csupa kisbetűvel. Ilyen méltatlanul írták be őt a csapat könyvébe, a csupa nagybetűsek után, és csak élete árán érdemelte ki, hogy kijavítsák a bejegyzést NEMECSEK-re, csupa nagybetűvel.

A magyar színészek – már jó ideje figyelem – mind-mind nemecsekek, így, csupa kisbetűvel – legalábbis a magyar filmek plakátjain. Pedig nemegyszer vívnak hősi, reménytelen küzdelmet azért, hogy a szerepükből formáljanak valami emberszerűt és legalább egy nagybetűt kiérdemeljenek a film bemutatója után.

Tessék megnézni egy előzetes filmreklámot a magyar sajtóban, hogyan hirdették például a most bemutatásra került új magyar filmet, a „KORKEDVEZMÉNY" című̋t. Akinek volt már újság a kezében, az tudja azt, hogy a **betűk nagysága** jelenti a **jelentőségét** is annak, amit nagyobb betűkkel szednek ki az újságolvasó számára. Mi a fontos most már az említett filmhirdetésben?

Nagybetűs a dramaturg, az operatőr és a rendező.

Félakkora, nemecsek-betűs a film valamennyi szereplője-színésze.

A film írója alighanem akkora becstelenséget követhetett el, hogy a legkisebb betűtípust sem érdemelte ki, egyáltalán **nem is szerepel** a tájékoztató hirdetésben.

Elmondom most, hogy mivel lehet például az én kíváncsiságomat felcsigázni egy film iránt: ha a szereplői kedvesek a számomra és hogyha érdekes témájú forgatókönyv megfilmesítéséről hallok. Ha viszont egy filmet nem írt meg senki, mégis látható lesz a mozikban, én már nem tudok annyira érdeklődni iránta, mint illenék.

Lehetséges, hogy a „KORKEDVEZMÉNY" című, új magyar film címe azt sejteti, hogy korunk kedvez az író és színész nélkül készült filmeknek, s hogy ne szégyellje nagyon a rendező, hogy mégis igénybe vett színészeket a filmezéséhez, hát csupa kisbetűvel írja a nevüket a csapatnaplóba.

Pedig a film után a nézők csakis a kis nemecsekre fognak emlékezni, és nem arra, hogy félközelről, vagy totálból látszott a grund, ahol a szegény nemecsek küzdött a filmért...

somogyi pál

Tévedés

A vitorláshajók kölcsönzése körül minden a legnagyobb rendben van. Ezt az Iparcikk Kölcsönző és Szolgáltató Vállalat Bérlőszolgálatának vezetője mondta nekem telefonon, tehát fix. A glossza, amelyet erről írtam volt, két héttel ezelőtt, tévedésen alapul. Mert hajó van bőven, még március 20-án is lehetett bérelni, igaz, nem csúcsidőre, nyárközépre. Hogy miért éjszakázott mégis március negyedikéről ötödikére virradóan embertömeg a Bérlőszolgálat előtt? Ki tudhatja... Mélyek a vitorláslélek rejtelmei, kifürkészhetetlenek. Bérlőszolgálaték még azt is elmesélték, nagyobb ámulatomra, hogy bár az igénylések előjegyzését csak szerdán tízkor kezdték, már kedden délelőtt tízkor odaállt az első jelentkező az ajtajuk elé, s délután ötkor, amikor a boltot becsukták, már legalább húszan ácsorogtak ott.

Rá kellett kérdeznem: bocsánat, hogy is van ez? Önök tudták, hogy azok ott kint mire várnak, mégsem mondták: jöjjenek be, jó emberek, ne fagyoskodjanak a nyílt utcán, mondják meg, mit kívánnak, s mi felírjuk? A válasz: hogy tehettük volna, mikor az előjegyzés csak másnap kezdődött?! További okvetetlenkedtem: de miért csak másnap? Kicsit ingerült volt a válasz (érthető, ennyi értetlenség láttán!): mert a Központ így rendelkezett.

A múltkori glossza tehát tévedésen alapult. A Központ tévedésén. Valaki ugyanis lusta volt kimenni a kapu alá, elolvasni a cégtábláról, hogy ők egy Szolgáltató Vállalat, fejből meg nem emlékezett rá, azt hitte, hogy Rendelkező Hatóság... Mert ha Hatóság, akkor rendben van, így kell: keményen, katonásan, zupásan, elvágólagosan.

De ha netán mégis Szolgáltatás (azért írom nagybetűvel, mert ez nálunk fogalom, ritka, ünnepi, messze vagyunk még a köznevesült, kisbetűs formájától), akkor ki kell szólni az ajtón: jöjjön be, szép, szőke vitorlás, aztán hellyel kell kínálni, de még a széket is megfújni előtte, meg kötennyel letörölgetni, ahogy anyám tette, kedves vendég jöttekor, kérdezősködni a családról, beszélgetni időjárásról, piaci drágaságról, majd óvatosan rátérni jövetele tárgyára, kifaggatni, melyik év, melyik napján, hány órára óhajtja szolgálatainkat igénybe venni...

A vitorlások kölcsönzése körül egyébként – nem tudom, mondtam-e már? – minden a legnagyobb rendben van. Félreértéseket elkerülendő, sietve kiigazítom: a vitorlások kölcsönzése körül *is*...

Radványi Barna

Utazás a szellembuszon

Gyakran tapasztaljuk a fővárosban, hogy egy-egy autóbusz-megállót áthelyeznek. Ezekről azonban a BKV tájékoztatja az utazóközönséget.

Nem úgy a Volánnál, ahol az utóbbi időben olyan autóbuszok is feltűntek, amelyek nem szerepeltek egy járat menetrendjében sem. Ennek a nagyvállalatnak ugyanarról a telephelyéről ugyanis egy fiatalember időnként autóbuszokat lopkodott. A járműveket nyilván a farzsebében vitte ki, ezért nem tűnt fel a buszlopás-sorozat senkinek.

A fiatalember a lopott busszal beállt valamelyik távolsági járat vonalára, fölvette az utasokat és beszedte a viteldíjakat. Egészen addig furikázott, amíg volt a járműben üzemanyag, akkor aztán otthagyta a buszt, ahol éppen volt és ment vissza ugyanarra a telephelyre újat lopni. Az ötletes fiatalember több tízezer forintot kaszírozott így be, amelyből persze a Volán egy fillért se látott. Legtöbbször jó ideig magát a buszt sem.

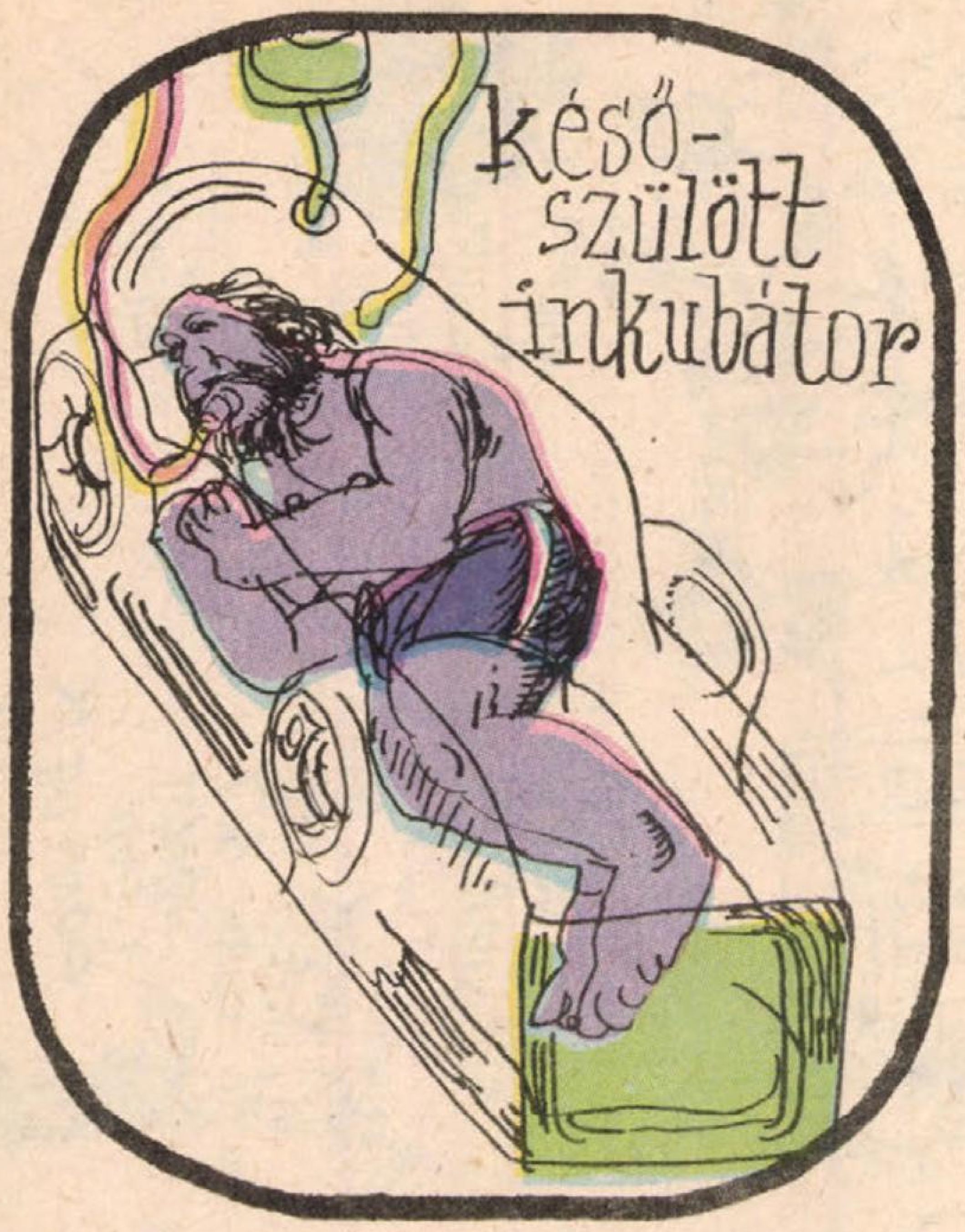
Az eset hallatán azonnal megértem a BKV logikáját, az autóbuszok megállóinak gyakori változtatásával kapcsolatban. Ezek az intézkedések nyilván a busztolvajok elleni védekezést szolgálják. A járaton dolgozó buszvezetők valószínűleg minden reggel kódolt menetlevelet kapnak, amiből csak ők tudják, hogy aznap épp hol kell megállniuk. A tolvaj bizonyára azonnal lebukna, ha egymás után kétszer ugyanabban a megállóban próbálná felvenni az utasokat.

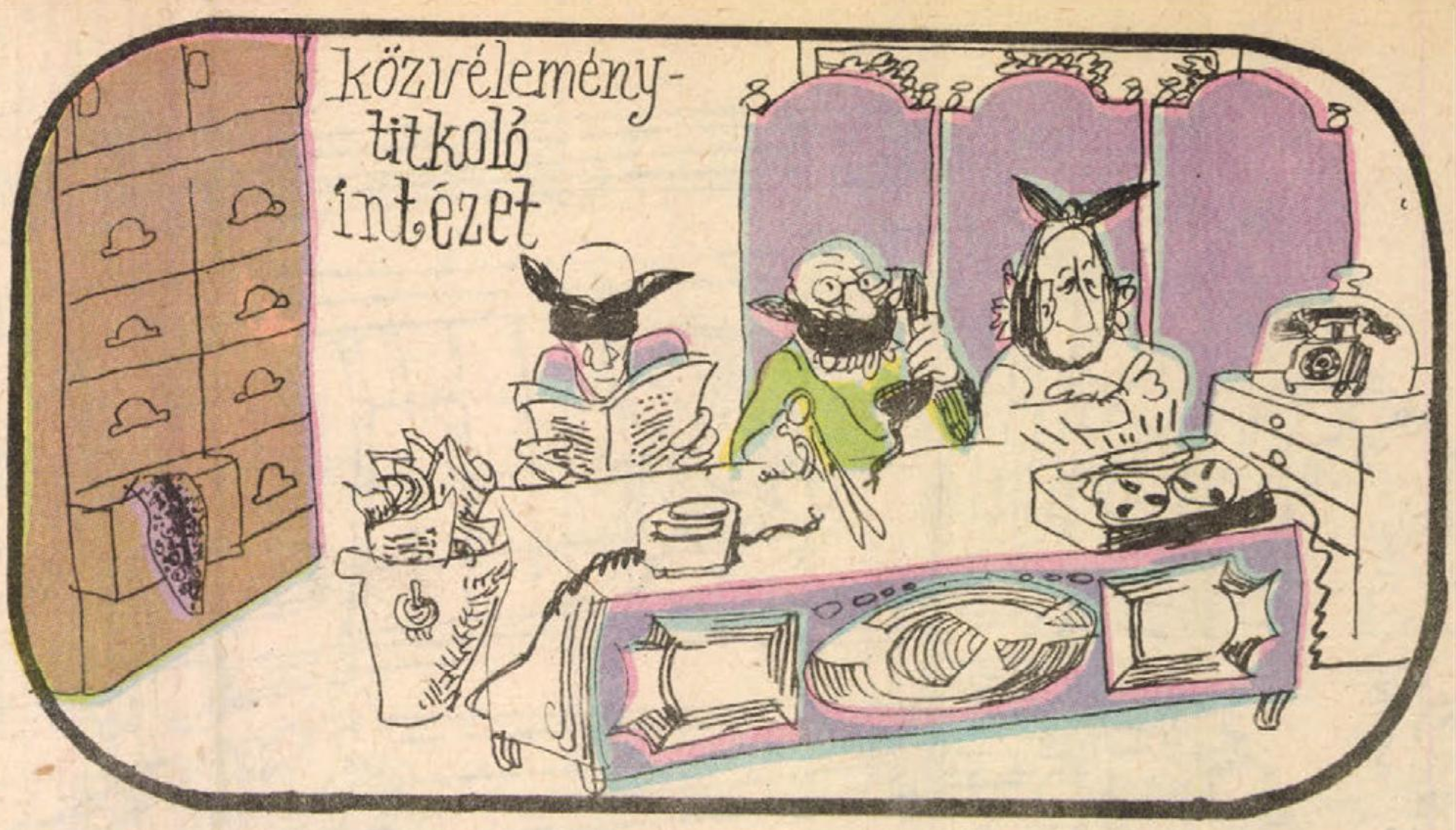
Hát ennyit a szellembuszokról. Most megyek, ellopom a Keletiből egy délutánra a Kőrös-expresszt. Gondolom, ezzel is kereshetek néhány forintot...

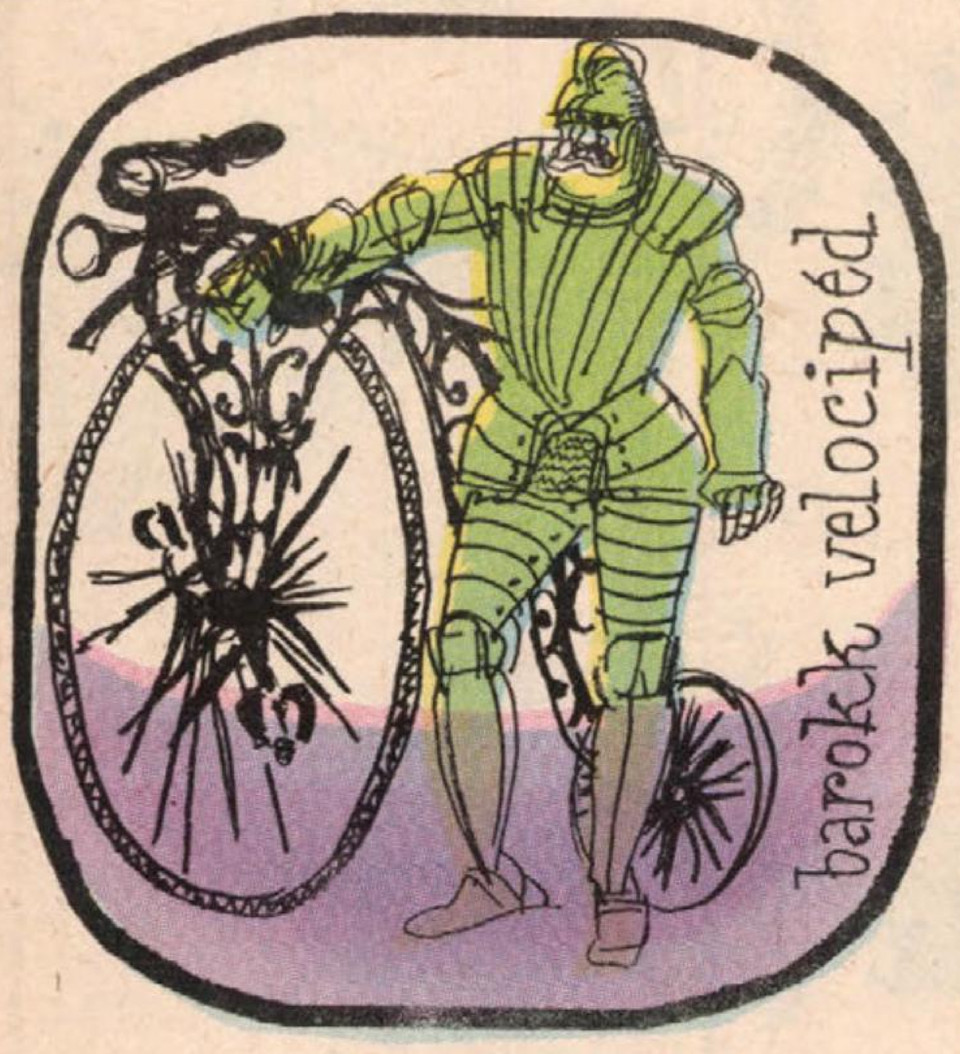
Vezda János

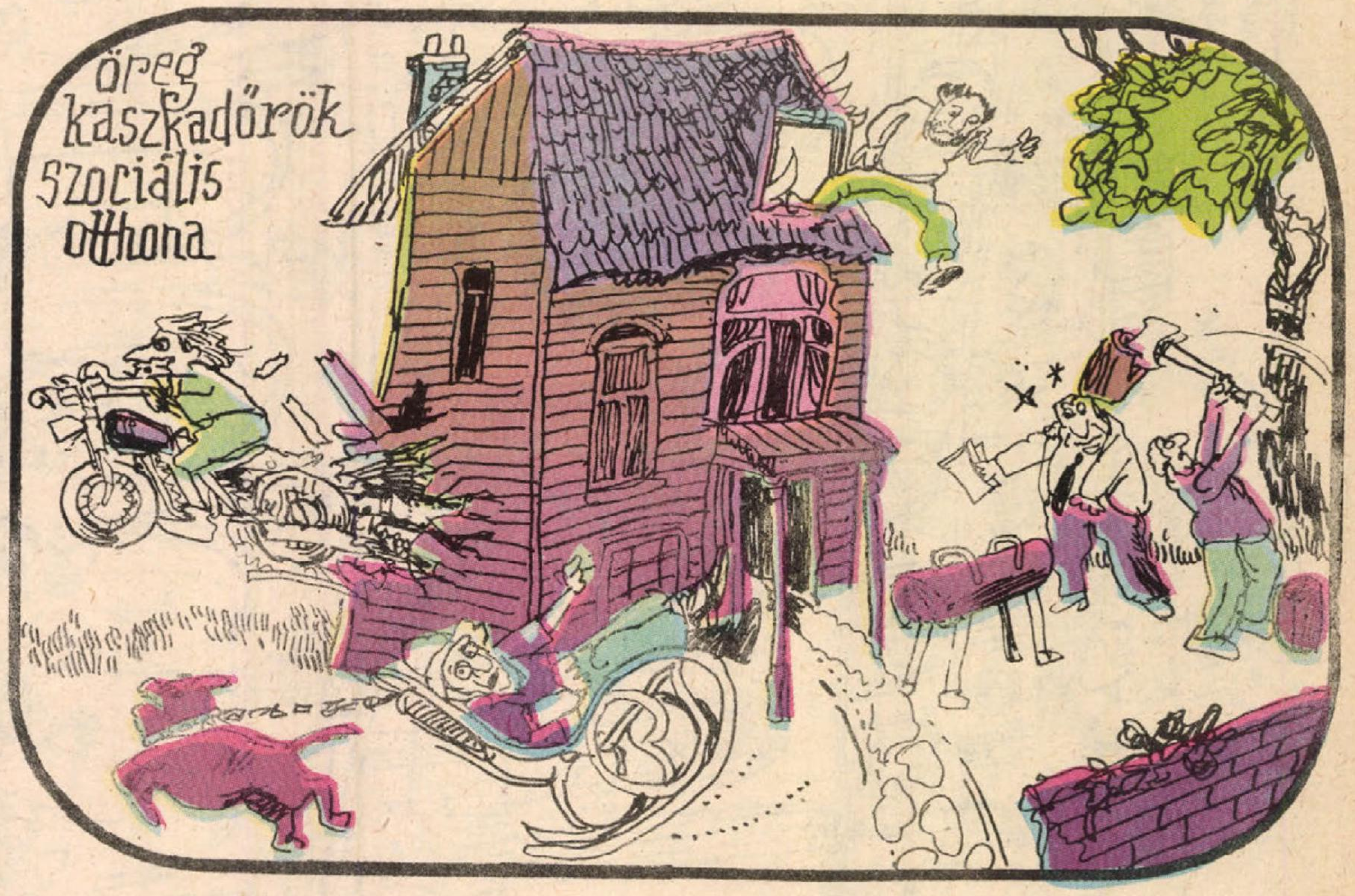
HEGEDŰS ISTVÁN:

SZÍVÜGYEIM

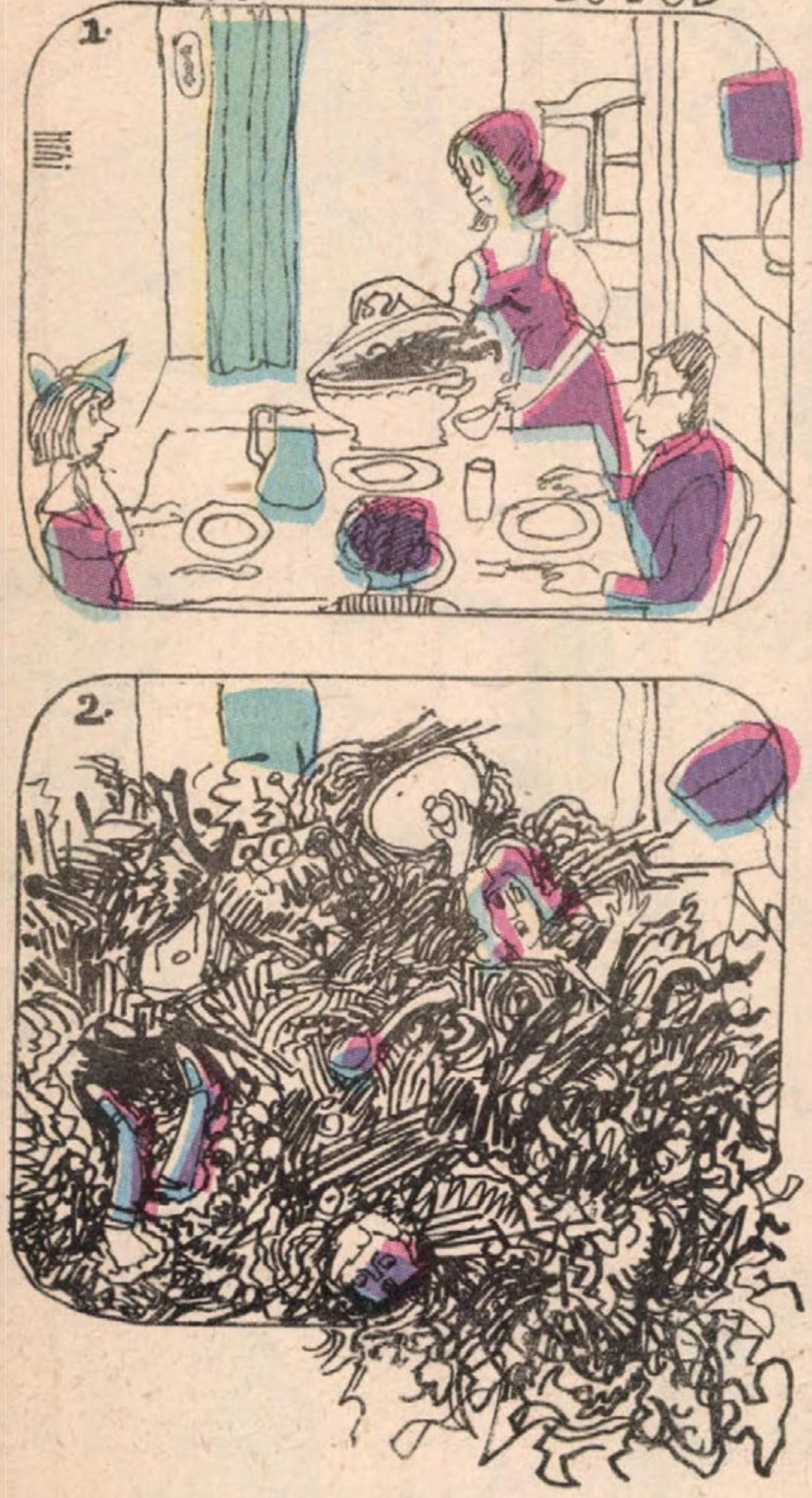

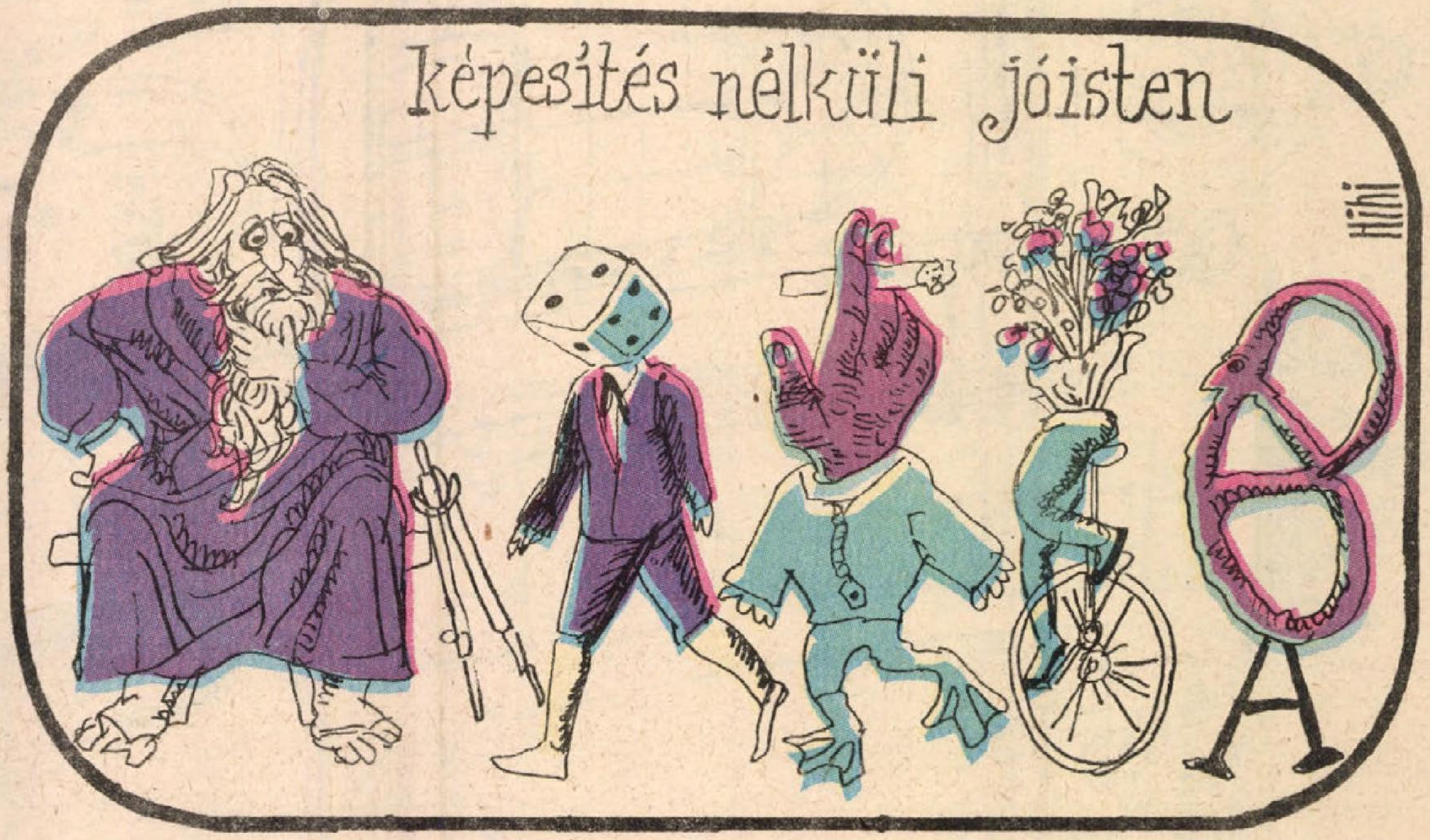

egy jó kiadós leves

SAJDIK: **VIGADÓ**

MIKES GYÖRGY:

SZÍNHÁZBA JÁROK...

Tavaly, november tizenkettedikére, két jegyet vettem a Pirinyó Színházba, mert mindenki azt mondta: a Tabletta című zenés-táncos színdarab kitűnő és kitűnő a szereposztás is. A főszerepet Anti Bébi játssza, aki nagyon nagy tehetség.

November tizenkettedikén aztán kiderült, hogy az előadás — betegség miatt — elmarad. A jegyek a helyszínen visszaválthatók.

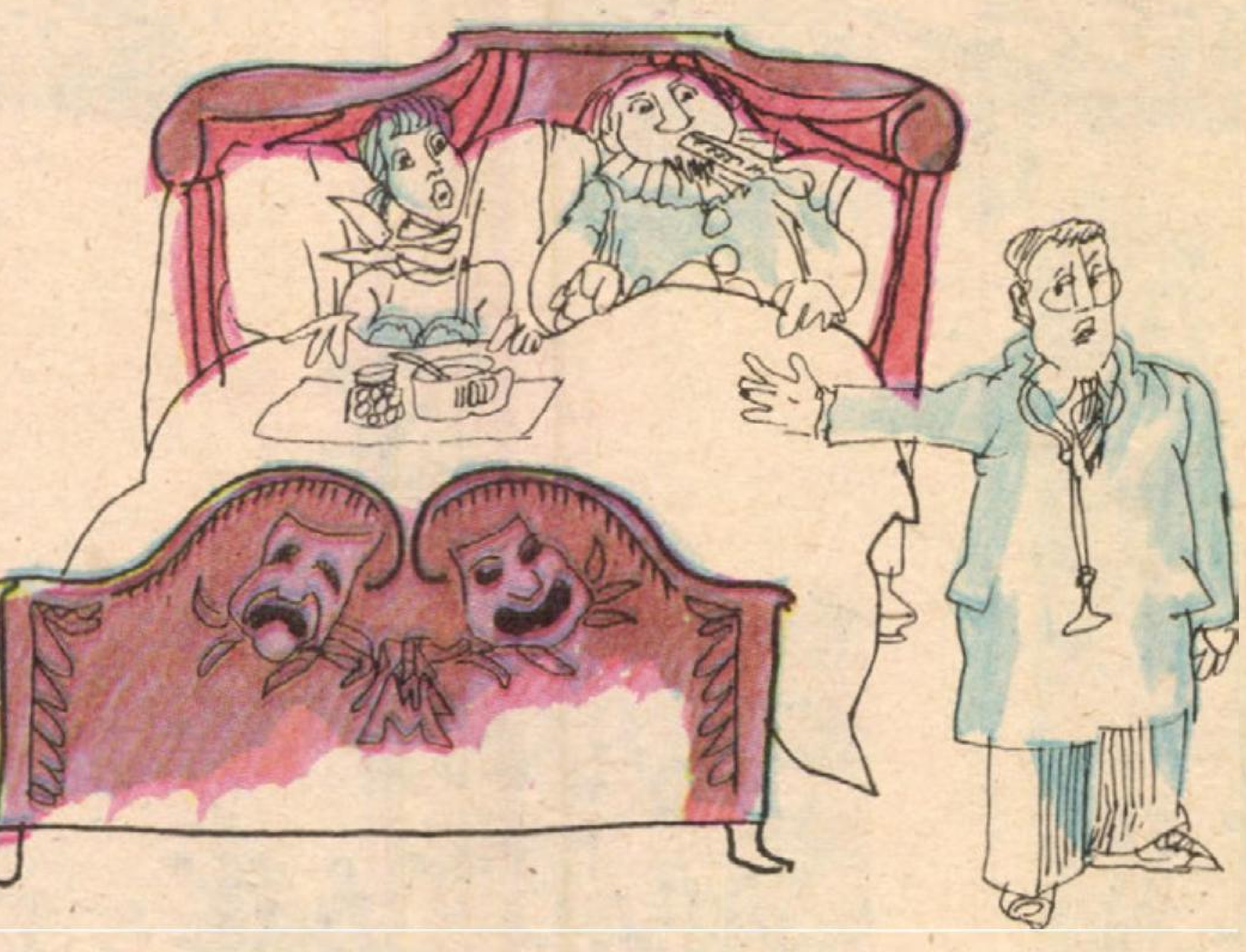
A pénztárnál visszakértem a pénzt és másnap vettem két jegyet, a Kis Színház december nyolcadiki előadására. A darab Illyés Gyuláról szólt, Katona József átigazításában. Az előadásnak nagy sikere volt, a kritikusok lelkendeztek.

December nyolcadikán a rádióban azt hallottam, hogy az előadás — betegség miatt — elmarad. A portás ugyanis megbetegedett és a színház összes kulcsai nála voltak.

A jegyeket vissza lehetett váltani és mivel aznap — ha törik, ha szakad — színházba akartam menni, elrohantam a Pirinyó Színházba, mert azt hallottam, hogy ismét a Tabletta című darab megy, Anti Bébivel, aki nagyon nagy tehetség. A színházban azonban megtudtam, hogy — betegség miatt — műsorváltozás van. Nem a Tablettát adják — a nőorvost alakító színész ugyanis influenzás lett — hanem egy négyszemélyes finn-ugor monodrámát mutatnak be.

A kudarc nem keserített el, szereztem két jegyet a Közepes Színházba, mert azt hallottam, hogy nagyon érdekes musicalt mutattak be Adj egy puszit, kapsz egy puszit címmel! A musicalt hét évig játszották a New York-i Broadway-n. Nálunk azonban zene nélkül adják (rendezői ötlet!) de az előadás végén mindenki megkapja a kottát.

Január ötödikére szólt a jegyem és már előre örültem az előadásnak. Sajnos ismét csalódás ért. Az előadás — betegség miatt — elmaradt. A főszereplő berekedt és nem tudta elénekelni azokat a dalokat, amelyek benne sem voltak a darabban. A musical helyett bemutatásra került a négyszemélyes finn-ugor monodráma, amelyet a nagy sikerre való tekintettel a Pirinyó Színházból áthoztak a Közepes Színházba.

A négyszemélyes finn-ugor monodrámát csupa fiatal színész alakította és mindegyik motyogott, vagyis nem lehetett érteni, hogy mit mondanak. Ezért egy narrátort is alkalmaztak, aki érthetően elmondta, hogy miről is van szó tulajdonképpen a monodrámában.

Nekem azonban — az isten tudja miért — semmi kedvem nem volt a finn-ugor drámához és vásároltam két jegyet a Közepesnél Nagyobb Színházba, ahol egy ismeretlen Shakespeare darabot mutattak be, amely Kiskunhalason játszódik és egy kisbíróról szól, aki reménytelenül szerelmes a főjegyző leányába, de a felszabadulás után a főjegyző leánya, Stuart Mariska mégis férjhez megy a nyalka kisbíróhoz. Azért is örültem, hogy megnézhetem ezt a darabot, mert Anti Bébi játszotta a kisbíró szerepét (rendezői ötlet!), mint vendég.

Január tizennyolcadikára kaptam jegyet, de aznap az újságokból megtudtam, hogy az előadás — betegség miatt — elmarad. Pech! Az ismeretlen Shakespeare színmű helyett egy fiatal angol szerzőpáros Az előadás betegség miatt elmarad című verses drámáját tűzték műsorra, amelyet azonban én már láttam, amikor meg akartam nézni Ibsen Nóráját, de csak Ibsent láttam, Nórát nem, mert szegényke megbetegedett és nem volt senki, aki eljátszhatta volna Nóra szerepét. Az öreg Kljucs bácsi vállalta volna a női szerepet, de abba nem egyezett bele, hogy levágják övig érő szakállát.

Visszakértem a pénzt, hogy jegyet válthassak a Nagy Színház új darabjához, a Kiváló Áruk Fórumához. Február huszadikára kaptam két jegyet. Az előadás azonban — betegség miatt — elmaradt. A darab ugyanis viharos sikert aratott és a viharban többen megfáztak, felfáztak. Másnap megtartották az előadást. Én nem voltam ott, csak mesélték, hogy hét óra tízkor (színházi kezdés) megjelent a színpadon dr. Kovács János főorvos, aki igazolta a közönségnek, hogy több színész valóban beteg és részletesen felolvasta a diagnózisokat. A siker óriási volt, mert a közönség azt hitte, hogy egy abszurd drámát lát és az is tetszett a tisztelt publikumnak, hogy az előadás már hét óra húszkor véget ért, tehát még megnézhették a nagyfilmet a televízióban. A harmadik napon a főorvos vetítettképes előadást tartott ugyanerről a témáról. A negyedik alkalommal már nem vállalta a fellépést, mert mint amatőr színész főszerepet kapott egy háromórás új magyar filmben.

A rendező a haját tépte és arra kérte a színház vezető színészét, hogy ugorjon be a főorvos szerepébe. A vezető színész be is ugrott, hogy közölje a rendezővel: rá ne számítsanak, mert beteg.

Az előadás tehát — betegség miatt — elmaradt. Volt egy második szereposztás is, de a színész — tévedésből Molière Tartuffe-jét tanulta meg.

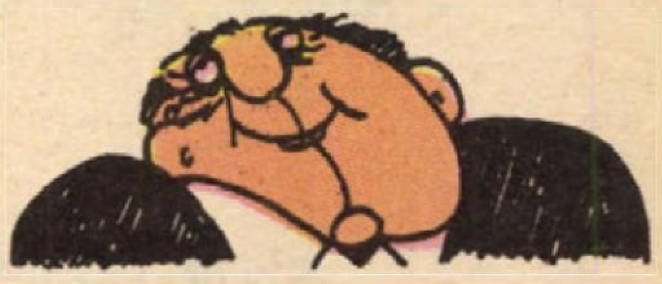
Most hallom, hogy a Pirinyó Színház bemutatja a Miért maradnak el folyton a színházi előadások, avagy miért nincs második, harmadik szereposztás? című komédiáját.

Rohanok jegyet venni...

TORMAI LÁSZLÓ:

NEGATÍV KITÜNTETÉSEK

Ezekben a napokban sokan kaptak jó munkájukért kitüntetést, de, sajnos, akadnak még olyanok is, akiknek a rossz munkáért kellene adni valamit. Ezért április elseje alkalmából az Állami Nyuszi a piros tojás helyett a következő kitüntetéseket adományozta:

PATÓ PÁL-DÍJAT:

Kösöntyű Mórnak, az Egyesült Ragasztógyár vezető beosztású igazgatójának, akinél húsz éve csúszós csirízt gyártanak, az exportból visszamaradt légyfogójukat pedig egészségügyi papírnak használják a magyar tájlegyek. Mellékkitüntetése egy celéggyel ékesített légyfogó. *Veteményes Oresztésznek,* az Uborkásüveg- és Másfajta Kupakgyár Műszaki állományú főmérnökének, aki az új gazdasági mechanizmus bevezetése óta ül azon az újításon, mely szerint emberi kézzel is le lehet csavarni az uborkásüveg kupakját. Mellékkitüntetése, hogy lezárás előtt beülhet egy uborkásüvegbe.

LIPÓT-DÍJAT:

Alpesi Gál Fábiánnak, a TETÜMPEX külkereskedelmi vállalat perfekt üzletkötőjének, aki Londonban megvásárolta azokat a fagurigákat, amiket kiküldtek vele eladni. Mellékkitüntetése, hogy érdemei elismerése mellett, érdemei végéig fagurigákat árulhat a Teleki téri piacon.

Sityak Joakim motozóportásnak, aki tisztelgett a páncélszekrénybe öltözött főkönyvelőnek, mert azt hitte, hogy farsangi bálba megy. Mellékkitüntetése, hogy zebrának öltözhet.

SZARKA-DÍJAT:

Döntvény Salamonnak, az Újburgonya TSZ kanapé-készítő melléküzemága vezetőjének, aki fiktív kanapékba ültette a vezetőséget, mert a tényleges kanapékat a saját háztájijába ültette. Mellékkitüntetése, hogy tíz évre eltiltják a kanapéba üléstől. *Ivlombos Kázmér* segéd hulladék-telepvezetőnek, aki az ellopott hulladékokból felépítette magának a Szabadság-hegyen a versaillesi kastélyt. Mellékkitüntetése, hogy minden éjfélkor lepedőbe öltözött ellenőrök jelennek meg a kastélyában. *Kotornus Viktória* szoroskasszás mixernőnek, aki egy literes cseresznyepálinkás üvegből telemérte a Kiskörei-víztárolót. Mellékkitüntetése, hogy vissza kell mérnie.

FAUST-DÍJAT:

Bőröske Lucián kinevezett bolti eladónak, aki ötven forint csúszópénzért sem volt hajlandó pantallót adni az ördögnek. Mellékkitüntetése, hogy élete végéig alsónadrágban kell járnia a fővárost. *Szatellit Toszka* húsárudai hentesnek, aki rövidkarajt csak kenőpénzért adott. Mellékkitüntetése, hogy az úr is csak kenőmájasért ad hosszú életet neki.

PISZKOS FRED-DÍJAT:

Bokorbújdosó Vilmosné továbbszolgáló házmesternek, akinél a húsvéti ünnepek alatt megette a piszok a lépcsőházat. Mellékkitüntetése a padláson lakó bőrkötéses bőregér. *Undulátor Nimródnak,* a Közép-Dunántúli Balaton Művek törzsgárda környezetszennyezőjének, aki annyi sötét színű oldatot engedett a magyar tengerbe, hogy a környező bazárárusok megkezdték az örökíró tintahal árusítását. Mellékkitüntetése negyvennapos böjt tintahalon és Balaton-vízen.

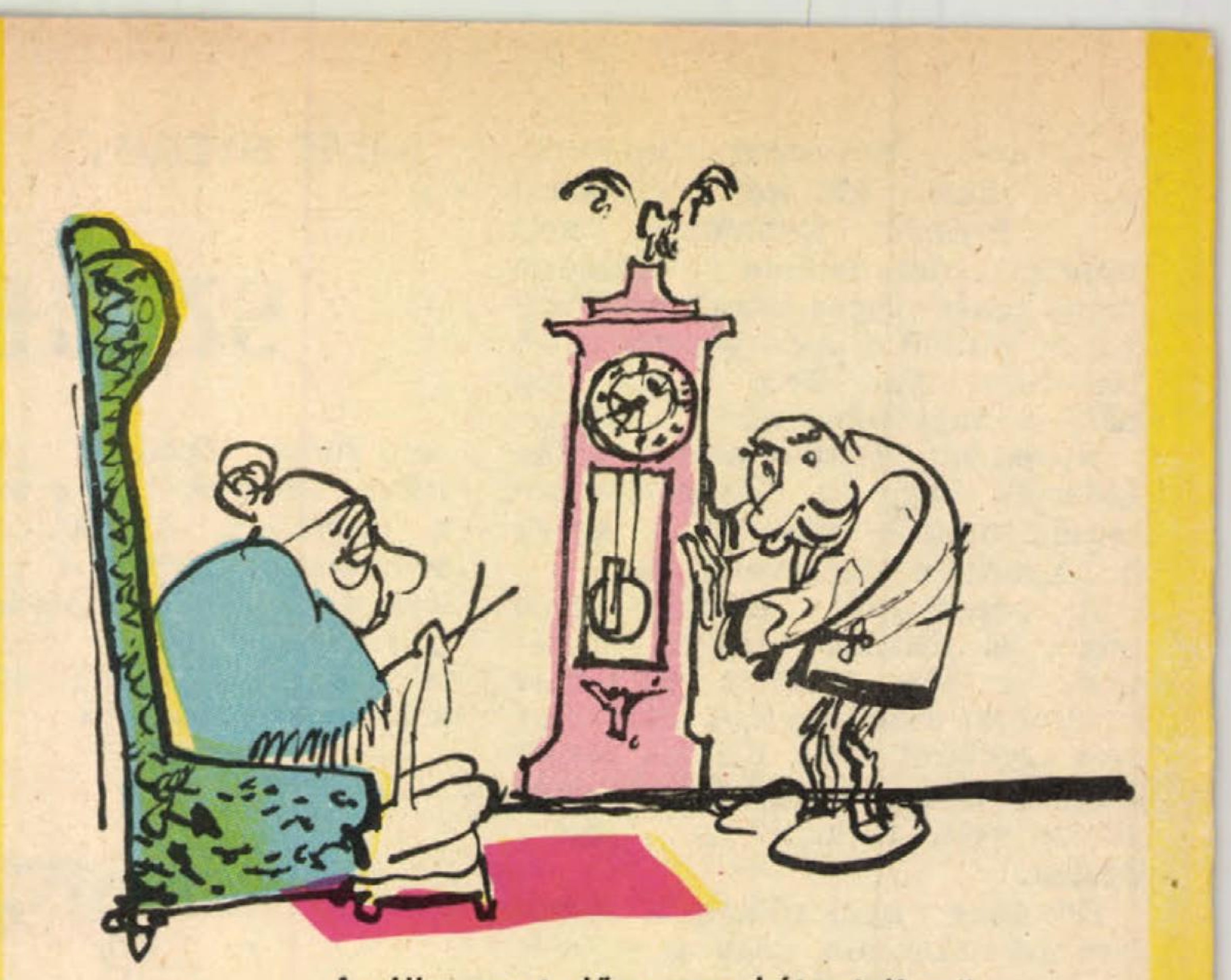
PRO RONGALÓ-ÉRMET:

Kisbarbarász Félix nehézsúlyú fülkebirkózónak, aki ünnepélyes keretek között megrongálta az ezredik fővárosi telefonfülkét. Mellékkitüntetése, hogy naponta el kell nyelnie háromszor két tantuszt. *Óperenciás Tamás* villamosított vasúti ingázónak, aki nagyobb kárt okozott Lajosmizse és Mátékszalka között a vonaton, mint a Franciska-hurrikán San Francisco és Sacramento között a parton. Mellékkitüntetése, hogy elmehet Franciskával Polinéziába.

PRO KÓKLER-ÉRMET:

Mancika Kamill Priusz-díjas jegyüzérnek, aki az Astoria Bárszínház előtt egy padlókefélőgép áráért adott el a Mata Harira két jegyet. Mellékkitüntetése, hogy a nyomozók őt is levetkőztették a kulisszák mögött. *Konyhasós Zsigáné* betanított virágárusnak, aki a nemzetközi nőnapon a tavalyi muskátlit feltupírozta idei szegfűnek, az elsőszülött lányát pedig eladta orchideaként. Mellékkitüntetése, hogy a lányát vázával együtt visszavitték neki.

– Amálka, most előre, vagy hátra toljam?

– Most mi legyen a napórával?

– Azt hitte szegény, hogy az összes órát előre kell tolni!

**SZŰR-SZABÓ JÓZSEF–
MAJLÁTH LÁSZLÓ:**

KIZÖKKENT AZ IDŐ

Április 5-ről 6-ra virradó éjszakán nulla órakor egy órával előbbre kell állítani az óránkat. Rám ne számítsanak, mert ezért nem fogok éjfélkor felkelni. Persze tőlem függetlenül is megkezdődik a nyári időszámítás. Ha jól utánagondolok, nekem kicsit zavaros az ügy. Hatodikán, húsvét vasárnap, öt órakor kell kelnem, mert Abádszalókról érkezik a sógor, és megígértem, hogy kimegyek elé a pályaudvarra. De ha ötkor kelek, az tulajdonképpen már hat óra lesz, s lekésem a vonatot. A sógor ugyanis a hathuszassal jön Pestre, ami most már héthúszkor érkezik, tehát mégis időben odaérek. A MÁV-nak mindenesetre jó ez az új időszámítás, mert egy-egy órát késnek is a vonatok, akkor is pontosak lesznek.

De nézzük április 8-át, a keddi munkanapot. Nyolcra járok a hivatalba, de mivel előbbre van állítva az órám, tulajdonképpen hétre fogok bemenni, hogy kilencre befejezzem a reggeli kávézást. A megszokott déli ebédelés helyett pedig akkor már 11-kor megyünk kajálni, holott akkor még csak a tízóraimat — akarom mondani a tizenegyóraimat — szoktam majszolgatni. És mi lesz a munkaidő végével? Négyig melózom általában, de már háromkor le szoktam lécelni. Ha viszont most háromkor lelépek, az még csak két óra, pedig kettőre még nem fejeződik be az ebéd utáni kávéfőzés.

Már ne haragudjon meg a világ, de ez az egy óra eltolódás felborítja az egész programomat. Négytől ötig mindig Ditkével töltöm kedvemet a Főpostán, de most már ez hatig is elhúzódna, pedig fél hatra rohanok az óvodába a gyerekért. A sráccal általában betérünk a sarki bisztróba, bedobunk két fröccsöt, mármint én nyelem le mindkettőt. Addig a gyerek a szesztestvérek söréről szorgalmasan fújja a habot. Fél nyolcra, a TV-híradó szignáljára persze már otthon terpeszkedem a fotelomban, ölemben a vacsorával. De ha egy órával előbbre tolják az órát, ekkor már fél kilenc lesz, s nemcsak a híradót, de a nagyfilm elejét is lekésem. Tízkor szoktam lefeküdni, de most kitarthatok 11-ig, hogy a rendes időben térjek nyugovóra. Kénytelen leszek végignézni az „Unokáink is látni fogják” sorozatot, pedig azt csak nézze a leendő unokám, s nem én.

Nem tudom, ki hogy van vele, de ez a nyári időszámítás számomra különben is kissé gyanús. A közlemény szerint huszonhárom év elteltével vezetik be újra, tehát 56 előtt is volt nyári időszámítás. Eszerint 57-ben azért szüntették meg, mert azt gondolták, hogy ez is a személyi kultusz önkényéből fakadt. A dogmatikus-szektás, voluntarista szubjektivista vezetés még azt is megengedte magának, hogy kizökkentse az időt, óh kárhozat.

Persze most azért zökken ki az idő, mert ezzel állítólag sok energiát lehet megtakarítani. Meg azért is jó, hogyha előbbre állítjuk az órákat, mert így egy órával közelebb kerülünk a népgazdasági egyensúly helyreállításához. Sajnos csak hat hónapra, mert szeptember 28-án nulla órakor újra visszaállítjuk egy órával a Keletinél vásárolt olcsó kvarcóráinkat. Tehát egy órával tovább alhatok. Nagyszerű, de akkor lekésem a hathuszast, pedig az abádszalóki sógor megint jön.

TABI LÁSZLÓ:

Ketten beszélnek

— Mondja, Feri... Érdeklik magát az élet rejtélyei?

— Asszonyom, semmi sem érdekel jobban. Író vagyok, a lélek mérnöke. Miről van szó?

— Majdnem férjhez mentem újra. Ötévi özvegység után. Maga ismerte szegény Bélát, ugye?

— Hogyne, isten nyugosztalja. De ne kívánja, hogy többet mondjak róla.

— Hát igen, Nagyon rossz természete volt szegénynek. Kötekedő, nyűgös ember volt. Ha én valamire azt mondtam, hogy fehér, ő azt biztosan feketének látta. Én szerettem színházba, moziba járni, ő otthon szeretett üldögélni. Ingerlékeny volt, olykor goromba is. Anyagi ügyekben nem volt mindig korrekt, azt is tudja, ugye?

— Igen. De muszáj erről beszélnünk? Elvégre halottakról vagy jót...

— Tudom. De még azt is el kell mondanom, hogy szegény Béla jó néhányszor meg is csalt. Sőt, egyszer, amikor emiatt szemrehányást tettem neki, megvert. Az meg szinte minden nap megtörtént, hogy a falhoz vágta a főztömet.

— Hallottam erről is. De...

— Várjon. Azt tudja-e, hogy szegény Bélám ivott, méghozzá rendszeresen. Kétszer volt elvonó kúrán. Isten nyugosztalja.

— Asszonyom! Muszáj vájkálnia a régi sebekben?

— Hogyhogy sebekben? Imádtam őt. Ő volt az én életemben a nagy szerelem. Amikor az az autóbaleset érte és meghalt, azt hittem, hogy utána pusztulok.

— Hát igen. Vannak az életnek ilyen rejtélyei. Erre célzott?

— Nem. Én egy másik rejtélyről akartam beszélni.

— Éspedig?

— Ötévi magány után elhatároztam, hogy férjhez megyek újra. És feladtam egy házassági hirdetést. A szövege ez volt: „Ötvenéves, jó megjelenésű özvegy, aki szereti a művészeteket és a vidámságot, házasság céljából keresi azt az 55 éves diplomás férfit, aki meg tudna becsülni egy derűs lelkű élettársat. Anyagiak nem számítanak. Jelige: Fogorvosnő." És most fogódzkodjék meg: az én hirdetésem mellett megjelent egy férfi hirdetése, szóról szóra ezzel a szöveggel: „55 éves diplomás férfi házasság céljából keresi egy olyan 50 év körüli özvegy hölgy (lehetőleg fogorvosnő) ismeretségét házasság céljából, aki szereti a művészeteket és a vidámságot s aki meg tudna becsülni egy derűs lelkű élettársat. Anyagiak nem számítanak. Jelige: Fogorvos." Mit szól ehhez?

— Kísérteties. Az ilyesmi csakugyan az élet rejtélye.

— Lehet, de nem erről van szó. Én azonnal írtam az ő jeligéjére, ő azonnal írt az én jeligémre, képzelheti. Az igények ilyen csodálatos találkozása alighanem példátlan az emberiség történetében. Már harmadnap találkoztunk egy kis budai cukrászdában.

— És milyen volt az illető úgy szemre?

— Elegáns, karcsú, kisportolt. Remek jelenség.

— És miért csak *majdnem* ment hozzá feleségül? Talán világnézetileg különböztek?

— Egyáltalán nem. Sőt, nevetni fog: kiderült az is, hogy neki is a tejfölös tökfőzelék a legkedvesebb eledele, mint nekem.

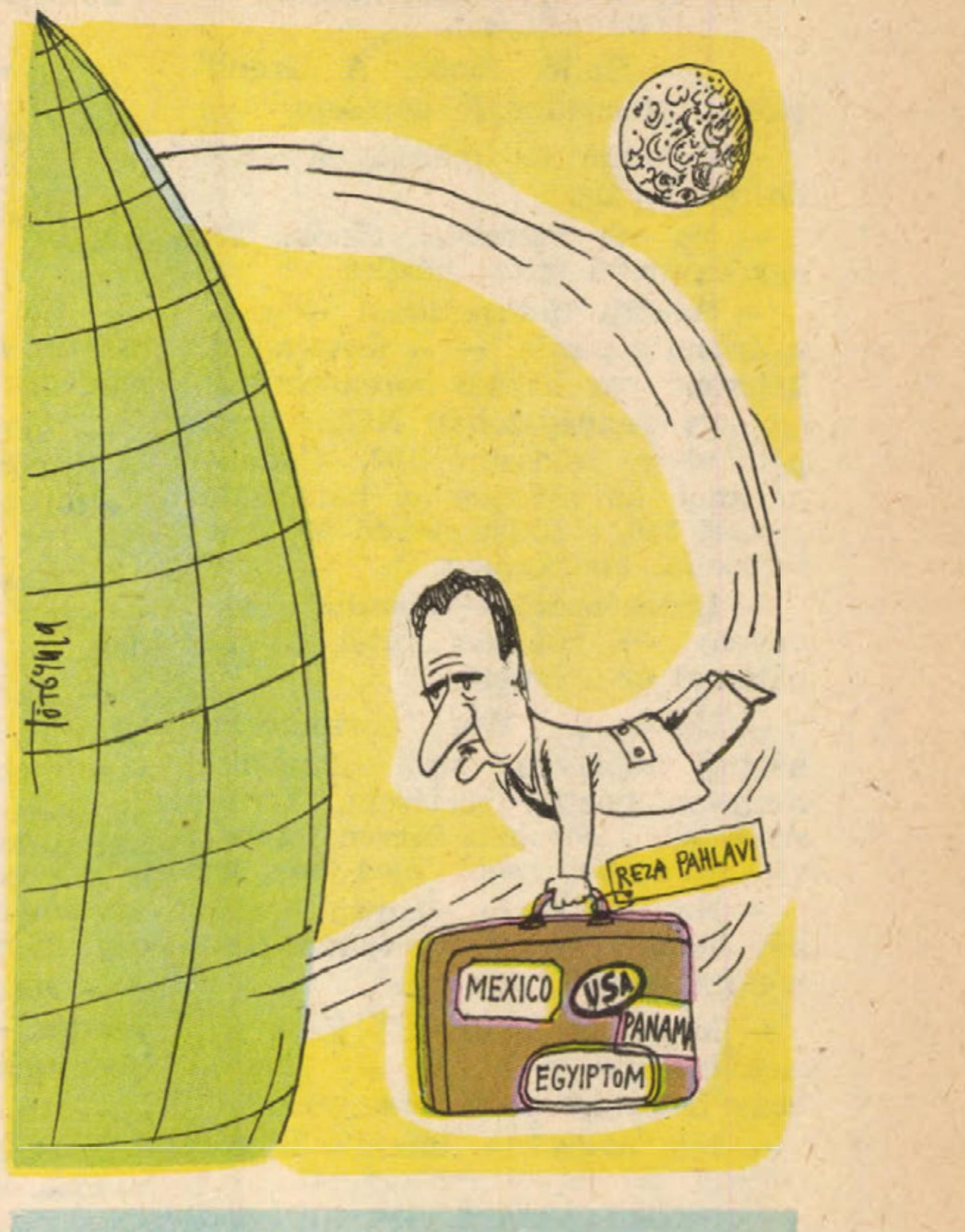
— Hát akkor? Min múlott a dolog?

— Azon, hogy amikor beszélgetés közben a kezét a kezemre tette, a hideg futott végig a hátamon. Hát nem rejtély az ilyesmi?

— Mondjuk, hogy az. De már megbocsásson, meg lehet szokni valakinek a testi közelségét. Meg kellett volna próbálnia.

— Megpróbáltam volna. De nem jelentkezett többbé.

MESTERSÉGES BOLYGÓ

A feleség mondja a férjének:

— Szívecském, tudod mit szeretnék kapni születésnapomra? Egy rókát!

— Rendben van, de a ketrecet neked kell tisztítanod!

TÓT GYULA:

IRODALMI TÉMÁK

NAGYVONALÚ KÖNYVKIADÁS

DÍSZFOGADÁS

A FÉLTEHETSÉG

ÍRÓ-OLVASÓ TALÁLKOZÓ

PETERDI PÁL:

SZUPERHÁZTÁJI

A jövevény bekurjantott a kiskertajtóból.

— Halló, főnök. A Grand Hotel Internationalt keresem.

— Stimmel — mondta a gazda. — Ez az.

— Na ne vicceljen főnök. Ez egy egyszerű falusi házikó.

— Háztáji International — magyarázta a gazda. — A téesz adott kölcsönt, párháznál berendeztünk egy-egy vendégszobát. Nálam van például a földszint 102, Cudarkáéknál az alvégen a harmadik emelet 319, a főtisztelendő úrnál a fejedelmi apartement.

— Érdekfeszítő — mondta a jövevény. — Na, de mitől International ez a hotel?

— Hallja... Van harminckét háztáji tehenem, azok svájciak. Negyven háztáji sertésem, Yorkshire-ből. Háromszázötven golyvás húsgerlém, azok meg belgák.

— Na, jó, akkor vegyen hozzá két háztáji vendéget Nyugat-Németországból.

— Maga az NSZK-ból jött? — csodálkozott a gazda. — Hogyhogy ilyen jól beszél magyarul?

— Hát maga? — mondta a jövevény és csálén mosolygott.

— Nekem könnyű. Én itt születtem Rézmázon.

— Nekem sem sokkal nehezebb. Mert én meg itt születtem Csömöszke-Alsón.

— Hát akkor jöjjön már beljebb, az isten áldja meg — noszogatta a gazda.

— Mindjárt, csak kigubancolom a koffert a dzsungelből.

— Az nem dzsungel. Háztáji futóuborka.

— Érdekes — mondta a vendég. — És miért nem a téeszben szaladgál az az uborka?

— Azokon a nagy táblákon a világból kiszaladna. Nálam meg már a célszalagnál várja a nagymama a háztáji ecettel. Nem azért, de a tőkés világ harminckét országa az én futóuborkámtól vág savanyú pofákat. Na, bejön hát végre?

— Heb' dich Gertrude — mondta a vendég. — Kannst ruhig kommen.

Az aljanövényzetből derék és pozsgás hölgy tápászkodott napvilágra.

— Nézd csak — mondta a gaz-

da. — Az asszonytársat meg észre sem vettem. Eltakarta az uborka.

— Ezért kell az NSZK-ban házasodni — mondta a vendég. — Nyugatnémet asszony legfőbb erénye, hogy észre sem lehet venni.

Nagynehezen becihelődtek. A gazda a könyvtárba invitálta őket.

— Brávó — mondta a vendég. — könyvtár is van?

— Háztáji könyvtár.

Gertrude benyitott, aztán rettentőt sikított és rémült ábrázattal nyargalt vissza, mint villámtól riadt söröspaci.

— Schau Heinrich... az a sok böse Vögel... rengeteg gonosz madarak...

— Sei vernünftig, Gertrude — mondta a vendég. — Miféle gonosz madarak?

— Semmiség — intett a gazda. — Biztosan a háztáji sólyomtenyészettől hökkent meg a kisnagyságos.

— Háztáji sólyomtenyészet... — esett megint ámulatba a vendég.

— Na igen. Védett madár, ugyebár. És, ha egy sólyomért ötvenezer forintot is fizetnek, akkor azt az üzletet meg kell játszani. Így hát a könyvtárban rendeztem be a sólyomtenyészetet. Egy lexikon, egy sólyom, még egy lexikon, még egy sólyom.

— Jóságos ég — sápítozott a vendég —, hiszen így teljesen ellustulnak azok a sólymok.

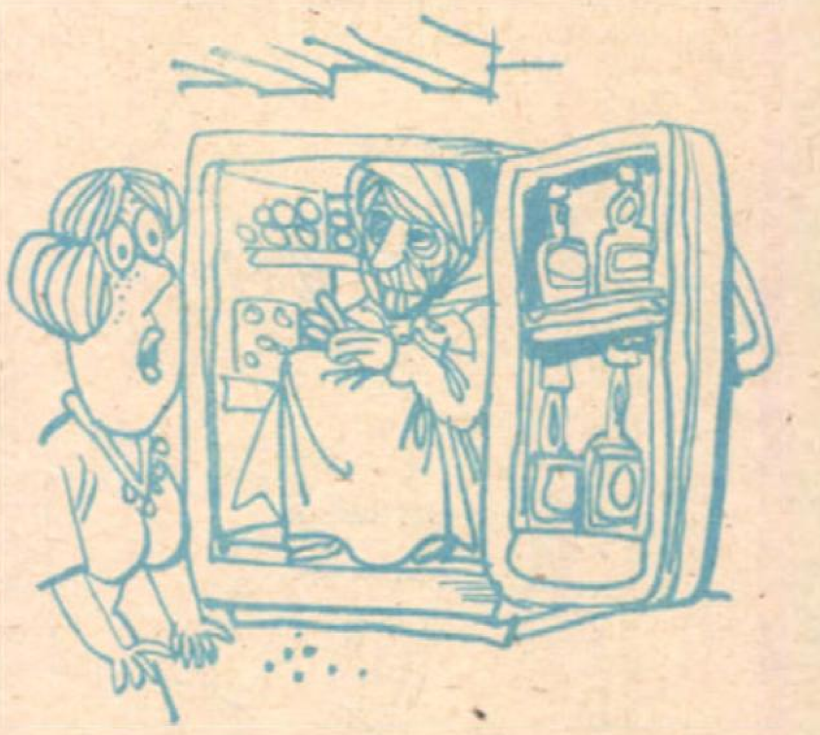
— Na, de milyen műveltek!

— Ember, egy könyvtárban nem tudnak repülni a sólymok!

— Nem is kell nekik. Nem Concorde-ok ezek kérem, hanem tenyészsólymok. Azért is szorítom be őket a lexikonok közé. Kisüzemi módszer, de rendkívül praktikus. Elől eszik az a sólyom, hátul tojik az a sólyom.

— Érdekes... Schau Gertrude, ott a hűtőszekrény, beteheted a színes filmeket.

— Sofort — mondta a hölgy, kinyitotta a hűtő ajtaját, aztán rettentőt sikított. — Du... Heinrich... kis öreg anyóka üldögél benne jégszekrény.

A vendég türelmetlenül legyintett.

— Aber woher denn, Gertrude...

— Nyugalom — mondta a gazda. — Aggodalomra semmi ok. Csak a dédnagymama vigyáz a háztáji fürjtojásokra...

— De kérem — szörnyülködött a vendég —, nincs ott nagyon hideg?

— Na és? — mondta a gazda. — Nem mindegy az egy fürjtojásnak?

— Jó, a fürjtojásnak mindegy, de a dédnagymamának nem mindegy.

— Ezért jó kérem, hogy négy dédnagymamája van az embernek. Határonként váltják egymást, aztán fejramtkor kiolvasztjuk őket a benzinlámpával. Hopplá, a kisnagysága benyit a tiszta szobába. Tessék vigyázni, most sikítva lesz...

— Juhahahaheiii — trillázott rémülten a hölgy.

— Ugye mondtam? — szögezte le a gazda. — Ismerni kell az embereket.

A hölgy arca olyan volt, mint a telihold. Kerek és sápadt.

— Heinrich — kiáltotta az ajtóra mutatva — das ist doch unerhört. Odabenn... dort drinn... egy kis öregúr ultizik négy hatalmas fehér nyuszival...

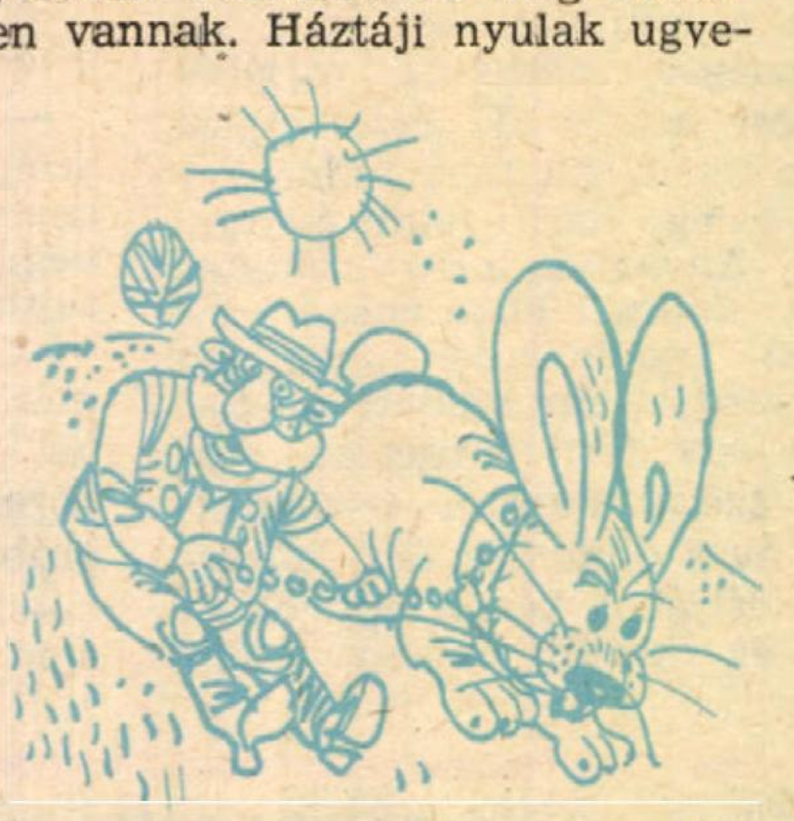
— Tévedés kérem — mondta a gazda. — Öten nem lehet ultizni. Huszonegyeznek. A nagypapa zsugázik a holland törzsnyulakkal háztájiban.

— Nohát ez már sok — pattogott a vendég. — Hogyan kártyázhat a nagypapa holland törzsnyulakkal?

— Miért kérem? — indignálódott a gazda. — Hatvan évet végigrobotolt becsülettel, nem jár neki egy kis kikapcsolódás? Nézze meg az ember.

— Jóságos ég, csak ülnek az asztalnál és kártyáznak? Hát mekkorák azok a törzsnyulak?

— Istenkém... százhetven, száznyolcvan centisek. De még növésben vannak. Háztáji nyulak ugyebár. A nagypapa meg nyugdíjas, van ideje törődni velük, nevelgetni őket.

Most a hölgy szólalt meg, jóllehet nem erre nevelték...

— Sagen Sie bitte... lehetség nekem valahol fürdőcske?

— Csak természetes, kisztihand — mondta a gazda. — Remek háztáji thermálfürdőm van. Kalcium, kénhidrogén, nyomelemek. Méltóztassék a vödörbe kucorodni, azonnal lebocsátom a gémeskútba.

— Ah... Megmaradnék mégis fürdőszoba leginkább...

— Akkor tessék parancsolni, azon az ajtón.

Gertrude megindult az ajtó felé, a vendég behúzta a nyakát.

— Ahogy én a feleségemet ismerem, itt mindjárt sikítva lesz.

— Aligha — mondta a gazda. — Most inkább danolászva kérem.

— Hogyhogy?

— Tudniillik tele van a kád háztáji körtepájinkával. A fiam főzi.

— Ez óriási — csapta össze kezét a vendég. — És mit szól hozzá a téesz?

— Mit szólna? Adja az üstöt, meg a süvegcukrot. Így aztán a revizorok nem járnak az elnök nyakára, hanem egyenest idejönnek.

— Na, ettől féltem. És mit szólnak a revizorok?

— Hát azt, hogy „Gyere Bodri kutyám, szedd a sátorfádat..."

A vendég elgondolkozott.

— Mondja csak, főnök — szólt egy idő után. — Igaz, hogy errefelé sok vad akad puskavégre?

— Micsoda beszéd az? — mondta a gazda. — Csak az én háztáji tenyészetemben huszonkét golyóérett szarvasbika bóklászik.

— Nagyszerű. És hányat szabad nekem abból meglőni?

— Énfelőlem meglőheti akár mind a huszonkettőt.

— Igazán?

— Ha úgy tetszik, akár ötször is.

— Ötször? Hogyan lehet egy szarvast ötször meglőni?

— Golyóálló szarvasok kérem. Mondom, hogy háztáji tenyészet.

— Háztáji, háztáji, háztáji — mondta a vendég. — Mindig csak háztáji... Hogyan engedheti mindezt a téesz?

— Miért ne engedné? — csodálkozott a gazda. — Hiszen tavaly nyocszázezer forint hasznuk volt ebből az egyszem háztájiból.

— Áhá — mondta a vendég. — És mi maradt magának?

— Gondolom megérti, ha németül válaszolok erre — mondta a gazda.

— Németül? Persze, hogy megértem. De miért németül?

— Úgy kifejezőbb. Egyetlen szó az egész.

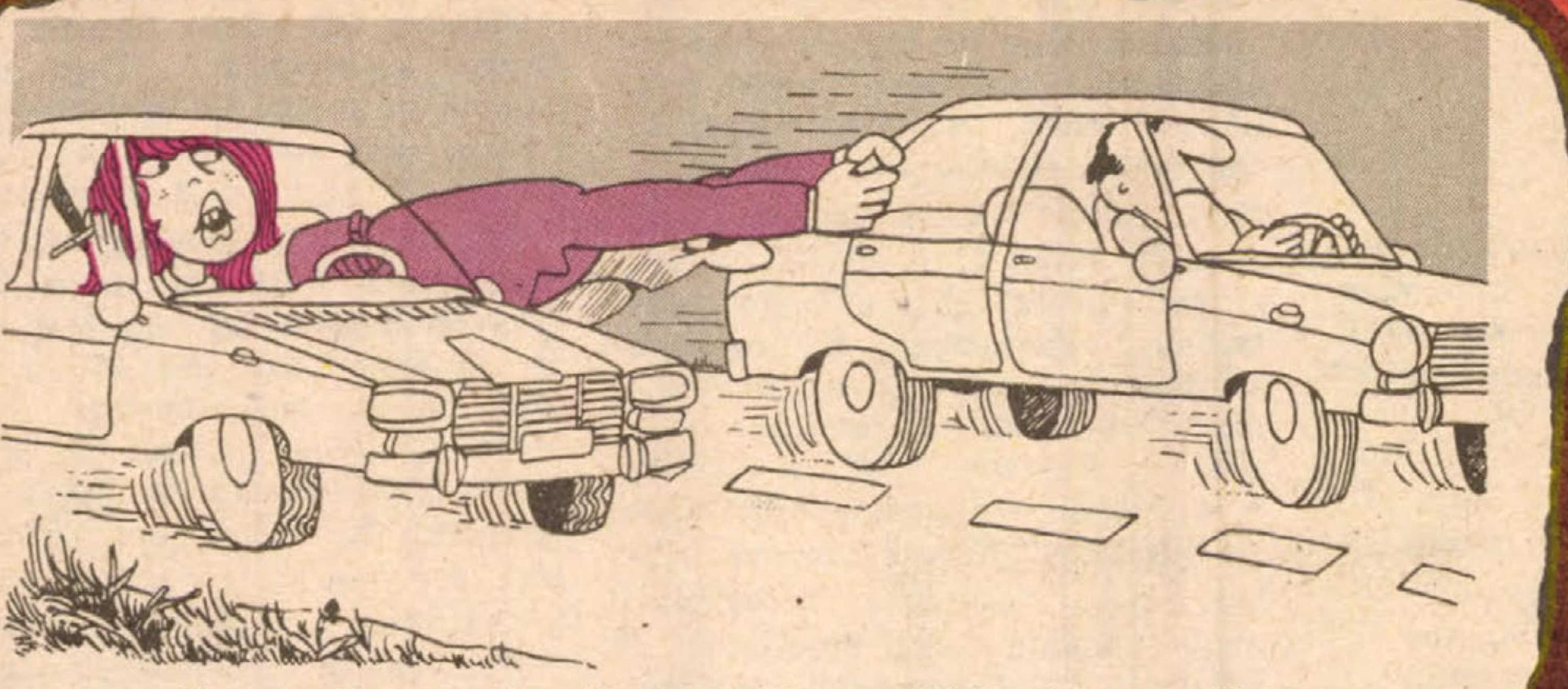
— Éspedig?

A gazda bal kezének középső ujjával alulról felfelé kopogni kezdett az asztal lapján.

— Unberufen...

MÜVÉSZI AMBÍCIÓ

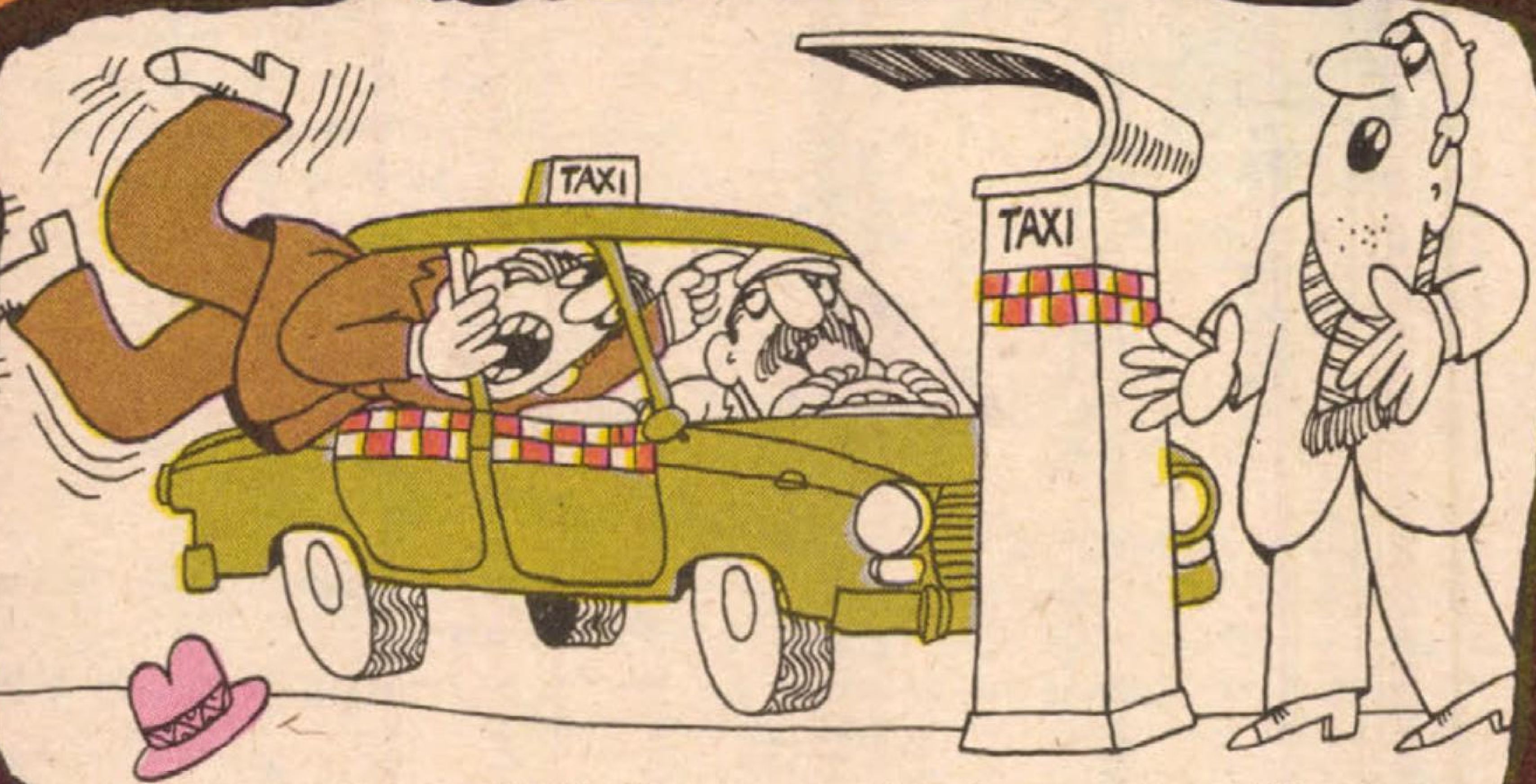
– Hagyd már a fenébe, fiacskám! Ha megelőzött, hát megelőzött...

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

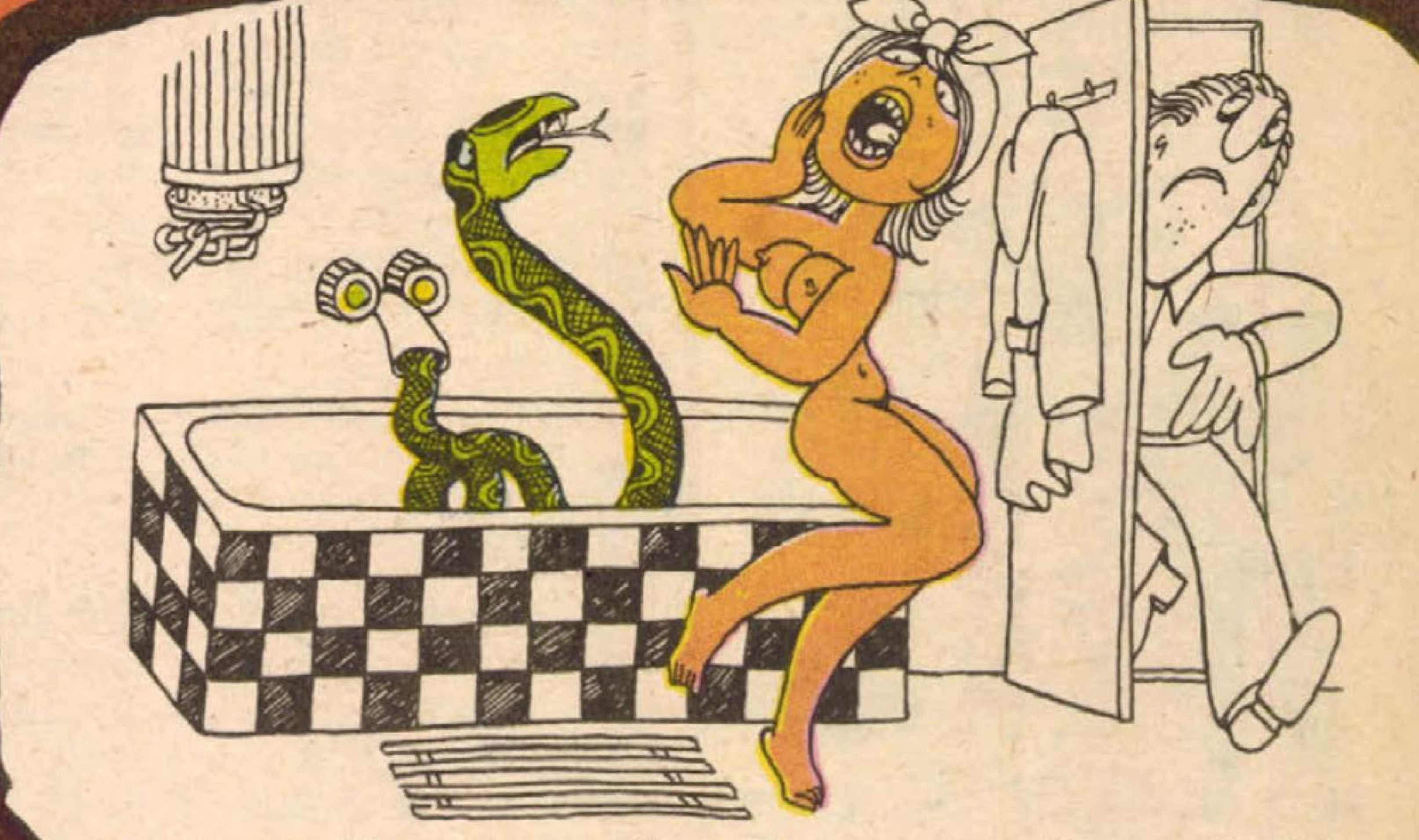
KÉSZ KRIMI...

– Mikor nyugszik már bele, hogy véglegesen elutasítottuk a találmányát?

– Hajtson, mint az őrült! Most kapni zöld alma mosóport Újpesten!

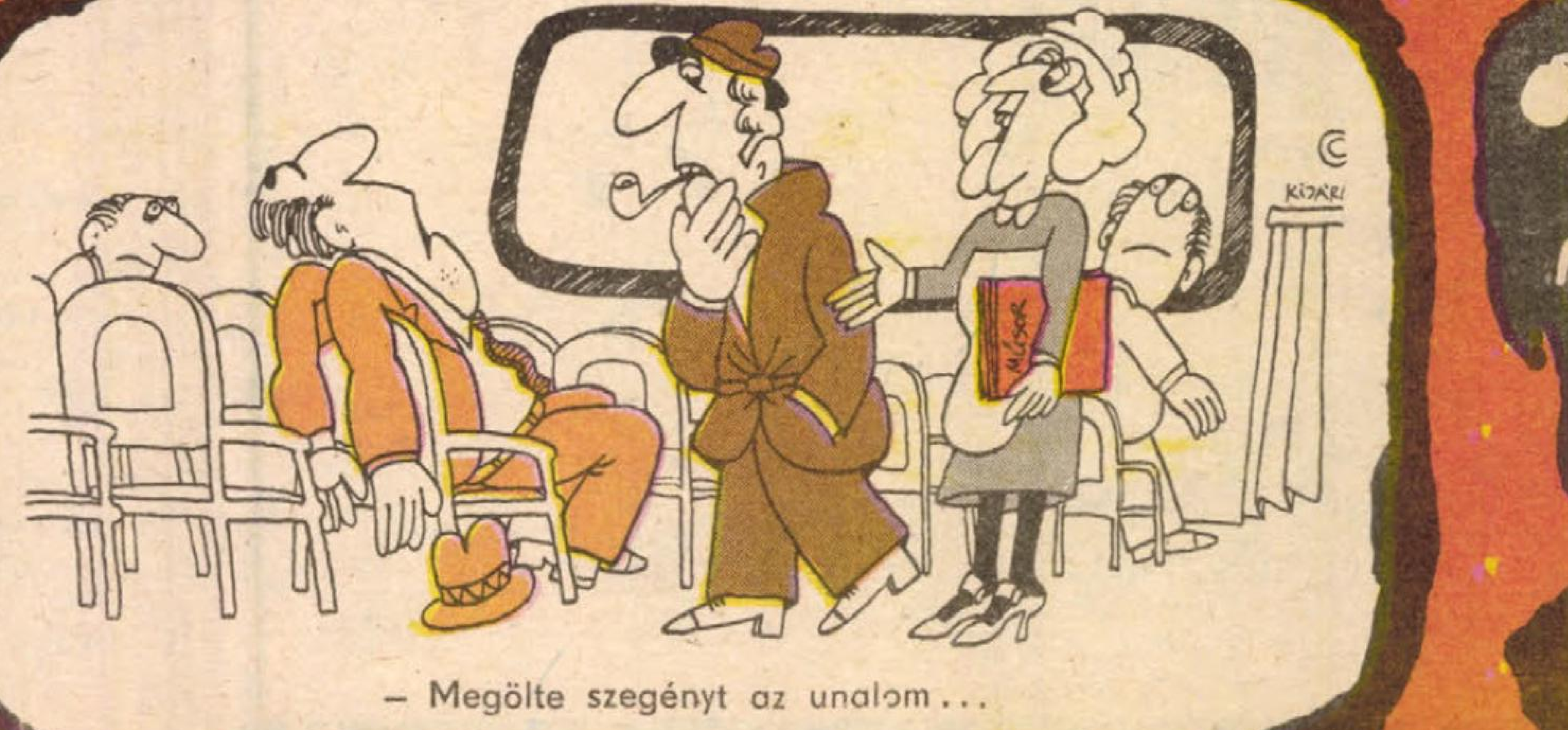
– Dezső! Mennyi barravalót adtál te a vízvezeték-szerelőnek?!

– Segítség! Az elvált férjem ellopja a saját gyerekét!

– Szóval maguk azok, akik mindig keresztülvágják a telefonkábelemet?!

– Megölte szegényt az unalom...

Csak úgy firkálgatok

LEGENDÁK, ÉSZAKRÓL

Nem engedem meg, hogy titkos telefonszámunk legyen, mondta férjem szigorúan. — A telefon kapcsolat a világgal. Segélykérés. Ha minket keres valaki, csak találjon is meg. Elvégre a dán királynak is nyilvános telefonja van, benne van a száma a koppenhágai telefonkönyvben.

Ezt én elhittem, belenyugodtam, elvégre, ha a dán király is... Ebből kifolyólag sokszor felhívtak éjjel háromkor, hogy járjak közben az Elemér utcai mosókonyha lyukas üstje ügyében, protezsáljam Pityukát a felvételin, és éjfélkor, a keresztútnál vigyenek el engem az ördögök. Belenyugodtam addig, amíg egyszer eljutottam Dániába, izgatottan felcsaptam a koppenhágai telefonkönyvet, kerestem Kingnél, Kungnál, Könignél, Králnál, de nincs, kész, összeomlott szívemben a dán legenda.

Kérem szépen, három évvel ezelőtt vásároltam itthon, Budapesten, méregdrágán egy gyönyörűszép kis Facit villanyírógépet. Villanyírógépet azért, mert sokat gépelek és valami zűr volt a szívemmel. Az orvos szerint jobb volna teljesen abbahagyni az írást, (sógora egy kritikusnak), végül is kiegyeztünk: jó, hát lehet írni, de villanygépen. Volt az üzletben olcsóbb gép, nagyobb, szocialista gép, de én megőrültem. Ugyanis hallottam egyszer egy történetet a svéd iparról. Gyönyörűt. Bemegy egy hazánkfia egy stockholmi üzletbe és vásárol egy hűtőgépet. Megkérdi, és hol lehet ezt javíttatni, ha elromlik? „Nem romlik" — válaszolja az eladó. „Jó, bocsánat, de majd ha úgy két év múlva..." „Két év múlva se." „De ha esetleg hat év..." „Nem kérem, hat év múlva se..." „De ha mégis meghibásodik benne..." „Nem hibásodik meg kérem..." „De ha ugye egyszer elkezd gyengébben..." „Nem kérem, sose fog gyengébben..."

Ezek után megvettem a svéd gyöngyszemet, lehet, hogy nem használtam rendeltetésszerűen, (írtam rajta), de rövidesen eltört a kuplung, kikopott a váltó, túlszaladt a tabulátor és két héttel ezelőtt kis ütés, nagy reccsenés, tövestül kitört az *a* betű. Dúltan és elképedve rohantam a szervizbe, én ugye tudom, hogy a svéd ipar, hogy ez lehetetlen, hogy egy millió gép közül pont ez az egy elátkozott... De még csak annyit mondhattam, hogy kérem, eltört az egyik betűkar... Mire egy barátságos férfi azt kérdezte, „az *a* betű, vagy az o betű? Mert ennél ez a típushiba..."

Barátnőm azt meséli, hogy a norvég... de nem figyelek oda.

DICSŐSÉG

Győzelem! Győzelem! Győzelem! Győzött az okosság, a belátás, a takarékosság, a bizalom! Visszavonatott a BKV igazolványtokok kötelező ötévenkénti cseréje! Az elmúlt hetekben a Ludas Matyi, az Esti Hírlap, a rádió és számos sajtótermék tiltakozott az ellen, hogy nyolcvanéves nyugdíjasok, egyéb feladatokkal küszködő tisztviselők, orvosok, színészek, esztergályosok rohangáljanak fényképet csináltatni, igazolványtokot cserélni csak azért... Boldog vagyok, mert, — kérem, ne vegyék szerénytelenségnek, hogy elmondom, de el kell mondanom, mert életem főműve, értelme volt ez, — talán én voltam az első, aki a magyar sajtóban, öt évvel ezelőtt, a Magyar Nemzet Apró-cseprő rovatában tiltakoztam ez ellen a rendelet ellen. Kétségbeesetten kiáltottam, hogy ne tegyék, ez marhaság, ez képtelenség, másfél millió embernek fölösleges bosszúságot okozó bürokrácia, adminisztrációs túlmunka, nevetséges... Öt év alatt többször is megírtam, sőt ez év februárjában, a Ludas Matyiban, ugyanebben a rovatban szinte szórul szóra javaslom azt a megoldást, amit a rendelet most előír... Egyszóval boldog voltam és boldogan hallgattam a tévében az Illetékes Főosztályvezető nyilatkozatát. Illetékes elmondta, hogy valóban megváltoztatták a helytelen alaprendeletet, ezentúl ez meg az, meg amaz... És amikor már az örömtől szélesre húzódott a szám és amikor dobogó szívvel arra gondoltam, hogy íme, itt a nagyszerű példa arra, hogy a mi szocialista sajtónk hangja, a kollektív szervező és kollektív agitátor, a tömegek és a hivatalok párbeszédének közvetítői, az elvszerű bírálatra elvszerű reagálás,

a szóljunk egymáshoz és tisztázzuk a kérdéseket nagyszerű módszere, — akkor Illetékes Főosztályvezető így fejezte be az interjút: de mi nem azért változtattuk meg ezt a rendeletet, mert a Ludas Matyi, meg az Esti Hírlap követelte...

Ez igen. No persze. Mert ha nem minekünk, magunknak jutott eszünkbe, hogy ez a rendelet rossz volt és nem mi magunk, a magunk iniciatívájára változtattunk rajta, akkor már hol a fenében marad a dicsőség?

Persze, még sokkal nagyobb lenne Illetékes Főosztályvezető dicsősége, ha öt évvel ezelőtt ezt a bölcs alaprendeletet ki se találták volna.

VÁSÁRLÓ CSÜTÖRTÖK

Március hatodika csütörtök volt. Reggel leszaladtam a Rákóczi út Huszár utca sarkán levő tea-kávé boltba, (az üzlet nyitvatart reggel héttől), de zárva volt, mert áruátvétel. Férjemnek megígértem, hogy bedobom a lottót is, de a sarki OTP-nél nem lehet bedobni, mert ott újabban csak pénzváltás van, láda nincs. No* mindegy, lottót be lehet dobni másutt is, kávét lehet venni másutt is, úgyis dolgom van a Belvárosban. Elintéztem egyet-mást, rohantam vissza a metróhoz, az Astoria állomásnál lementem a metróba, ráléptem a mozgólépcsőre, ekkor a lépcső megállt, a megafon pedig bemondta, hogy kedves utasaink, a lépcső elromlott, folytassák gyalog. Közelebb volt a fölfelé, ezért visszamentem a Rákóczi útra, úgyis kell valamit vásárolnom az illatszerboltban. Az árkádok alatt a Rókussal szemben van egy szép nagy drogéria. Március 6., délelőtt 11, áruátvétel miatt zárva. No nem baj, kezdett céklalilára válni a fejem, van egy drogéria az Emke és a Bástya mozi között is. Nem fogják elhinni. Leltár miatt zárva. Már csak négy helyre mentem el hiába, aztán már nem mentem sehova, megálltam egy kirakat előtt, marékkal szedtem a trioxazint és közben olvastam a feliratot:

Vásárló csütörtök.
Vásárló.
Csütörtök.
Csütörtök.
Csütörtök.

DOHÁNYZÁS

— Mondd, drágám, a te férjed erős dohányos?

— Nem. Ha erős volna, le tudna szokni róla.

ÖREGSÉG

Tudod mi az abszolút öregség? Amikor az ember azon kezd gondolkozni, hogy igaz-e, hogy több nap, mint kolbász...

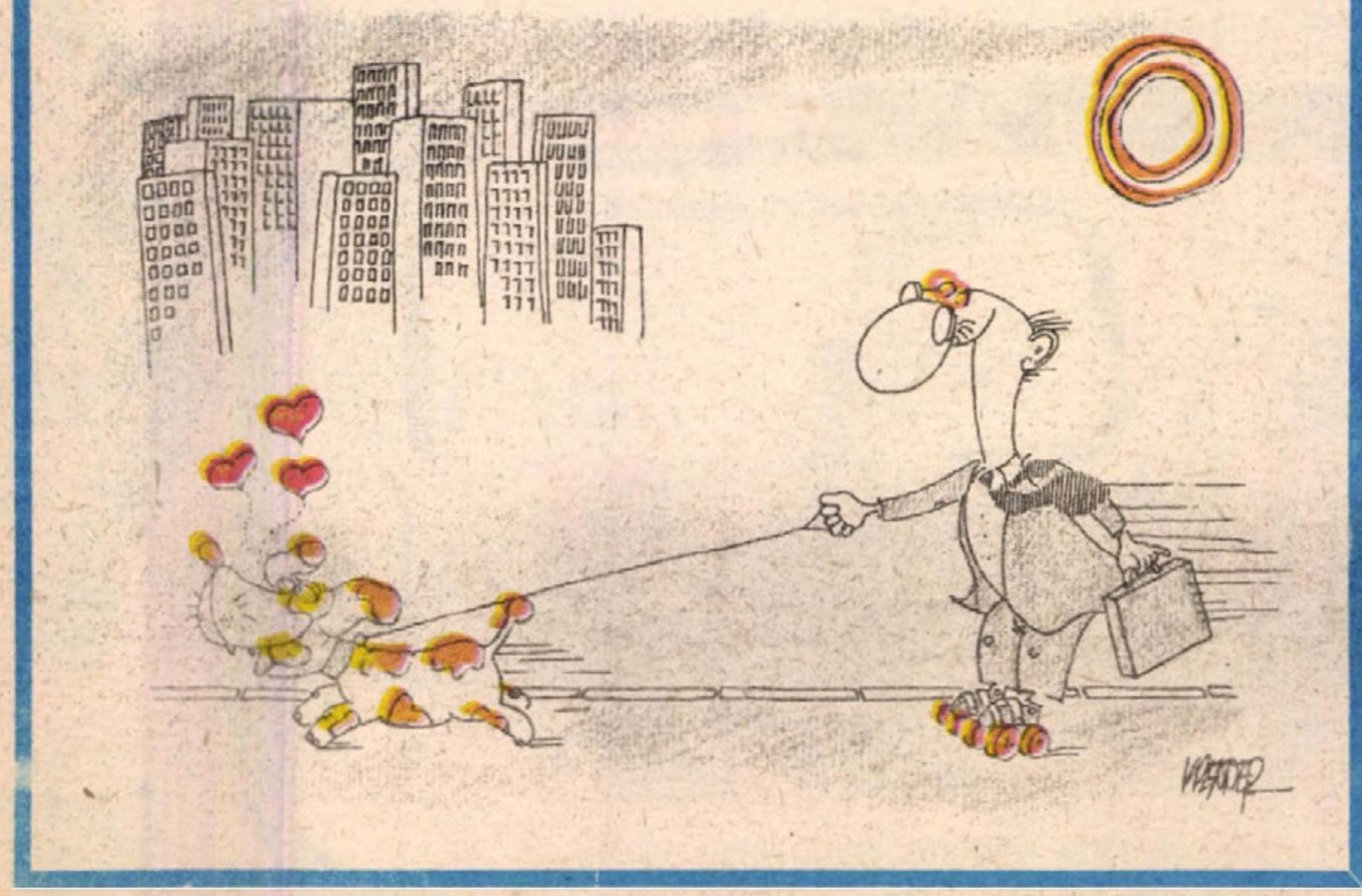
KARIKAGYŰRŰ

— Mit szólsz hozzá, hogy ezentúl a jegygyűrűket nyolckarátos aranyból csinálják?

— Ezekhez a házasságokhoz?

Fehér Klára

TAVASZI ZSONGÁS

A játékvezető felesége mondja férjének:

— Nem értem, hogy miért kell neked minden vasárnap futballmeccset vezetned! Azt a pár pofont itthon is megkaphatod...

*

A fiatal pincér megbotlik és a sört a vendég hátára önti, de nem jön zavarba, hanem megkérdezi a vendégtől:

— Óhajt még egy sört?

A fiú és a lány a padon üldögél. Mellettük a másik padon egy másik szerelmespár. Így szól a lány a fiúhoz:

— Nézd meg, Jenő, azt a másik fiút! Mióta itt ülünk, állandóan csókolja azt a lányt. Te miért nem próbálod meg?

— De, Vera... Hiszen én nem ismerem őt...

*

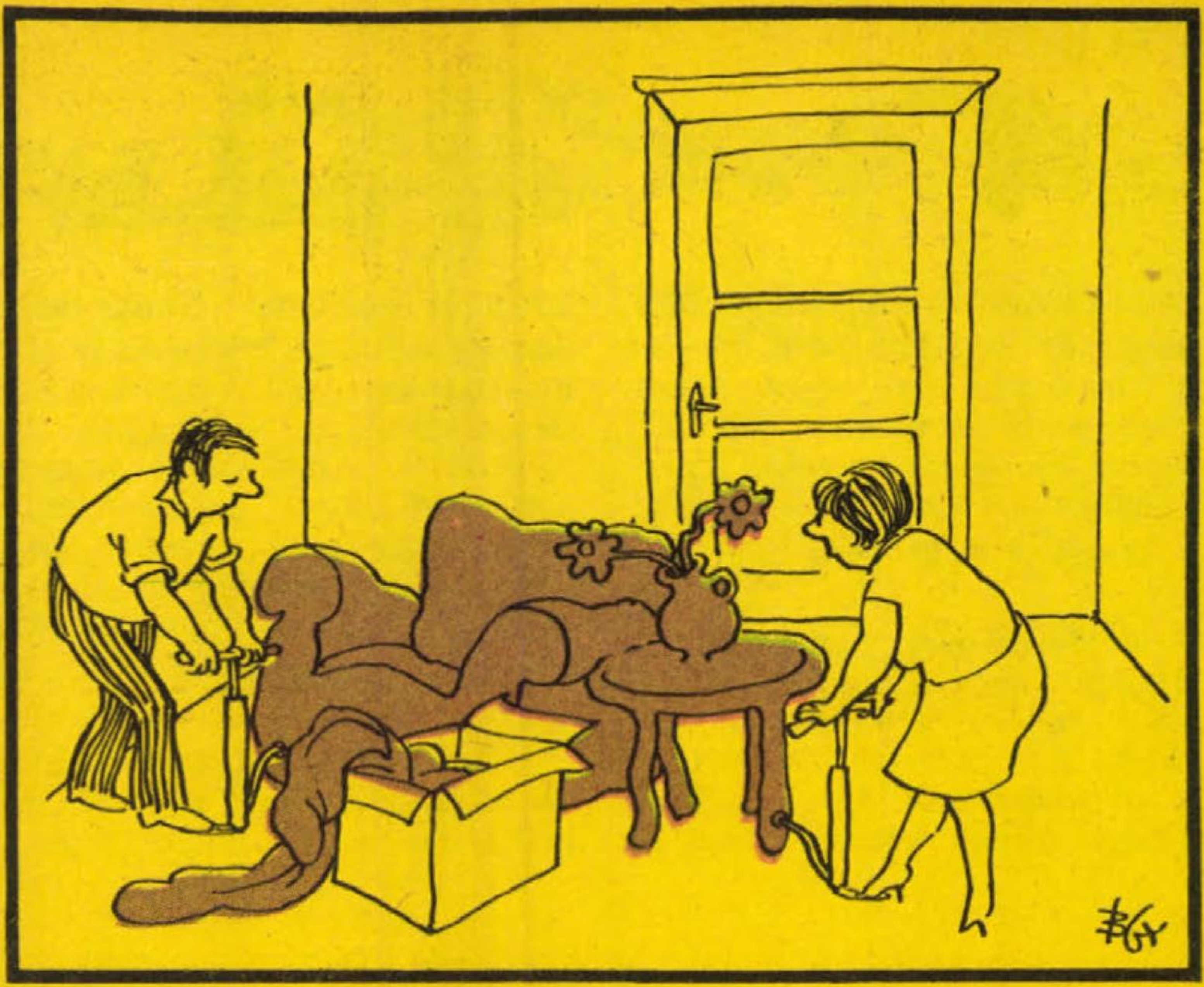
Két versenyautós találkozik, s az egyik dicsekedve újságolja:

— Képzelje, tegnap az országúton olyan sebességet értem el, hogy a kilométerköveket az útperem burkolatának láttam, annyira összeolvadtak.

— Ez semmi — szólal meg a másik —, én pedig egy körpályán úgy száguldottam, hogy a kocsim hátsó rendszámtábláját leolvashattam!

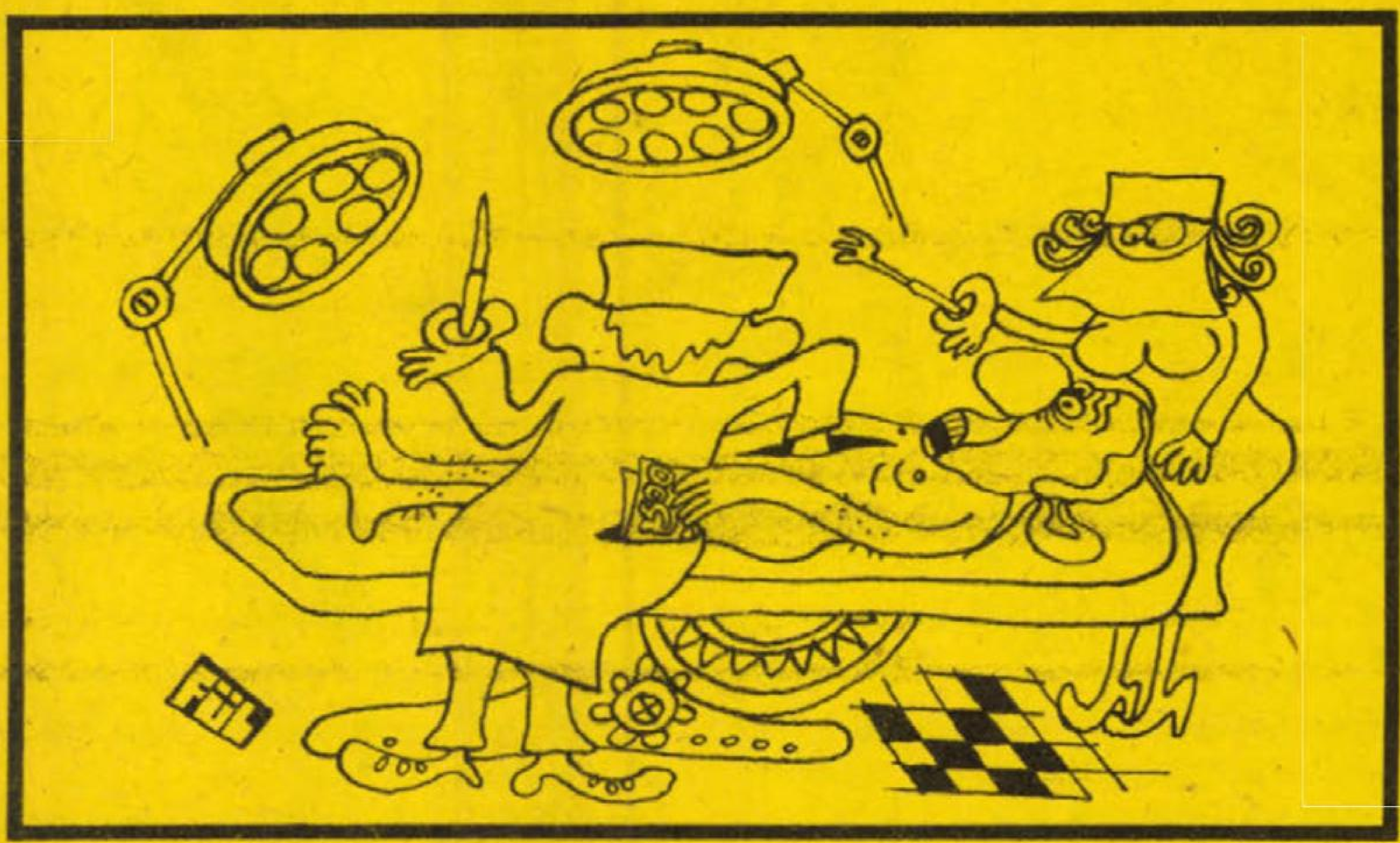
PROMPT

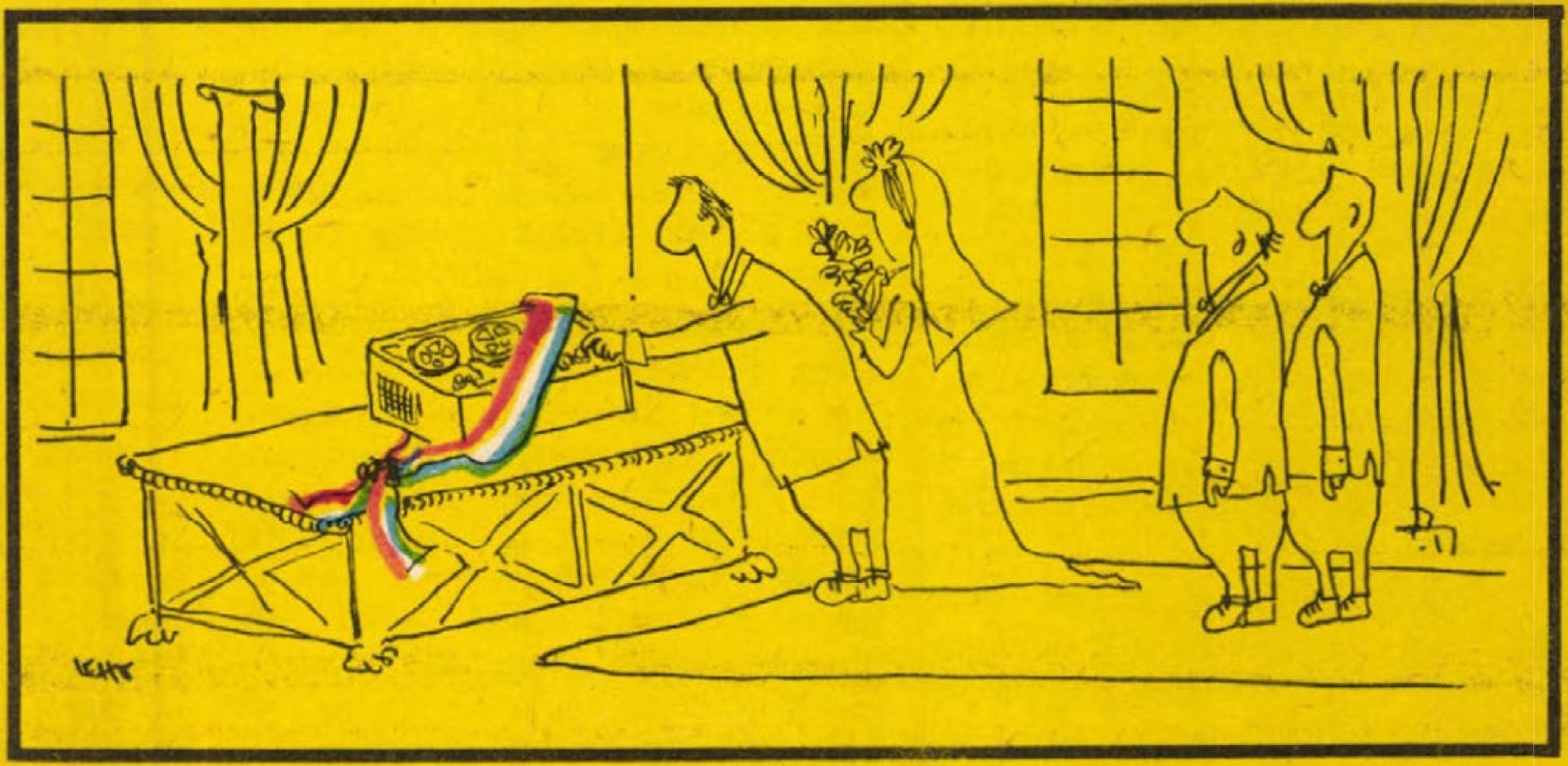
BRENNER
SAJDIK
FÜLÖP
DALLOS
VÁRNAI
LEHOCZKI
HEGEDŰS

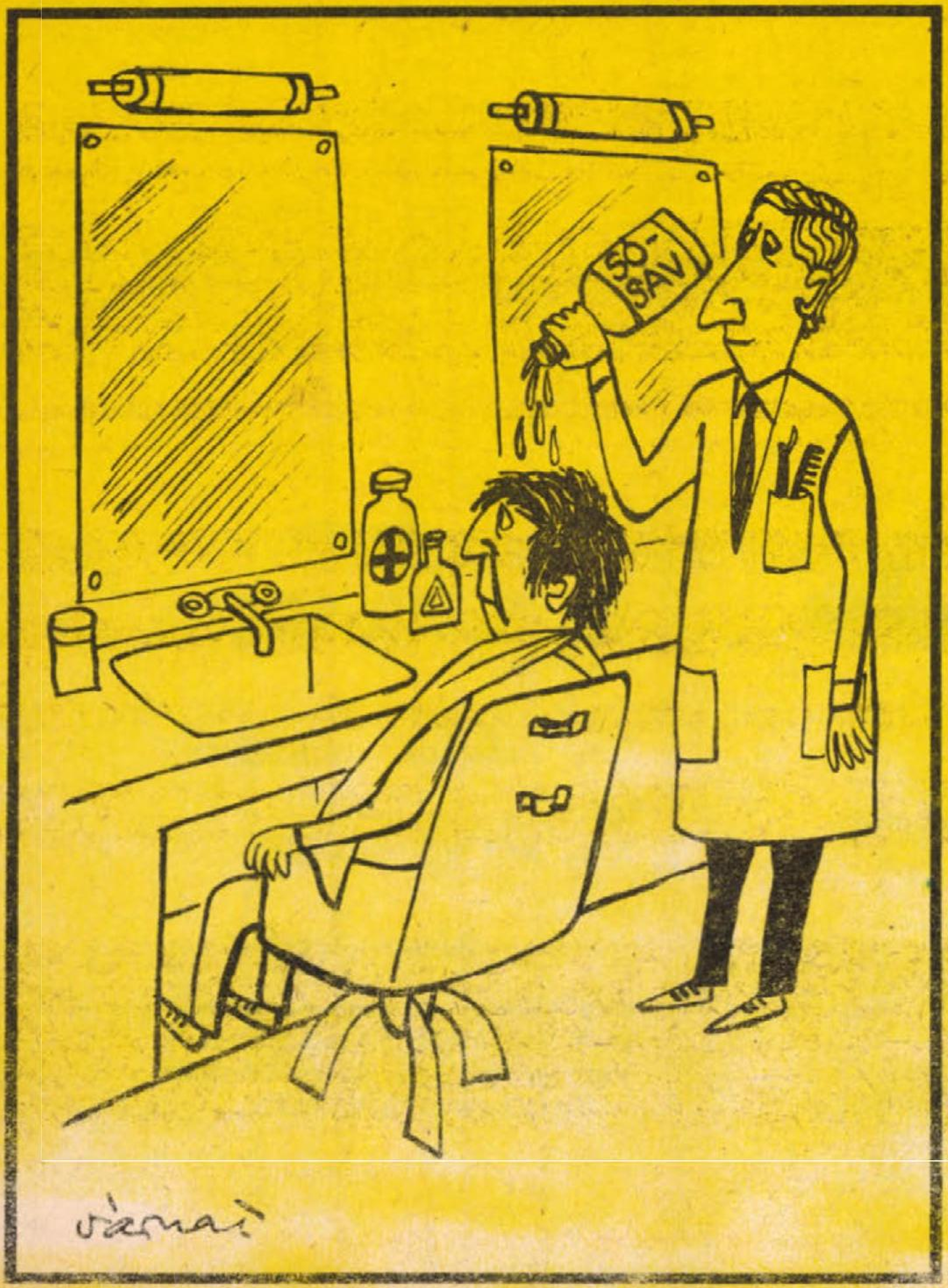

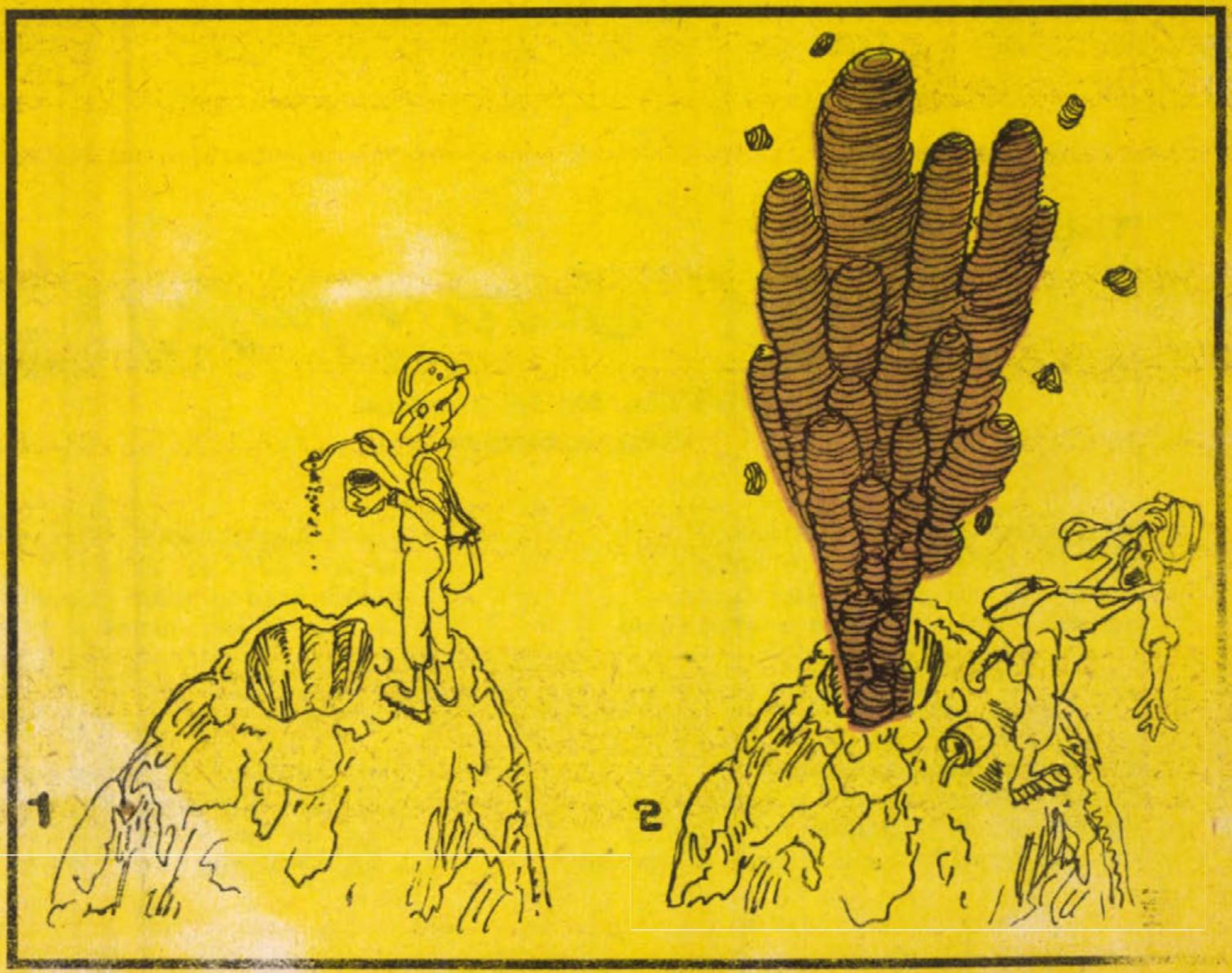

FELEKI LÁSZLÓ:

REHABILITÁLJUK GALILEIT

Mivel a pápa felszólította az illetékeseket, hogy vizsgálják felül Galilei ügyét és rehabilitálják az inkvizíció által elmarasztalt nagy fizikust, elhatároztam, hogy felkeresem a jónevű természettudóst, az újkori fizika megteremtőjét, és vele beszélem meg a jelentős fordulat részleteit. Tekintettel arra, hogy a Mester már a tizenhetedik században elhunyt, nem volt könnyű megtalálnom. A bonyolult metafizikai részletekkel nem untatom az olvasót, az a fontos, hogy végül is találkoztam a nagy emberrel. A jó hangulat megteremtése érdekében először az örvendetes hírt közöltem vele:

— Gratulálok, Mester! Önt rehabilitálni fogják!

Sajnos, a várt hatás elmaradt. Galilei bosszankodva legyintett:

— Késő! — mondta nagyot sóhajtva.

Én is sóhajtottam.

— Megértem, Mester. Valóban, az ilyen és efféle rehabilitálások rendszerint elkésnek. Az illető már nem éri meg. Olyan ez, mint kolbász az éhenhalt sírján, ahogy mondani szokták. Itt van például Liu Sao-csi esete. A volt kínai államfőt napjainkban, halála után öt évvel rehabilitálták, s most az egész világ kulturális közvéleménye visszafolytott lélegzettel várja, hogy mi lesz azzal az egyórás balettjátékkal, amelyet annak idején Liu Sao-csi népellenes tevékenységéről alkottak a zene és a tánc művészi eszközeivel.

Galilei ingerülten rázta a fejét.

— Ön engem teljesen félreért. Nem vagyok megsértődve. Mindössze arról van szó, hogy engem még Einstein fellépése előtt kellett volna rehabilitálni, ha egyáltalán! Akkor legalább lett volna egypár évi nyugalmunk Kopernikusszal együtt. Hej, ha meggondolom, mennyi üres szót csépeltünk el annak bizonygatására, hogy a Föld kering a Nap körül és nem fordítva!

— Miért, talán nem így van? Hát nem Ön volt az, aki lábával dobbantva így kiáltott: „És mégis mozog a Föld"?

— Nem! Először is nem dobbantottam, mert rendesen még állni sem tudtam a spanyol csizmától agyongyötört lábamon. Másodszor: én ilyesmit nem mondtam, hazugság az egész, mint minden nagy történelmi mondás. Továbbá: ha mondtam volna ilyesmit, letagadnám, akkora csacsiság.

— Hogyan? Talán nem mozog a Föld?

— Minden mozog, uram, minden a világon, maga a világ is. Csak nevetni tudok, amikor egy regényben azt olvasom, hogy Alfonz mozdulatlanul állt. Ha tudná, hogy Alfonz közben hányféle

mozgást végzett a különböző vonatkoztatási rendszerekhez képest! Nagyon tudatlanok önök, írók!

— Bocsánat, én nem vagyok író, hanem sportújságíró és humorista, s ha néha álszakállal besettenkedem az irodalomba rögtön leleplereznek. Én csak azt szeretném tudni végre, mi az igazság: a Föld kering a Nap körül, vagy a Nap a Föld körül?

— Igazság! — kacagott fel keserűen a Mester. — Ez is mutatja, mennyire tudománytalanul gondolkozik. A tudományban nincsenek igazságok, csak használható feltevések. Ennek a szónak, hogy „igaz", nincs értelme, ám annak, hogy „hasznos", annál inkább. Ha megesküdnénk arra, hogy a mozdulatlan Nap körül keringenek a bolygók, akkor elismernénk az abszolút mozgást, ami képtelenség. Miféle csacskaság az, hogy az egyik égitest kering a másik körül és punktum? Ennek az eldöntéséhez egy tökéletesen mozdulatlan karosszék kellene a világtérben. Ebbe a karosszékbe beleülnénk és megnéznénk, hogy mi kering mi körül. De ilyen karosszéket még az önök fejlett századában sem gyárt az ipar, tehát teljesen magunkra vagyunk utalva, bezárva a világrendszer belsejébe.

— De Mester — ellenkeztem —, azt csak nem lehet ma már állítani, hogy a Föld a középpont és körülötte keringenek az égitestek, köztük a Nap is?

— Miért ne lehetne? Az egyik vonatkoztatási rendszer éppen olyan jó, mint a másik! Ne felejtse el, fiatalember, hogy a sokat szidott Ptolemaiosz rendszere segítségével kétezer évre előre kiszámították a Nap helyét az égbolton! Pontosan ki lehet számítani mindent, a bolygók állásától kezdve a nap- és holdfogyatkozásokig, akkor is, ha nem a Nap, hanem a Föld a középpont.

— De milyen bonyolultan!

— Na látja, itt van a kutya eltemetve. Ha a Napot vesszük központi égitestnek, akkor egyszerűbb a mozgás, kényelmesebb a számítás. Lusták vagyunk, ennyi az egész. Szeretjük a kényelmes megoldásokat. De abszolút jelentőséget tulajdonítani az egyszerűsítéseknek, enyhén szólva botrány.

— Mégis, Mester! Hát nem volt nagy tett azoknak a szörnyű epiciklusoknak az eltűntetése?

— Már megint! A maguk korában már működnek számítógépek, és még mindig megijednek a pályahurkoktól? Vegye tudomásul, hogy nemcsak a Földet, de még a Holdat is vehetjük középpontnak, vonatkoztatási rendszernek. Mit gondol, amikor Armstrongék először megpillantották a földfelkeltét, nem érezték a Holdon, hogy itt a világ közepe?

— Nagy ég! Akkor annak is igaza van, aki Fradi-centrikus? Hát akkor nincs abszolútum a világegyetemben?

— De van! Például a fénysebesség. Én már sejtettem, hogy a fény is véges idő alatt terjed, de hol volt nekem megfelelő műszerem ahhoz, hogy azt megmérjem? Lámpásokkal kísérleteztem, mintha lepkefogóval akartam volna kvazárokat elcsípni. Hej, ha a tükörmegoldás eszembe jutott volna!

Elhallgattunk. Aztán egy kis szünet után halkan megszólaltam:

— Mester, van egy olyan érzésem, hogy Ön nem örül a rehabilitálásnak.

— Egy csöppet sem. Miért örülnék? Semmiféle bűncselekményt nem követtem el. Rehabilitáljanak jó útra tért zsebmetszőket, ne pedig viszonylagos jelenségeket abszolutizáló fizikusokat. Hagyjanak meg mártírnak! Egyebem sincs, mint az a kis töviskoszorúm. Még azt is el akarják venni tőlem?

Bólintottam, majd feláalltam és mélyen meghajoltam:

— Ég áldja, Mester!

— Hova rohan? Talán naplemente előtt haza akar érni? — kérdezte szatírikus éllel Galilei. — Siessen, s ha lehet, geodéziai vonalon haladjon! A rehabilitálást pedig verjék ki a fejükből! Hallatlan! Engem rehabilitálni! Köszönöm szépen!

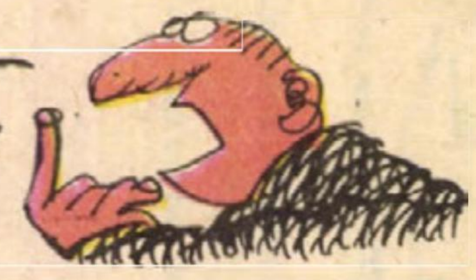
— Én is!

— Maga mit köszön?

— A beszélgetést, Mester, ahogy illik!

POLGÁR ISTVÁN:

Vegyes savanyúság

VALAKINEK, AKI BÍRÁLNI MERT
(Négy változatban)

1

Rossz híred kelti, vádakat kohol,
aljasnak vélhet, ki szavára hallgat.
Bírálni merted? Most rajtad a sor.
Hallgattál volna, meglenne nyugalmad.

2

Bírálatodért bosszút fogadott:
rágalmai lehúznak, mint a hínár.
Megértelek, hogy aggaszt a dolog,
hisz sok ártatlant nyelt a mély el így már.

3

Úgy bepiszkít majd, hogy senkise mos
tisztára, ádáz és alattomos.
Tudod, hogyan védd magad ellene?
Dicsérd, milyen nemes a jelleme.

4

Mert megbíráltad, harag bujtogatja,
rágalmaz, súg-búg rólad jobbra-balra?
Ügyet se vess rá, elröpül a por szó,
s ha kútra jár, *csak* eltörik a korsó.

BIZTATÓ

Mikor már minden elveszett,
valami még mindig marad
akkor is.

TANÁCS – KÖLTŐNEK

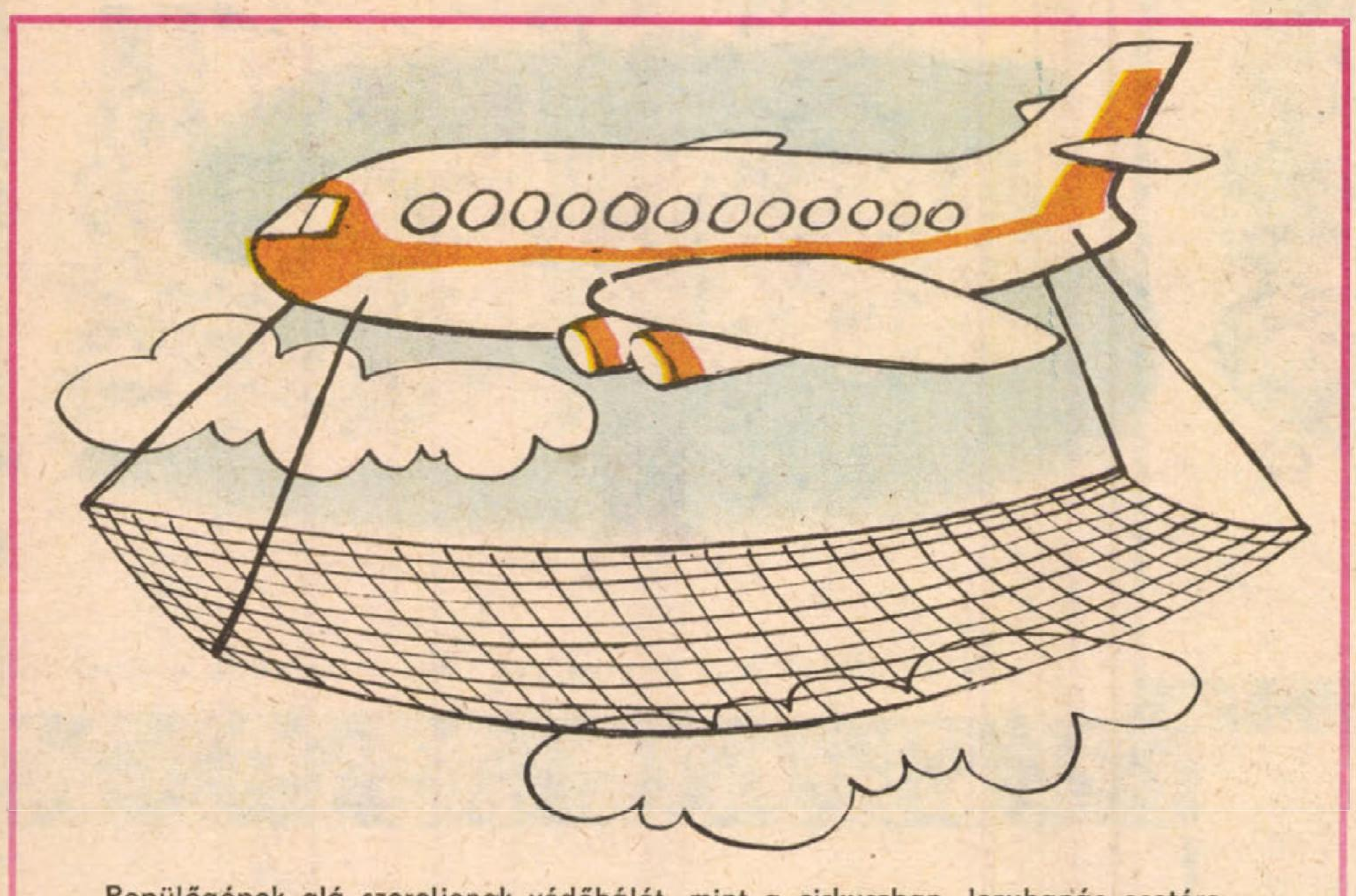
Ha rövid a lantod,
toldd meg egy tisztséggel.

JUTALOMOSZTÁS

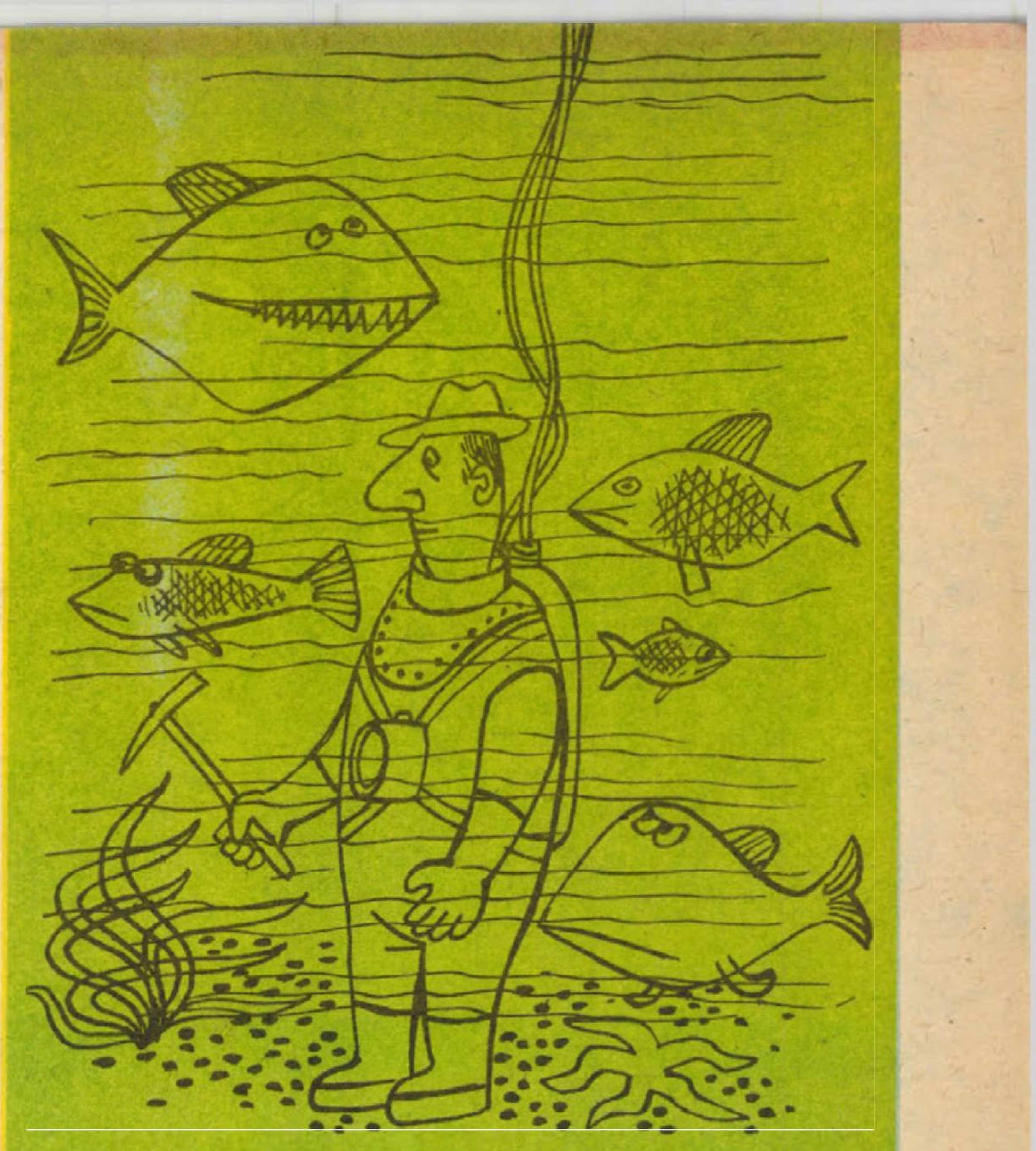
Már némely munkahelyen játék.
Nem kell hozzá csatár, kapus.
Vezényszava sem új, eként szól:
– Utolsó pár, előre fuss!

VÁRNAI GYÖRGY:

HASZNOS ÖTLETEK
az emberiség javára

Repülőgépek alá szereljenek védőhálót, mint a cirkuszban, lezuhanás esetére.

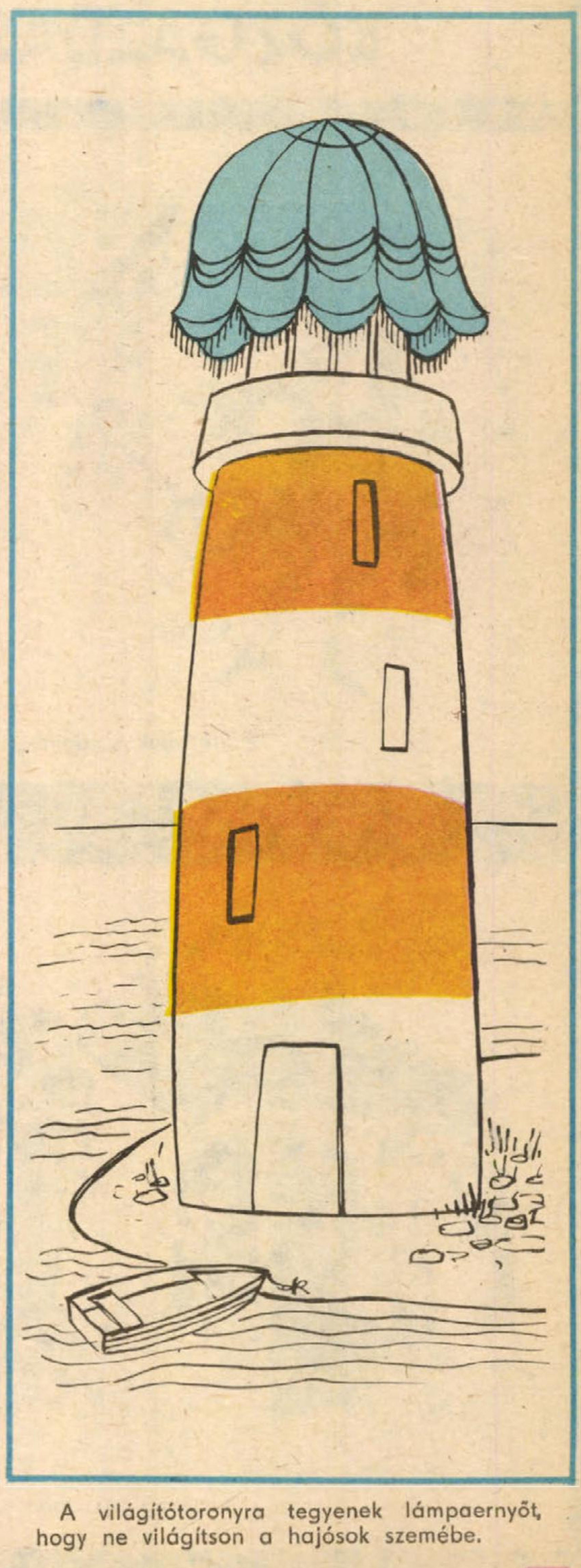
Kánikulában engedélyezzék, hogy a búvárok a nehéz sisak helyett szalmakalapot viselhessenek.

A telefonfülkéket vegyék körül védőráccsal, a vandál rongálók ellen.

A léggömböket gyártsák acélból. A gyerek nem fog bőgni, hogy elrepül vagy kipukkad.

A világítótoronyra tegyenek lámpaernyőt, hogy ne világítson a hajósok szemébe.

Mindig törődjünk a közönség maximális biztonságával.

ENDRŐDI ISTVÁN:

EGY KIS KLASSZIKUS KÖZGAZDASÁGTAN

– Fokozzátok az almaexportot!

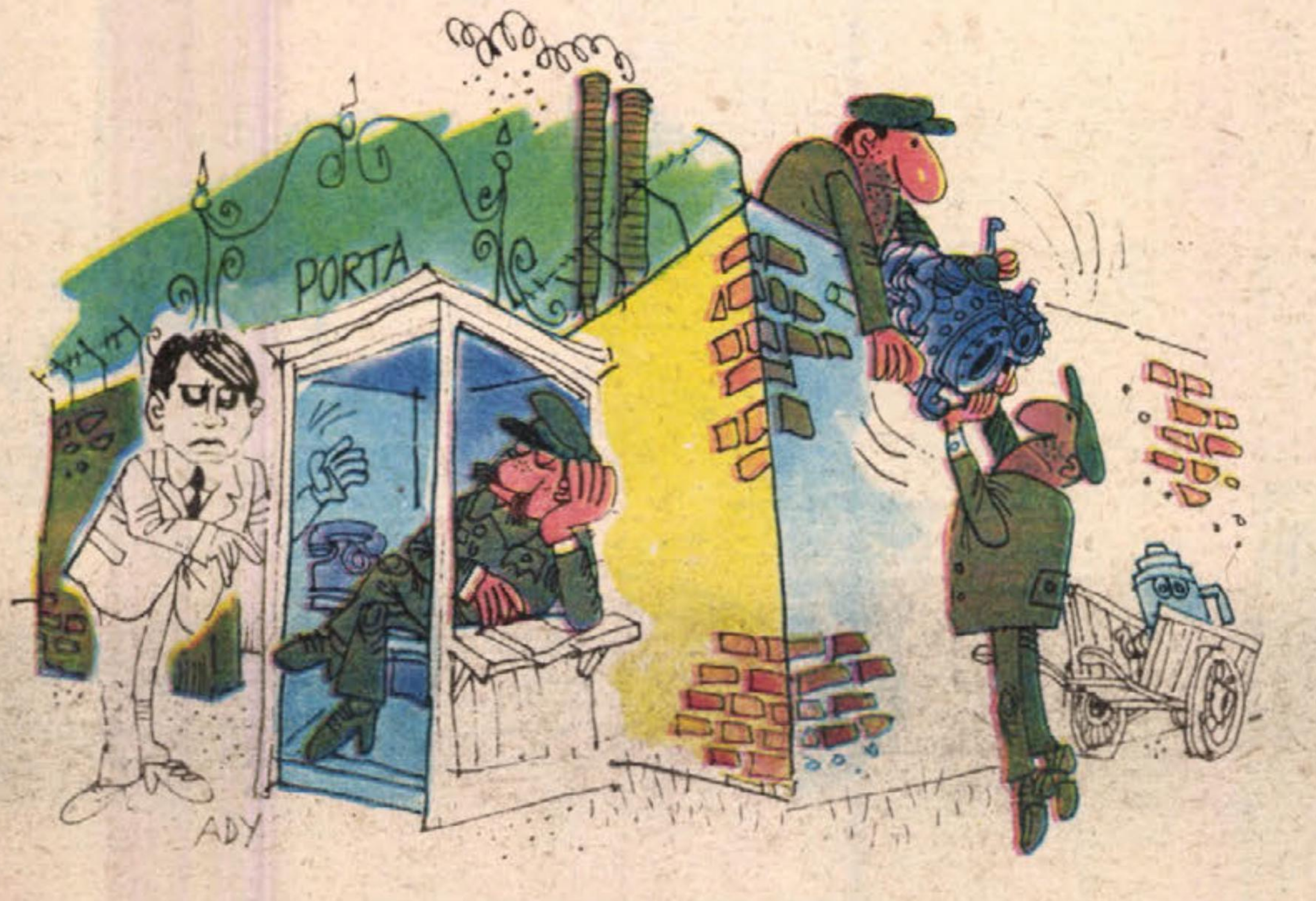
– Vitézek, mi lehet e széles föld felett szebb dolog a végeknél?

– Műveljük kertjeinket!

– Katonák, háromezer hektár tekint le rátok!

– Őrzők, vigyázzatok a strázsán!

– Ez a kocka nincs elvetve.

NOVOBÁCZKY SÁNDOR:

ÉDES ANYAFÖLD

Sohasem jártam New Yorkban, de sokat hallottam ott élt gazdag hazánkfiáról, a földes Földessről. Most, hogy öregkorára hazatelepült, összehozott vele a véletlen.

— Mikor disszidált, Földess úr?

— Ötvenhatban, de nem disszidáltam. Nekem, kérem, szabályos kivándorló útlevelem volt, szerettem volna felmutatni a határon, de nem volt határ.

— És mihez tudott fogni odakint?

— Idegenben mindenkinek nehéz a kezdet — mesélte —, de nekem egyenesen kilátástalan volt, amikor kikerültem. Angolul csak egyetlen mondatot tudtam, azt, hogy guten tag, arról is kiderült, hogy francia. Idehaza egy cégnél hiánycikk-nyilvántartó voltam, gondolhatja, hogy Amerikában pont arra van szükség. Ugyanennél a vállalatnál később szakszervezeti munkaversenyfelelős lettem, de valahogy erre se nagyon haraptak Fordék.

Már-már úgy voltam, otthagyom az egészet. Alkalmi munkákból tengődtem Amerikában, kuporgattam a pénzt. Azt terveztem hazalátogatok, körülnézek, mi van itthon, s ha érdemes akkor vissza se megyek.

Bécsig repültem, onnan autóbusszal indultam Pestre. Hegyeshalomnál, a vámnál megálltunk, ki kellett szállni a kocsiból. Ahogy ott bámészkodom, látom ám, hogy egy útitársam megkerüli a vámépületet, megáll az autóparkoló mögött, ahol a földek kezdődnek. Gondoltam, biztosan a dolgát végezni megy, elég nagy disznóság, mert Hegyeshalmon illemhely is van. De látom, hogy leborul a földre, és imádkozik, vagy mit csinál. — Ni, egy mohamedán — mondtam magamban, de valahogy olyan nem-mohamedán külseje volt. Visszaszálltunk a buszba, indultunk tovább, észrevettem, hogy a mohamedán palinak könnyes a szeme. — Na, ez aztán az igazhívó siita! Meg is szólítottam angolul: — Allah il Allah! Hová effendi? — Pestre megyek a nénikémhez! — felelte magyarul az álmoszlim. — És minek imádkozott? — Imádkozott a fene, csak leborultam megcsókolni az édes magyar anyaföldet... Harminc éve várom, hogy magyar földet érjen a lábam — és megint elsírta magát.

Csak hallgattam és tudtam, hogy én bizony visszamegyek Amerikába. Földess, vége a nyomorúságnak, te milliomos leszel!

Három hét múlva érkeztem vissza New Yorkba. Első osztályú jegyet váltottam a repülőgépre, mert akkor nem húsz, hanem harminckilós csomagot lehet vinni. Az én bőröndöm pedig nagyon nehéz volt. Olyan nehéz, mint a föld. Merthogy az volt benne. A sógorom pomázi telkén ástuk ki. Minden holmimat itthon hagytam, egyszál ruhában, cipőben utaztam vissza. Viszont a koffer az tele volt édes, illatos, jó magyar anyafölddel.

Odakint egy áruházban vásároltam piros, fehér meg zöld szalagokat, elvittem egy varrodába, összevarrattam nemzetiszínű pántlikának. Vettem aztán egy köteg uzsonnás nájlonzacskót, egy nyomdában meg kis cédulákat nyomattam a következő felirattal: „ÖTVEN GRAMM EREDETI MAGYAR ANYAFÖLD. A KÉK DUNA, A SZŐKE TISZA PARTJÁRÓL. ÁRA 1 DOLLÁR TIZ CENT. KUBIKOLTA ÉS FORGALOMBA HOZZA: FÖLDESS RUDOLF." A csomagokat két kupacra osztottam, a feliről kihúztam a Tiszát, a másik feliről a Dunát. Legyen valami választék a magyarnak.

Nem ment rosszul a bolt, de nagyon jól sem. Nem mondom, vették a nemzetiszínű pántlikás anyaföldet, de túl sokat kellett bajlódni a vevőkör megszerzésével. Házalni nem akartam, az snassz dolog, ügynököket ha alkalmazok, le kell adnom a haszonból. Eljártam a magyar klubokba, farsangi estélyekre, ott eladtam egy pár tucatot. Egy ilyen alkalommal jött a véletlen. Egy öreg magyarral beszélgettem az Etelközi Táltosok Önsegélyző Egyesületében. Hetven éve él Amerikában — mondta, de minden vágya az, hogy magyar földben nyugodjon.

Ha csak ez kell, ezen segíthetek, gondoltam magamban. Persze tudtam, hogy öt deka föld nem pótolja a magyar sírhantot, de rádobós göröngynek, afféle búcsúrögnek megteszi. Kiborogattam odahaza a megmaradt zacskókat, a földet összegyúrtam sárral, és a gombócokat kiszárítottam a radiátoron. Aztán visszacsomagoltam, bepántlikáztam, és beállítottam egy magyar temetkezési vállalkozóhoz. Megalkudtam vele, hogy minden eladott göröngyből tíz cent az övé. Nem fizettem rá, mert most már egy húszért árulhattam, hiszen a göröngyösítésben újabb munkafolyamatok feküdtek.

Ment a búcsúrög, mint a cukor. Volt egy nagyon rendes pap, az meglátta benne a fantáziát, pusztán hazafias lelkesedésből ingyen propagandát csinált nekem. A sírnál mindig úgy fejezte be a búcsúztatást: „Kedves testvérünk, földi maradványaid nyugodjanak békében e magyar rög alatt!" És bedobta az e célra rendszeresített zacskót a sírra. Persze a család is hajigálta utána a maga göröngyeit, amiket a temetkezési vállalkozó adott el nekik.

Hát így lettem én a földes Földess. Attól kezdve évenként egyszer hazajártam Magyarországra, és vittem vissza a bőrönd földeket. Néha egy mázsát is, mert megérte, hogy a repülőn túlsúlyt fizessek. Előfordult, hogy hajóval küldtek nekem szállítmányt hazulról. Aztán kaptam maszek ajánlatokat is Pestről, ahol híre ment az üzletemnek. Többen ajánlkoztak, küldenek nekem földet amennyit akarok, csak dollárban fizessem ki az árát Amerikában, de előzőleg küldjek nekik meghívólevelet. Persze nem mentem bele, mert ez forintkiajánlás és én törvénytisztelő ember vagyok.

A végén aztán valahogy mégiscsak átálltam az amerikai földre. Lehet, hogy maga megvet ezért, azt mondja csalás, szélhámosság, pedig nincs igaza. Akkor már olyan jól kerestem, hogy igazán meg tudtam volna fizetni az útiköltséget vagy a szállítást. Nem a haszonért tettem, hanem a kapacitás miatt. Akkora lett a kereslet, hogy import földből már nem lehetett fedezni. Némely vevő úgy odavolt az anyaföldért, hogy kilószám rendelt belőle. Ez az egyik. A másik meg — ezt jól jegyezze

meg kérem —, rájöttem, hogy a vevőknek nem az anyaföld kell, hanem az anyaföld illúziója. A pántlikás szalag meg a felirat. A föld az nekik nem számított, nem értettek hozzá, egyik föld olyan, mint a másik. Mit mondjak, egy New York-i kertészetből olyan minőségű földet kaptam határidőre, házhoz szállítva, porítva, vagy göröngyösítve, hogy olyat maguk a szocializmusban nem is tudnak produkálni.

— És miért jött haza? — kérdeztem.

— Kezdett jelentkezni a konkurrencia. Előbb csak a többi nációnál. Hol itt, hol ott nyílt egy üzlet. „Édes lengyel anyaföld kapható!", „édes olasz anyaföld kapható!". Aztán egyszer csak megnyílt egy „Anyaföld Szupermarket", ahol Amerika összes bevándoroltjainak, összes létező anyaföldeit árusították, önkiszolgáló alapon, előrecsomagolva. Na, mondtam, neked Földess lőttek. Ilyen a kapitalizmus: a nagy föld megeszi a kisföldet.

— És ezért jött haza?

— Nemcsak ezért — sóhajtott földes Földess — Magyar vagyok. Szeretnék igazi, hamisítatlan anyaföldben nyugodni.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Főz már a feleséged? — kérdezi az ifjú férjtől a barátja.

— Igen. Azért járok vendéglőbe vacsorázni.

*

A beosztott így panaszkodik:

— Nem tudom, igazgató elvtárs, miért nem szeretnek itt engem. Amikor a régi munkahelyemen elbúcsúztam, ezüsttárcát kaptam emlékül...

— Igen? Mi aranyat adunk, ha elmegy.

*

Két férfi beszélget:

— Kivel üldögéltél tegnap a presszóban?

— A te feleségeddel!

— Ne mondd! Hiszen otthon a konyhában egészen másképp néz ki!

— Mondd, Kovács, tied ez a gépkocsi?

— Részben.

— Hogyhogy?

— Amikor vásárolni kell, akkor a feleségemé, amikor a lányom diszkóba megy, akkor az övé, amikor valami elromlott a gépkocsin, akkor az enyém.

*

Egy kisfiú megy a villamossínen és nagy nyugalommal egy falovacskát húz maga után. A mögötte jövő villamos szakadatlanul csönget, a kisfiú rendületlenül megy. Végül a villamosvezető kinyitja a kocsi ablakát és rászól a fiúra:

— Nem tudnál lemenni a sínről?

A srác vigyorogva:

— Én igen, de te nem!

*

A nagymamának fáj a gyomra. Lánya ajánlja, hogy vegyen be egy jó tablettát, amelyet a tévében hirdetnek, állítólag nagyon hatásos.

— Nem kell — jelenti ki határozottan a nagymama. — A tévében ugyanaz a nő naponta háromszor panaszkodik gyomorfájás miatt, beveszi ezt a tablettát, de úgy látszik, nem segít neki, mert másnap elölről kezdi.

VÁROSI GYEREK

— A lekváros kenyeret se szereti!?

BRENNER GYÖRGY:
UTCAI HANGOK
SZERKESZTŐSÉG
ÁLLAMI BIZTOSÍTÓ
DIVAT
AUTÓSISKOLA
– Te mész ki az életbe riportokat készíteni, neked még csak egy infarktusod volt!
– Nem, Inő! Majd, ha a tanács tervez egy bölcsődét . . .!
– Én is csak azóta ismerem a frontátvonulást, mióta összeköltöztem a gyerekeimmel!
– Kéren, ha nem tetszik, brduljanak a konkirrenciához!
– A mennyországot meg szétlődözik azokkal az űrrakétákkal . . .!
– Áruld el, hogy itt ki lakott, ma már ez a harmadik emléktáblám!
– Ne bőgj, egy népiellenőr nem csinál nyarat!
– Mi már ráérünk sétálgatni, összehoztuk a lakást, az autót meg a nyaralót!
– Persze, mielőtt disszidált a fiam, megpróbált idehaza prófétává lenni . . .
– Az anyád jó . . .!
– Istenkém, mióta Pesten élek, nem hallottam ilyen ízes beszédet!
– Végre minden melósból úrvezető lesz!
– Így nem takarékoskodunk az energiával, ha mindig fékezel!
– Miért nem tudják végre a benzinárakkal megállítani ezt a forgalmat?!
– Hát jó, az árakról se beszélgessünk. A nyugdíjad mennyi ?
– És vasárnap ez a sok idétlen ember szintén mind a Balatonon lesz . . .!
– Mindjárt lejár a kimenőm! Mondd, hogy haladnak a leszerelési tárgyalások?
– Annyi volt egyfolytában az ünnep, hogy otthon szegény húsvéti nyuszit is kirántották!
– Gurulj, mert betiltatlak a KERMI-vel!
– Hallom kimondtad a holtodiglan-holtodiglant!
– Na, megkapta a lányod az erkölcsi bizonyítványt?
– . . . és nem is Vilma a neve, hanem Cecil, ő járt a Török utcában . . .
– Melyik tetszett jobban: a díszszemle, vagy a körmenet?
– Szépeket hallok rólad! Tényleg szexuális felvilágosítást tartottál az oviban?
– Amíg te a brigáddal programozgatsz, addig én írjam otthon a naplótokat?!

TIMÁR GYÖRGY:

KÉPZELT PÁRBESZÉD

— Szóval, kelmed szerint profizmus.

— Csakis.

— Hogy más nem segít.

— Nem bizony.

— De hát hogy gondolja?

— Hogyan gondolnám? Ahogy tőlünk nyugatra már mindenütt bevezették.

— Hja, azok gazdag népek, tehetik. Nálunk az ilyesmi elképzelhetetlen. Szegény ember vízzel főz, és úgy játszik, ahogy tud.

— No de hogyan tud? Maga is láthatja. A publikum csak azért nem hajigál paradicsomot, mert drága a paradicsom, és mert nincs. Mármint publikum. És nem is csoda, ha ez a helyzet, amíg a góré nem kérheti számon az együttestől, hogyan készül föl az erőpróbákra.

— Emlékszem, barátom, amatőr együttesekre, amelyek úgy játszottak, hogy csak úgy tódult a nép mindenünnen, hely sem volt elég a befogadásukra. Magának nem dereng valami?

— Hja, azokat még fűtötte némi izé. Mit tudom én, valami nemzeti dac. Meg így eljuthattak külhonba, ne feledje. A hírnév, meg a sok bécsi portéka, így együtt, ugyi... No de ma? Ha fütyül a publikum, hát fütyül. Annyi mindenképp kerül a bukszába, amennyi kell. Olyan lábon meg úgy sem fog élni egyikük sem, mint amazok odatúl. Hacsak...

— Hacsak?

— Hacsak nem telik meg a nézőtér, s az együttes nem részesedik a bevételből olyan rendszer szerint, mint amazok, ottan. Mindennemű kincstári támogatás nélkül. De ahhoz változtatás kéne.

— Hivatásos játék?

— Hát.

— No de hogyan képzeli ezt? A mi elveinkkel?

— Miért? Hát hol volna itt a baj?

— Hol? Nem is tudom. Egy-egy hivatásos együttes, úgy mondják, afféle nyerészkedő vállalkozás.

— És mi miért nem akarunk nyerészkedni? Másfelől, ha egyszer nyerészkedés helyett vesztészkedés a cél, miért vágjuk mégis bele a fejszénket olyan fába, mint amilyen, teszem azt, az üzemek építése?

— Ugyan már, miket beszél! Más a munka egy üzemben, mert annak természetesen gazdaságosnak kell lennie, s megint más a játék.

— Miért? Maga szerint kötelező, hogy a játék ráfizetéssel járjon?

— Ne feledje: ha ez a kegyed profizmusa megvalósul, akkor többé senki nem jön oda Karakólapostagról a nehéz dohánnyal, hogy kit hagyjunk ki másnap, kit tegyünk be, meg hogy kire bízzuk az együttes fölkészítését. És akkor fölkophat az állunk. Mert akkor azon a kevésen kell tengődnünk, ami a kasszába csak úgy magától befolyik. Mármint a nézőktől. Megmondjam, ebből mi lesz? Még az a néhány megszállott is szétszalad, aki ma még töri magát, hogy valamit nyújtson.

— Szerintem a komoly tehetségek mindenképpen a pályán maradnának. És ha megtelik a nézőtér, akkor a nyereséges együttesek nagy hírnévre tennének szert, csak úgy dőlne a pénz, belföldről és külföldről egyaránt. A veszteségesek? Nos, azok föloszlanának, mint bármelyik más veszteséges vállalkozás. A nemzetnek csak haszna lenne belőle.

— És ez magának emberséges eljárás? Magyar emberhez illő?

— A lehető legemberségesebb. Mert előttem egy derűsebb, magasztosabb jövő képe lebeg. Isten, áldd meg a magyar nézőt. Utóvégre az eljövendő nemzedékekre is gondolnunk kell. Ők se élvezzenek magas színvonalú játékot? Nos, kérdem én: mikor valósítsuk meg a professzionista magyar színjátszást, ha nem most, a XIX. század első felében?

MUNKAMEGOSZTÁS

– Nálunk a gyereket a férjem neveli.

– És te?

– Én meg a férjemet nevelem...

SÓLYOM LÁSZLÓ:

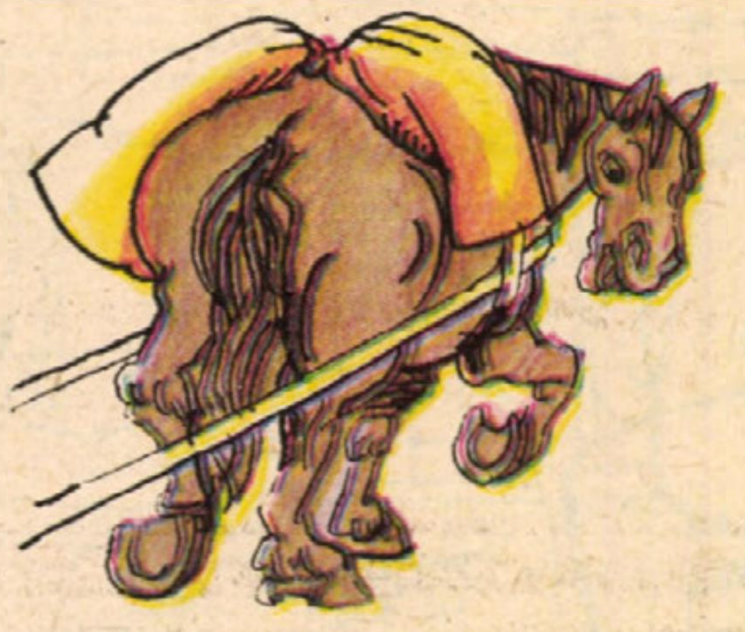
A nyomtató ló

A nagy építkezésnél eltűnt néhány szál tégla, több zsák cement. Az építésvezető sejti, hogy kik a tettesek, de széttárja a kezét, sóhajt: „Hiába, nyomtató lónak nem lehet bekötni a száját."

Evvel a maga részéről lezárta az ügyet. Feljelentés, fegyelmi csak zavarná a munkát, rabolná az idejét, és különben is szüksége van az emberekre.

Nos, távol áll tőlem, hogy beleszóljak a dolgába, csupán arra

kérem őt és kollégáit, hogy az olykor-olykor, itt-ott, meg hébe-hóba előforduló üzemi csenéseknél ne hivatkozzanak folyton arra a néhai jó nyomtató lóra.

Annak a szegény párának soha nem jutott volna eszébe, hogy beleharapjon a cementbe, a téglába, a rézhuzalba, a szőrmébe, a talpbőrbe, de még a téliszalámit sem akarta megkóstolni, legfeljebb a gabonát, mígnem...

Apropó! Tetszenek tudni, hogy miféle ló az a nyomtató ló? Meg tudnák mondani egy vasárnap este Vitraynak — akár ezerkétszáznyolcvan forintért? Azt hiszem, még vidéki játékos esetén is nagy dadogás következnék, hacsak nem lenne a társaságban valaki az öregek közül, akinek még *szerencséje* volt látni *üzemben* a nyomtató lovat. Természetesen, ha kéznél van az Értelmező Szó-

tár, abból „kinézhetnék": A „nyomtat" címszó második jelentéseképp áll, hogy „szétteregetett gabonából a szemet lóval kitapostatja".

Ebből már lehet sejteni a manapság oly divatossá vált ősi közmondás eredetét: tapos a ló, ott van a lába alatt a gabona, hát persze, hogy eszik belőle, édes istenem!

Csakhogy a valóságban szó sem volt ilyen elnéző „édes isten"-ről. Legalábbis annál a jó öreg sárgánál, *akit* én vezettem körbe-körbe a szétteregetett gabonán.

Pontosan tudom a dátumot. 1928 nyarán volt részem ebben a nagy élményben egy Pesttől alig ötven kilométerre fekvő kicsinyke községben, amelynek nemhogy masinára (cséplőgépre) nem tellett, de postára és vasútra sem.

Tehát vezettem a sárgát a zablájánál fogva, amire semmi szükség nem volt, mert tudta ő a járást magától is, meg fogta a körbeforgó rúd, nem is mehetett másfelé, csak karikában a gabonán, amelyből vaskos lábai és a maga után húzott, szánkónak „szólított" fatákolmány csépelte ki a szemet. (A *munkát* azért bízták rám, hogy „hadd örüljön a pesti gyerek!" Örültem is, de nagyon. Hát még a zsák pelyvának, amit fizetségül kaptam, és elbírtam a vállamon, pedig hatalmas zsák volt.)

A nagy tisztségbe helybéli barátom, a nálam vagy három évvel idősebb Jani, a gazda fia protezsált be. Ő maga komolyabb

munkát végzett: olykor megforgatta a ló lába alatt a gabonát a villájával, máskor meg csak állt, és ha a sárga megfeledkezve magáról, löétvágyának kielégítésére a lába előtti finomságba akart kóstolni, gyengéden orrba vágta a szerencsétlent ugyanavval a villával.

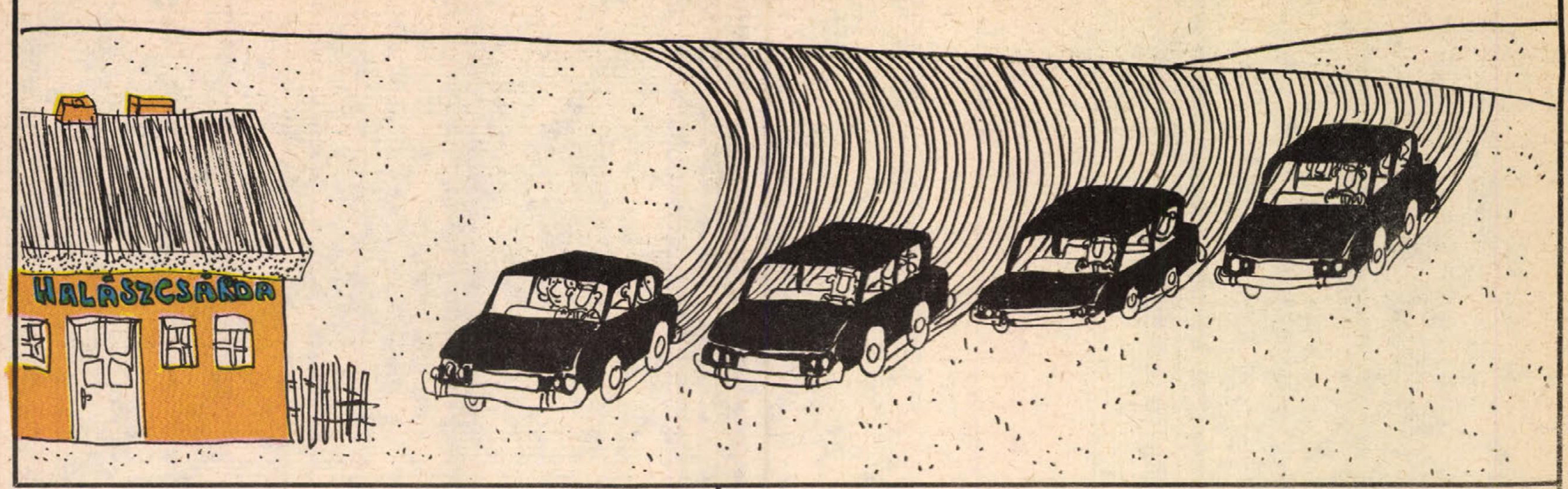
— Miért nem hagyod, hogy egyen egy kicsit, biztosan éhes a szegény — kérdeztem a kegyetlen nagyfiút.

— Megkapja, ami jár neki, de a mi kenyerünket, azt hagyja — válaszolta. (Persze nem ilyen szürke prózában, hanem szépen cifrázva, hadd tanuljam meg a népi kifejezéseket.)

Jani különben is jó pszichológusnak bizonyult. A sárga néhány orrbacsapás után még azoktól a kalászoktól is elfordította a fejét, amelyeket én suttyomban a szájába akartam tömni.

Félreértés ne essék! Mindezt nem azért meséltem el, hogy tippet adjak ama építésvezetőnek és kollégáinak. A modern pedagógiának sokkal humánusabb és hatásosabb eszközei vannak a nyomtató lovakkal szemben, mint a vasvilla. Állítólag.

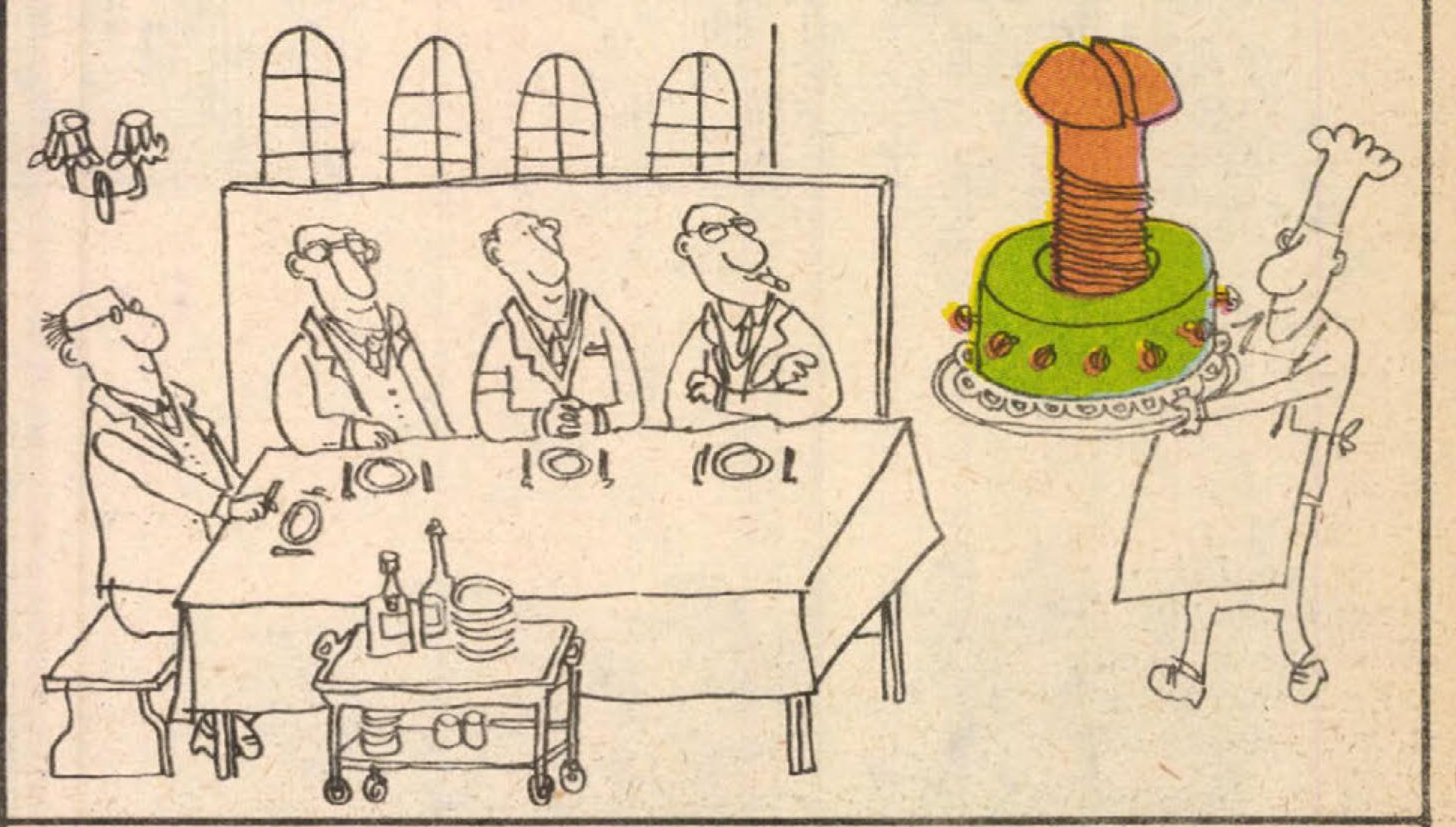
TAVASZI SZÁNTÁS

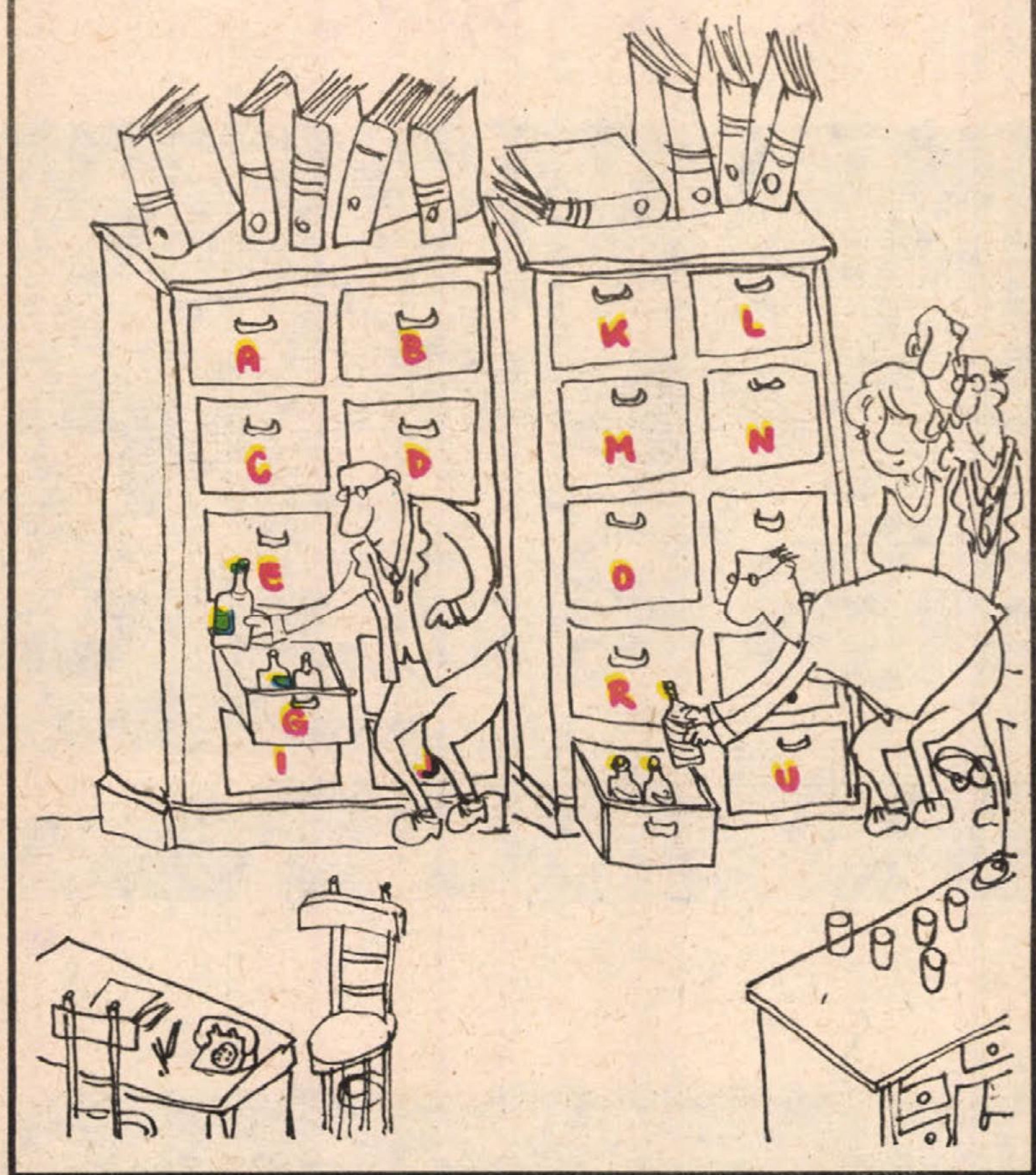
LEHOCZKI ISTVÁN:

BIZALMAS

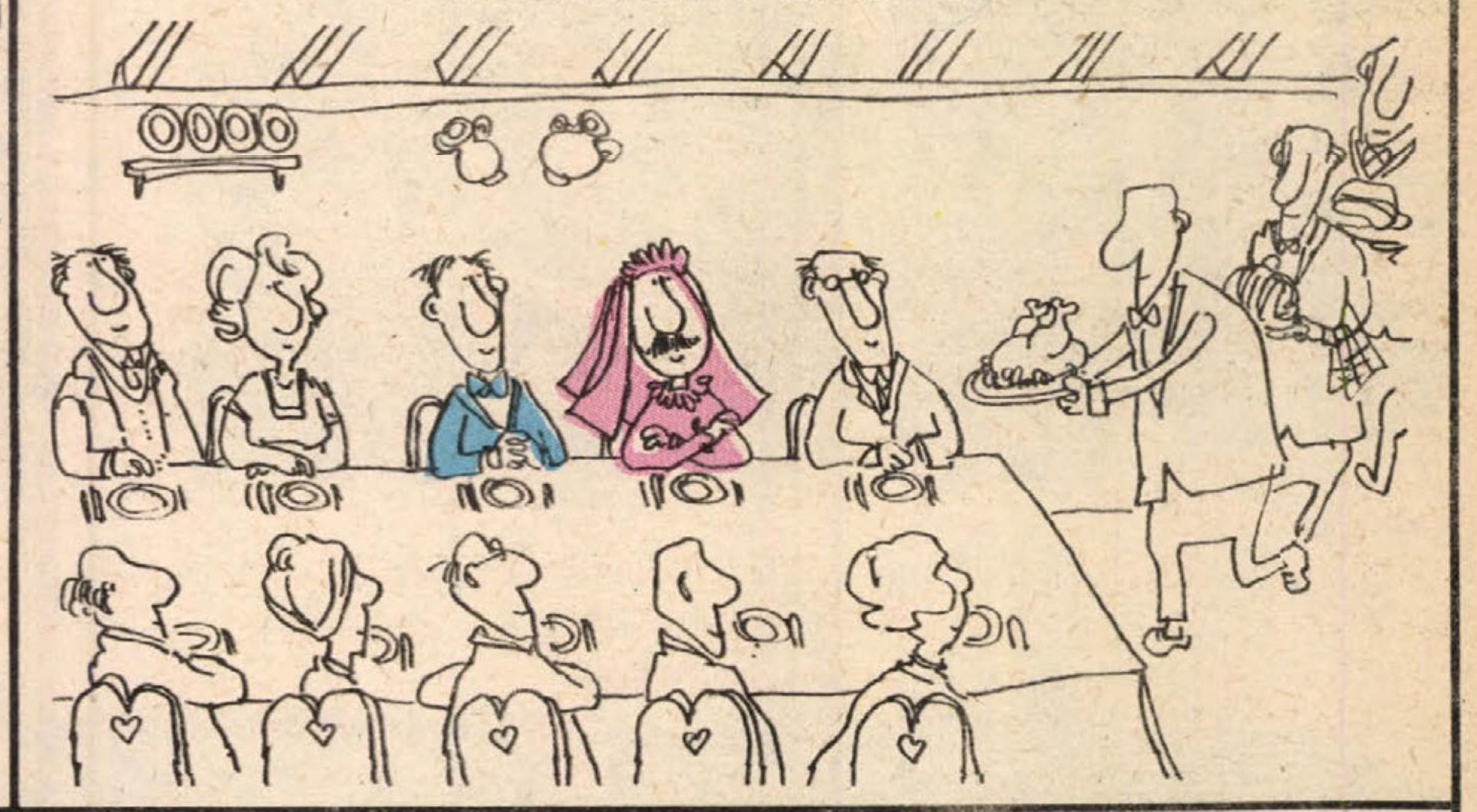
MUNKAEBÉD

GIN – TONIK

MEGLEPETÉSSZERŰ ELLENŐRZÉS

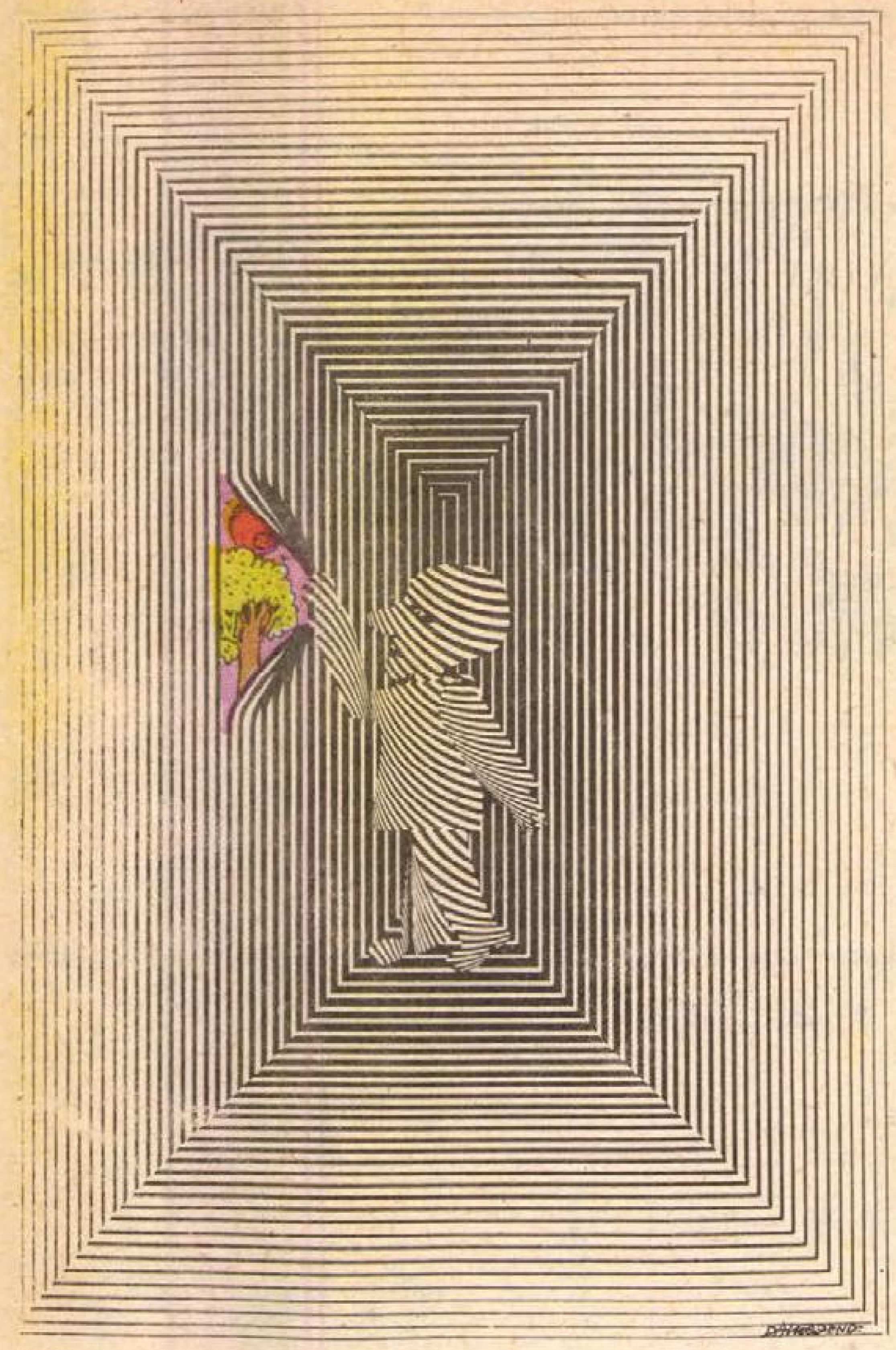
EGYSZEMÉLYI VEZETÉS

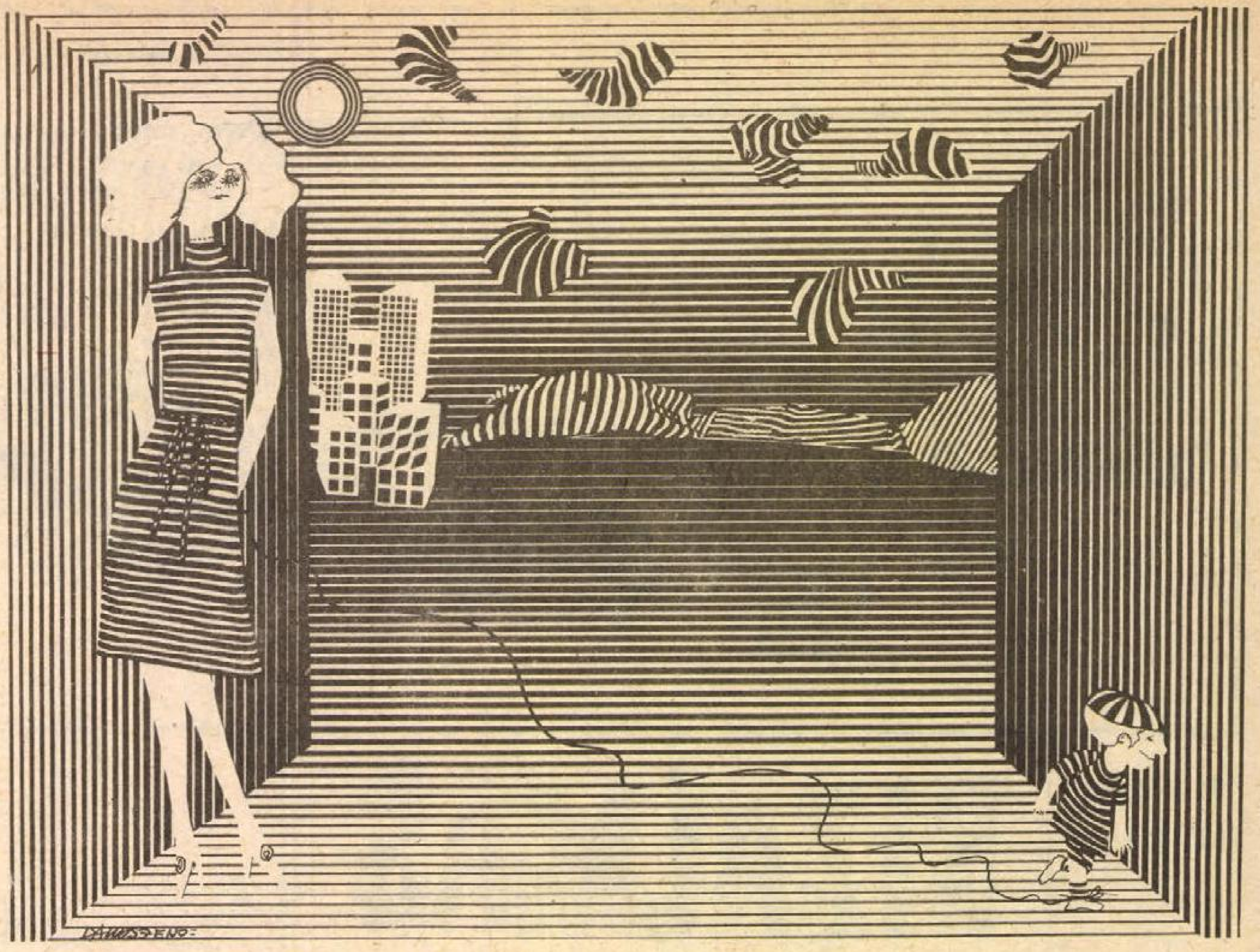
MAGAS VENDÉG

VONALPARÁDÉ

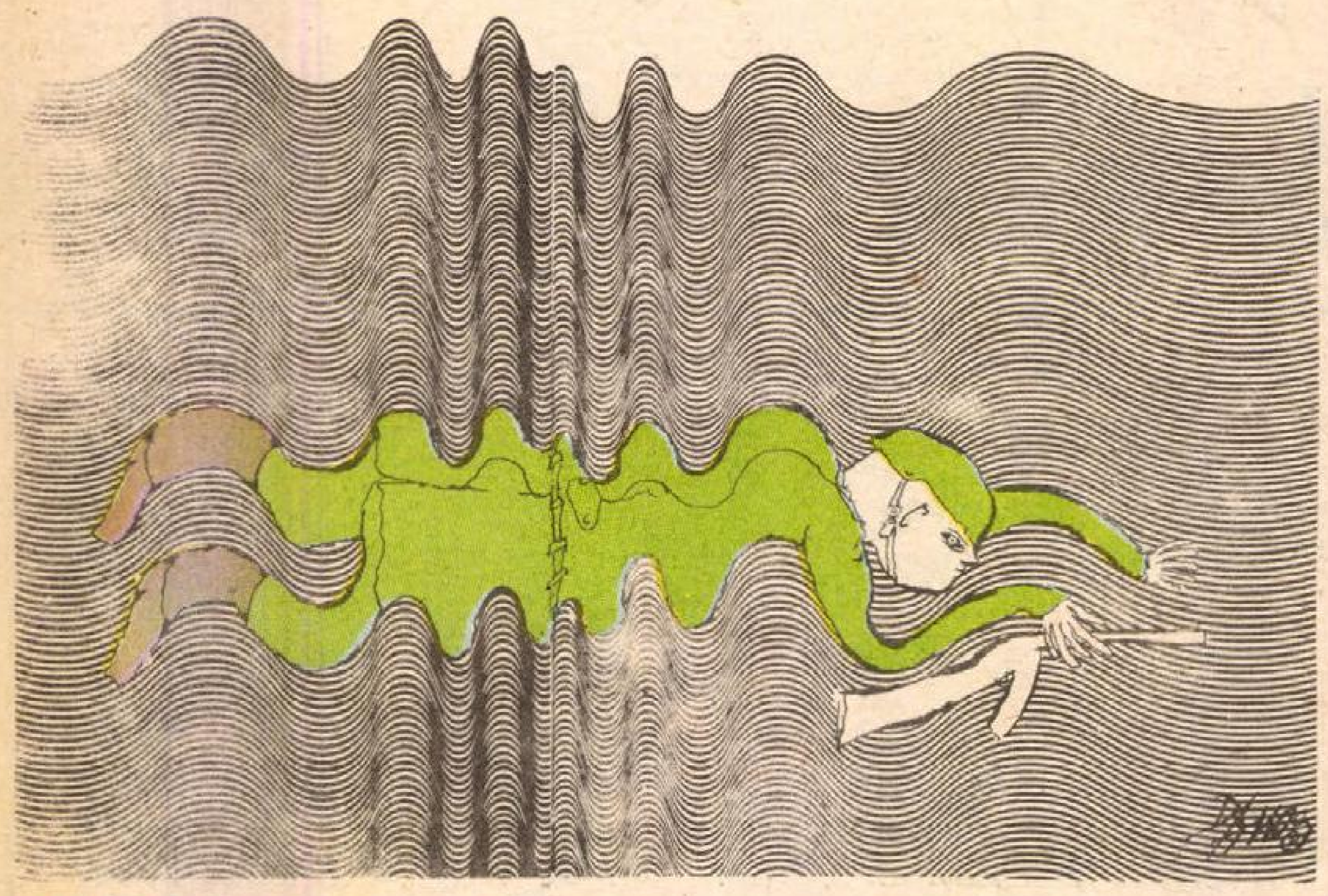

DISZHARMÓNIA

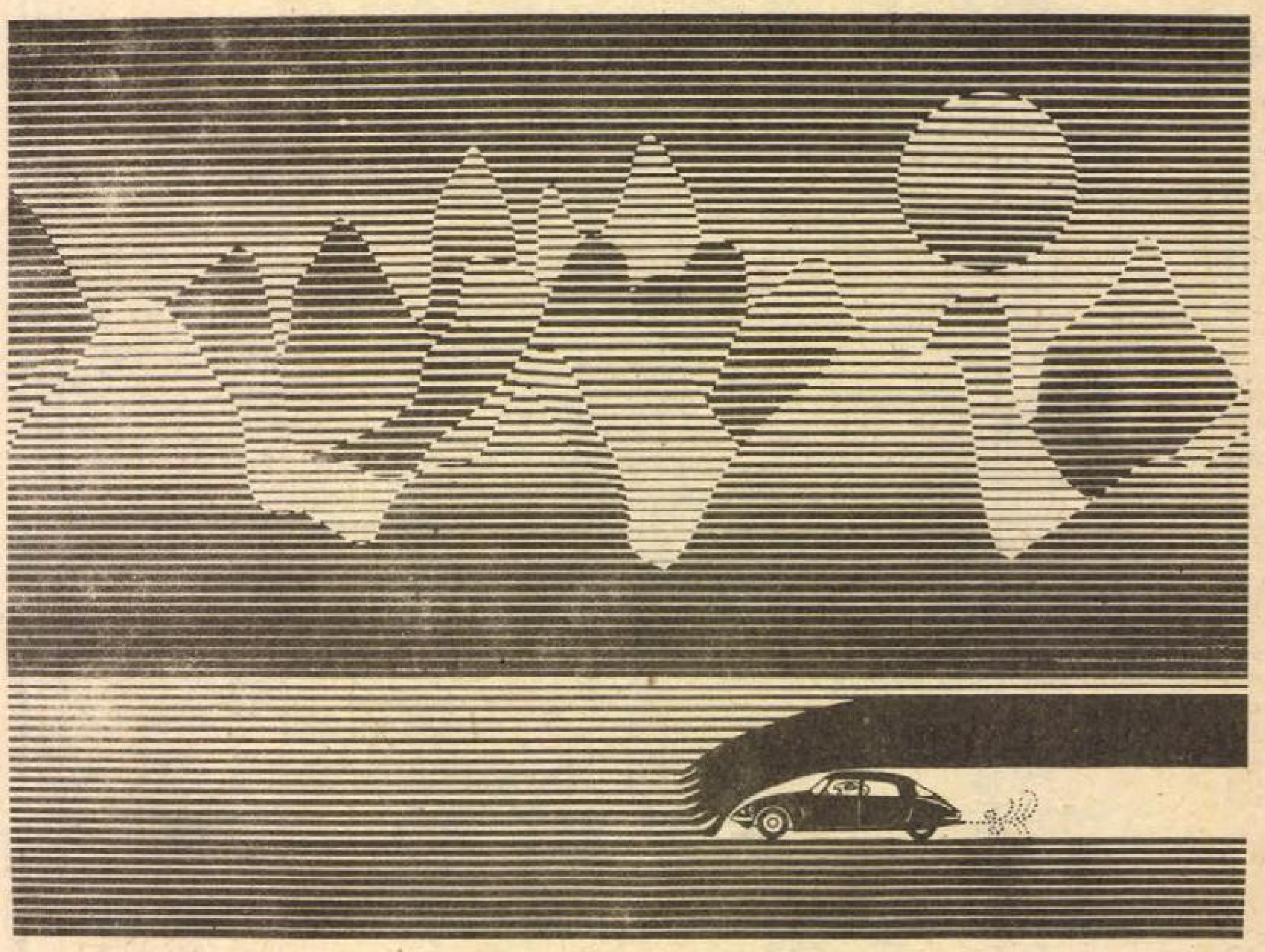

FELÜGYELET

DALLOS JENŐ: VONALPARÁDÉ

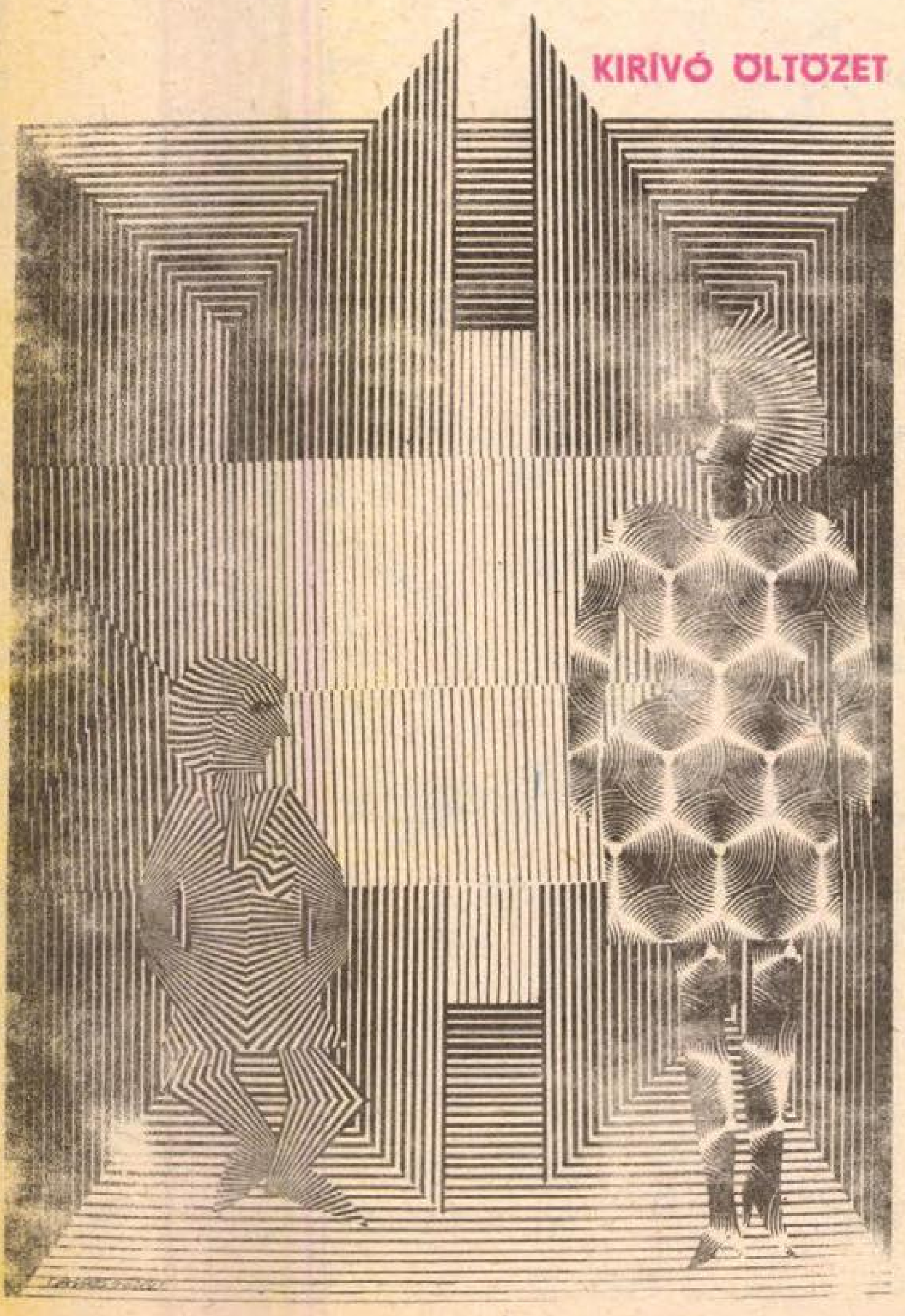

LAPOSKÚSZÁS

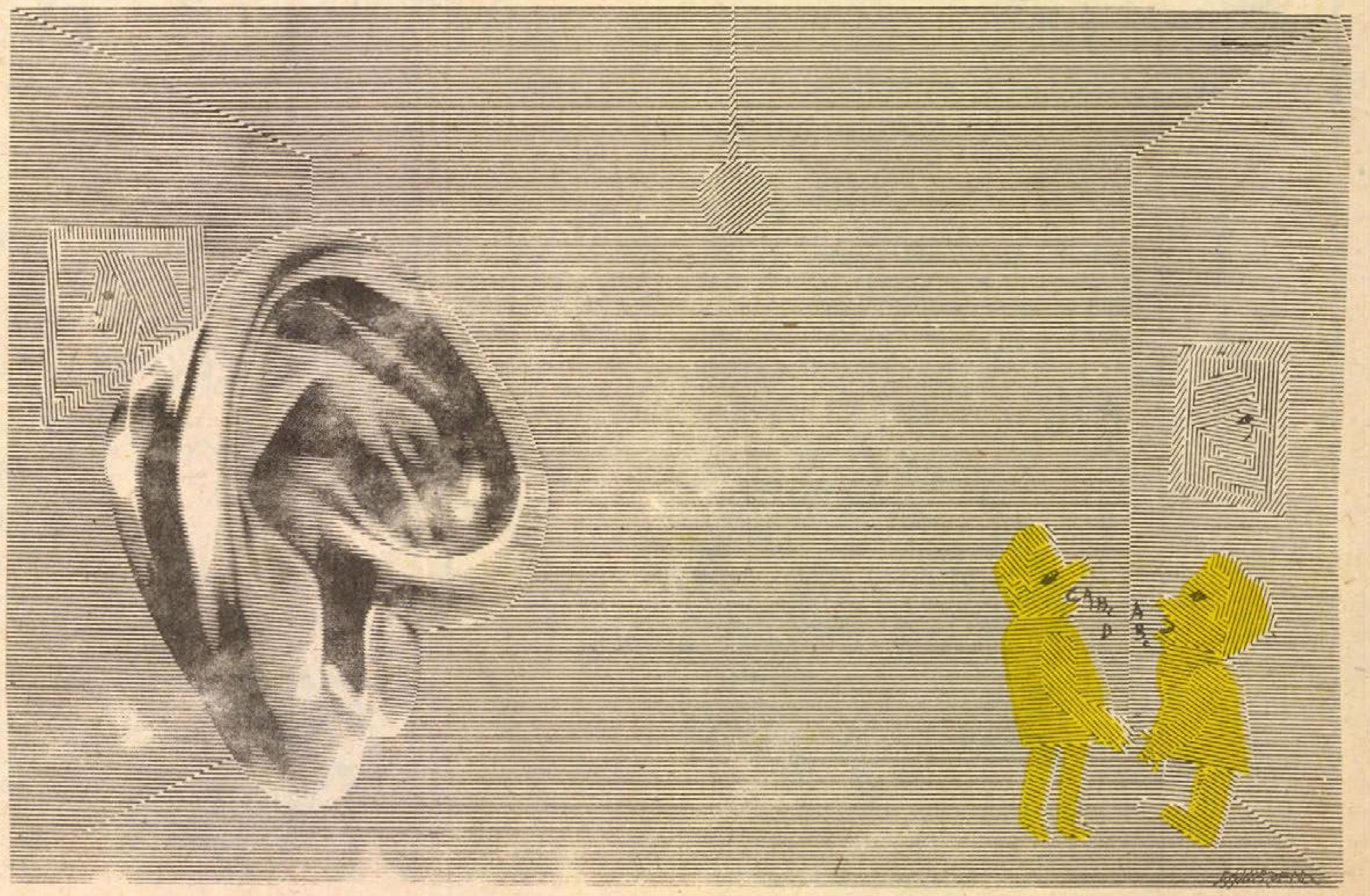

SEBESSÉG

KIRÍVÓ ÖLTÖZET

TITOK

SZILÁGYI GYÖRGY:

AZ ÉN ÁLLATKERTEM

Gyermekkoromban, a harmincas években, igencsak földközelben éltem; a tegnapi Zugló bolgárföldekkel, zöldellő rétekkel körülhatárolt vidéken, az akkor még tiszta Rákospatak szomszédságában. Nyaranként fürgelábú társaimmal gyíkokat hajszoltunk a pipacsos mezőkön, vagy békákra vadásztunk a Miskolci utcai „békástó" partján.

Ez a magyarázata annak, hogy tücsköt-bogarat kedvelek. Először ugyanis a bogarakkal kerültem közelebbi kapcsolatba; gyepes udvarra néző „összkomfortos" szobánk ablaka előtt akácfa magasodott, odébb jázmin- és orgonabokrok kuporogtak, nyári éjszakákon bizony gyakori vendég volt nálunk kaszáspók, tücsök és katicabogár. Anyám az említettek közül csupán a kaszáspókot üldözte, azt tartotta róla, hogy szegénységet jelent. Jó idő eltelt, amíg rájöttem, frenetikus nyomorunkat nem a kaszáspóknak köszönhetjük...

Tücsök és katicabogár viszont a legnagyobb kedvezményben részesült körünkben. Minden esztendőben akadt egy tücsök a szobában, fülledt estéken az ő ciripelése mellett hajtottuk álomra fejünket, nappal pedig — ha rábukkantunk valamelyik zugban — a szolid és megbízható társbérlőnek kijáró tisztelettel vettük körül. Megesett, hogy némelyik házi muzsikusunk kitelelt az apró vaskályha közelében.

Anyám kedvenc katicabogara, Józsika, az ablakban lakott. Egész nap ki-be mászkált, hol egy fűszál hegyén ringatódzott, hol a párkányon sütkérezett gondtalan nyugalomban.

A kutyáktól viszont féltem. A szomszédos gyártelep kapuja mögött vicsorgó Dundi nevű véreb hosszú időre kiölte belőlem az érdeklődés szikráját a derék négylábúak iránt.

A baromfiudvar szárnyasait azonban rajongva szerettem. Kiváltképp a tyúkokat. Nem kis büszkeséggel írom le, azon kevesek közé tartozom, aki beszélgetni tud a tyúkokkal. Sajnos, ma már nem hajlandók szóba állni velem...

Emlékszem, egyszer kiválasztottam magamnak egy szemre való kendermagos tyúkot és addig károltam neki, amíg vissza nem kotkodácsolt. Anyám dőlt a kacagástól, amikor látta, hogy Kitti (így neveztem el) reggelenként besétál a nyitott ajtón, felszáll az ágyam szélére és hangos kárálással adja tudtomra: reggel van, ki az ágyból!

Kittit sikerült annyira magamhoz szoktatnom, hogy mindenhová „kutyaként" követett, még az utcára is utánam jött volna, ha nem csapom be előtte a kaput.

Gyermekkorom másik kedvenc szárnyasa, Kázmér, a kacsa. Felnőtt fejjel visszagondolva rá, néha eltűnődöm azon, nem tévesztettem-e pályát? Lehet, hogy nyugodtabb az életem, ha kabaréírás helyett kacsákat idomítok...

Kázmérral bármelyik vándorcirkusz műsorában felléphettem volna; vezényszóra hápogott, szájharmonika kíséret mellett táncolt, utánam szaladt, veszekedett, bolondozott, egyszóval „csodakacsa" volt. Ám nemcsak művészi adottságairól, a májáról és tepertőjéről is csak a legjobbakat mondhatom...

Az ostrom alatt egy egér menekült be négyszemélyes óvóhelyünkre, ahol már huzamosabb ideje szökevényi minőségben tartózkodtam. Később annyira megbarátkozott velünk, hogy nappal is bátran mutatkozott társaságunkban, ha másért nem, azért, hogy segítsen elfogyasztani szegényes morzsáinkat. . Már nem tudom az okát, a szimpatikus egeret Robosztus Gusztinak neveztem el. A nyomasztó légkörben Robosztus Guszti megjelenése feledtette velünk időnként a háború fináléjának cseppet sem szívderítő pillanatait.

Jó érzéssel jelenthetem: velünk együtt Robosztus Guszti is megérte a felszabadulást. Őt ugyan nem a fasiszták, hanem a macskák üldözték, de egy egér számára a macska jelenti a Gestapót... Végül ez okozta a vesztét. A felszabadulás után ugyanis szép számmal maradtak macskák (meg fasiszták is) Budapesten. Szegény Robosztus Gusztira, „akinek" az óvóhelyi tétlenségtől lelassultak a reflexei, rávetette magát egy kiéhezett kandúr, és vele oltotta el az éhségét.

A későbbi években sündisznót és teknősbékát is tartottam a háznál. Egy alkalommal berepült hozzánk egy ausztráliai zebrapinty; a felettünk lakó Brettstettnernétől menekült el, aki fuvolázni tanította a házmester fiát, és szegény madár már beleőrült az örökös fuvolázásba...

Sajnos, sem a sün, sem a teknőc, sem a zebrapinty nem maradhatott meg sokáig nálunk, mert első feleségem minden állatot kiüldözött a lakásból. Később engem is...

Negyvenéves koromban lettem kutyabarát. Seregnyi kabarétréfám nőszereplője, Vay Ilus ajándékozott meg egy csapzott pulival. A fekete szőrpamacshoz, Nusikámhoz, mániákusan ragaszkodtam. Csodálatos éveket töltöttünk együtt. Nusi volt az első „nő" az életemben, „akinek személyét" versben örökítettem meg.

Sok éve már ennek. Jelenleg csak egy szú él a környezetemben. Íróasztalom oldalába fészkelte be magát, éjszakánként gyakran hallom diszkrét percegését. Jó érzés tudni, hogy amíg én alszom, a szú dolgozik. Egyszer majd írok róla egy szújátékot, hogy legyen ami emlékeztessen rá, mert a szú elrepül, az írás megmarad...

GALAMBOS SZILVESZTER:

SZILÁNKOK

FIGYELMEZTETÉS

A korai házasságnál rosszabb a késői válás.

JÓAKARAT

Egy kis jóakarattal sok bajt okozhatunk embertársainknak.

SZERÉNY ESKÜVŐ

A menyasszonytáncnál szépen hullottak a kalapba az ötvenfilléresek.

NÉZŐPONT

— A fizikai munkának is megvan a szépsége, így az íróasztal mögül nézve.

HENTESÜZLETBEN

— Tíz deka szalámivéget kérek.

— Maga nekem nem parancsol — mondta a hentes. És azért is a közepéből adott.

TELEFON

— Halló! Szeretsz?

— Szeretlek.

— Pardon. Akkor téves. Azt hittem, a feleségemmel beszélek.

IDEGENFORGALOM

A kislány büszkén meséli a barátnőjének:

— Tegnap megismerkedtem egy valódi olasz fiúval. Az apja még Zalaszentiválnon született, az anyja Derecskén. Ő születése óta a Damjanich utcában lakik. Ha nem mondja, hogy olasz, el sem hinné az ember...

ŐSZINTE VALLOMÁS

— Nézze, Magdika, én már sok nőt ismertem, de esküszöm, egyiket sem szerettem olyan forrón, szenvedélyesen, őszinte rajongással, mint önmagamat.

SZÓRAKOZOTTSÁG

A Keleti pályaudvaron felszálltam a vonatra és magam mellé tettem a kalapom, hogy helyet biztosítsak a feleségemnek. A vonat már Hatvan körül járt, amikor eszembe jutott, hogy nekem nincs is feleségem.

TÖRZSVENDÉG

A mentőorvos így szólt a részeghez:

— Magát most elvisszük az alkoholelvonó intézetbe.

— Rendben van, de előbb igyunk meg valahol egy kisfröccsöt.

CÉL

A versenyző elsőnek futott a célba. Igaz, hogy a verseny csak egy óra múlva kezdődött.

REPÜLŐ CSÉSZEALJ

— Repülő csészealjat láttam.

— Hol?

— Egy kocsmai verekedésnél.

SZAKMAVÁLTOZTATÁS

Erzsi előbb kardigánokat kötött, később alkalmi ismeretségeket.

TANUSKODNI KELLEMETLEN

— Szemtanúkat keresünk, akik látták, hogy merre menekültek a baleset szemtanúi.

REMEK VENDÉG

— A szokásosat? Ugyanazt mint tegnap? — kérdezte a figyelmes pincér.

— Úgy van — bólintott a vendég.

— Tehát ma sem kér semmit...

RANDEVÚ

— Ferivel van randevúm. Úgy illik, hogy a nő tíz percet késsen. Nem akarom elkényeztetni.

— És Feri nem haragszik a késésért?

— Ugyan, ő el sem jön.

KÖZÉPKOR

— Hiányzik egy kerekem. S. kerékbetöréséhez kellett volna.

KIRÁLYHEGYI PÁL:

A REJTÉLY TITKA

Amikor Gizike a második kezemet kérte meg, mert az egyikbe már kétszer belevágott manikűrözés közben, imígyen szóla hozzám:

— Azt hallottam valakitől, hogy magának nagy mennyiségű esze van, hát bogozza ki azt, ami velem történt és történik mindig, mert ez mégiscsak abszolút, nem? Na. Tizennyolc éves vagyok és szép, tudom, mert szokják mondani, meg tükörbe nézegetni is szokok, hát látom miről van szó és jönnek a fiúk.

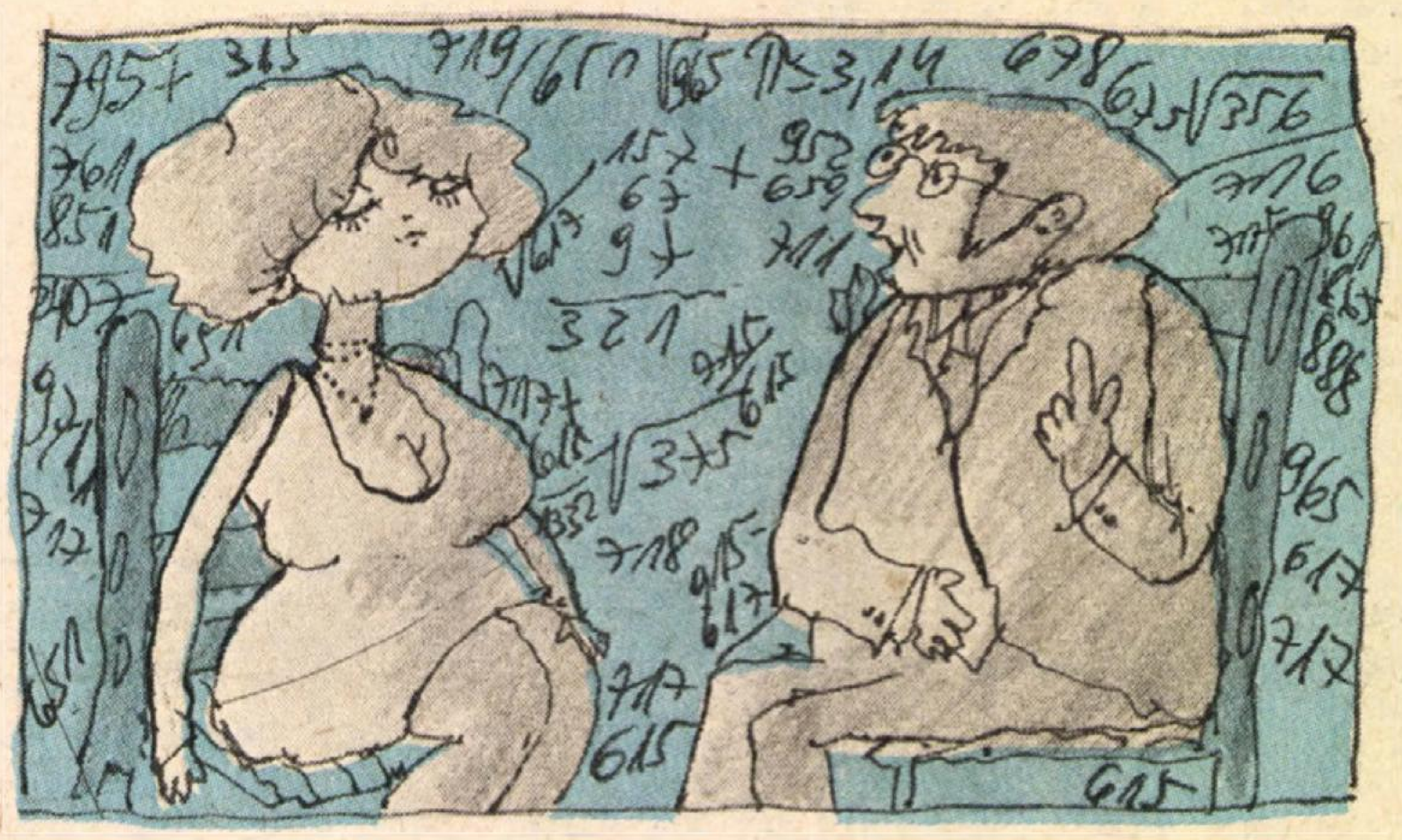
Udvarolnak nekem, hogy ilyen még nem volt, meg így, meg úgy, aztán elmegyünk moziba vagy kirándulni vagy valami, és én hallgatni szokok, mert nem jut eszembe semmi, meg persze az sem érdekel, amit a fiúk mondanak nekem, de persze nem is zavar, mert nem nagyon figyelek, sőt néha kicsit sem, mert buták, mint a manikűrolló és mindenki csak a saját kövét fújja.

Például, volt egy udvarlóm, aki sofőr, mindig csak arról beszélt, milyen a kuplungja, meg a kereke, meg százzal szalad, ha jön a rendőr, meg borravalókról, amiket nem kap, mert az utas fukar, nem becsüli meg a jó sofőrt, meg hogy ő ilyen kocsit hajt, holott amolyat szeretne, meg ilyen szamárságokat.

Én csak bólogattam, hiszen azt sem tudom, mi az a kuplung, de nem is fontos, mert mi lehet, ha ő mondja, de még egyszer találkoztunk, aztán felém se jött. Abbahagyott, mint egy kuplung, pedig azelőtt megállt a kocsijával az üzlet előtt, befütyült, kijöttem és most, hogy nem fütyül, nem is jövök.

Na. Aztán volt egy technikus, büszke volt arra, hogy villanymérőket készít, nem tudom, minek a mérő, ugyanis látom, ha ég a villany, meg jön a számla, de ő csak beszélt ezekről a szamárságokról, én meg úgy tettem, mintha hallgatnék, nem szóltam, csak nyitott szemmel aludtam, mert ugyebár táncolni szerettem volna menni és nem mérni a villanyt, de nem vitt, csak beszélt a mérőjéről, azután otthagyott az is, ma sem tudom miért, hiszen abszurdum kedves voltam hozzá.

Na. Vegyük az orvostanhallgatót. Ő is hallgató, én is hallgatok,

hát csak megértjük egymást — gondoltam —, de nem úgy hozta a sors keze.

Arról beszélt, milyen szépeket boncol, ami nem zavart, hadd boncolgasson, de matekot is tanult és magyarázta nekem, milyen szép a matek, mert minden a földön matek, még a szerelem is, mert mindent azzal lehet kiszámítani, meg beszélt logaritmusról is, amit nem is ismertem, meg visszakeresésről, ami már fájt nekem, sőt meg is sértődtem, amikor megkérdezte tőlem kicsit pikírten, tudom-e mi az egy ismeretlennel bíró egyenlet, hát minek néz engem, meg is mondtam neki, hogy nem szeretek utcán ismerkedni, nem szeretem az ismeretleneket, de ha megszólítanak, válaszolok, mert tudom, mi az illem.

Ez se vitt táncolni, pedig tettem célzásokat, hogyha minden matek, akkor a tánc is az lehet, mire lelkesedett, milyen okos vagyok ,mert igaz, a zene is matematika, de táncolni nem akart az istennek sem.

Meg is mondtam neki, hogy fütyülök az ilyen matekra, amiben soha sincsen tánc.

Na. Elmaradt ez is, pedig születésnapom is volt közben, ami tipikus matematika, nem használt.

De jött a másik, az is lelkes volt, hogy ilyen szép vagyok, meg olyan is, mondtam egye fene, ezt már ismerem, mire kisült, hogy horgászni szok. Erre megjegyeztem, de csak mint célzást, mert ravasz vagyok, mint a saspörkölt, hogy milyen szépen táncolnak a halak a vízben, nekünk is táncolni kéne, persze szárazon, hisz nem vagyunk halak, mondtam, gondoltam talán megérti mire célzok. Nem értette, mert folyton arról beszélt, hogy neki milyen jóízű kukacai vannak, ezeket szeretik a halak, sőt: imádják bekapják, pedig nem komoly, csak csalétek, mégis ezekkel fogják a legszebb süllőket, mondtam, nem szeretem a halat, mert sok benne a szálka, az ember csak köhög tőle, ha lenyeli, amit nem szeret egy lány, mert más a tánc, amit szeret egy lány és nem köhög tőle, de ő csak jött, hogy milyen nyugalmas a víz, ami csörgedezik a szálka körül és akkor ő kifogja a halat, mondtam neki, elég disznóság, ne hencegjen vele, mert neki hogy tetszene, ha a halak húznák be őt a sok vízbe, viszonzásul a csalétekért?

No nekem mennem kell, sok a dolgom — mondta a horgász és látszott rajta, hogy sohasem jön vissza, meg is mondtam neki, hogy egyiknek az a baja, hogy hallgatok, a másiknak az, ha beszélek, az isten se ismeri itt ki magát. Hirtelen nem is tudnám megmondani, minek vannak a férfiak a világon, ha táncolni nem akar egy sem.

No de itt van a legkínosabb férfi, a Géza. Geológusnak mondta magát, hogy ne értsem, de aztán megmagyarázta, hogy ő jár hajókon és a tenger fenekét kutatja, mert ott valami kövek vannak.

A férfiak útjai kifürkészhetetlenek, de nem csüggedtem, nekem a tenger fenekéről is eszembejutott a tánc, amit kedvelek, ha van az embernek partnere hozzá. Képzelem, hogy riszálják magukat a halak ott a tengerben — jegyeztem meg —, mert biztosan ők is szeretnek táncolni.

Mire ő azt válaszolta, hogy őt nem a halak, hanem a kőzetek érdeklik a tengerben és azok nem riszálnak semmit.

Már ebből is láttam, milyen ostoba ember lehet ez a kőzetes, ha a lényeget nem érti meg. Igaz, hogy nős volt eleinte, de elvált, biztosan a felesége is megunta, hogy mindig más fenekével foglalkozik a férje.

TRIBÜN

A menedzser a modern világot szidja.

— Tiszta őrület. Most már komputer határozza meg, ki legyen egy profibokszoló következő ellenfele. Lehetetlen állapot.

— Miért? — kérdi a fia. — Te hogyan találtál rá a mamára?

— Én? — mondja büszkén a menedzser. — Pókeron nyertem.

*

Egy nyugatnémet nagyüzem tömegsportszervezője beszámolt 1979-ben végzett munkájáról.

— Talán hibának tekinthető — mondta —, hogy többet törődtem a kikapcsolódással, szórakozással, mint a biztonsággal.

Nem folytathatta. További szavai egetverő derűbe fulladtak. A teremben ugyanis mindenki tudta, hogy az illető most várja hatodik gyermekét.

*

Fontos évforduló ez a mai — mondja a céllövőbajnok. — Számomra nagyon sokat jelent. Kilencszáz éve született Tell Vilmos. Kölyökkoromban ő volt a példaképem. Kimentem a legjobb barátommal a kert végébe, a fejére tett egy almát, én meg igyekeztem eltalálni. Holnap lenne harmincnégy éves!

*

Han Epperson írta a Washington Post című lapban:

— Ha egy férfi valamelyik játékról azt mondja, hogy ostoba, gyermekeknek való passzió, akkor egy valami biztosra vehető. Hogy abban a játékban rendszeresen kikap a feleségétől.

*

Muhammad Ali újra visszatér! Szerződést írt alá, hogy júniusban megmérkőzik a tíz évvel fiatalabb John Tate-tel.

— Negyedszer is megnyerem a világbajnokságot — mondta a régi modorában. — Ez olyan rekord lesz, amelyet háromszáz évig sem javítanak meg.

*

A proficsapat újonca pszichiáterhez megy.

— Segítenie kell rajtam doktor úr. Alacsonyabbrendűségi érzésem van.

— Semmit sem tehetek — mondja a pszichiáter. — Egy újoncnak nincs alacsonyabbrendűségi érzése. Egy újonc alacsonyabb rendű és kész.

Dobie Billingly, a kitűnő műugró edző új és roppant bonyolult gyakorlatot tanított a versenyzőinek.

— Idehallgassatok — mondta —, ez az ugrás annyira komplikált, hogy ha valaki elsőre jól csinálja, feltétlenül elrontott valamit.

*

A játékvezető lefúj valamit. A játékos dühöng.

— Vak maga? — kiált a játékvezetőre.

A játékvezető persze zokonveszi.

— Mit mondott? — üvölt vissza.

A játékos összecsapja a kezét.

— Jóságos ég, süket is?

Egyetlen embert ismertem eddig, akinek sikerült leszoknia az italról, a dohányzásról, a túl bőséges étkezésről és a nőkről — írja Robert Orben. — Gyönyörű temetése volt!

*

Tavaszi edzőtáborban van a profi rögbicsapat. Vacsora előtt az erdőben sétálgatnak és észrevesznek egy hatalmas bernáthegyit, amint éppen egy kis foxitól akarja elvenni a csontot. A foxi dühös, morog, vicsorog. Végre a nagy kutya gondol egyet, a fogai közé kapja a kiskutyát és elviszi csontostól.

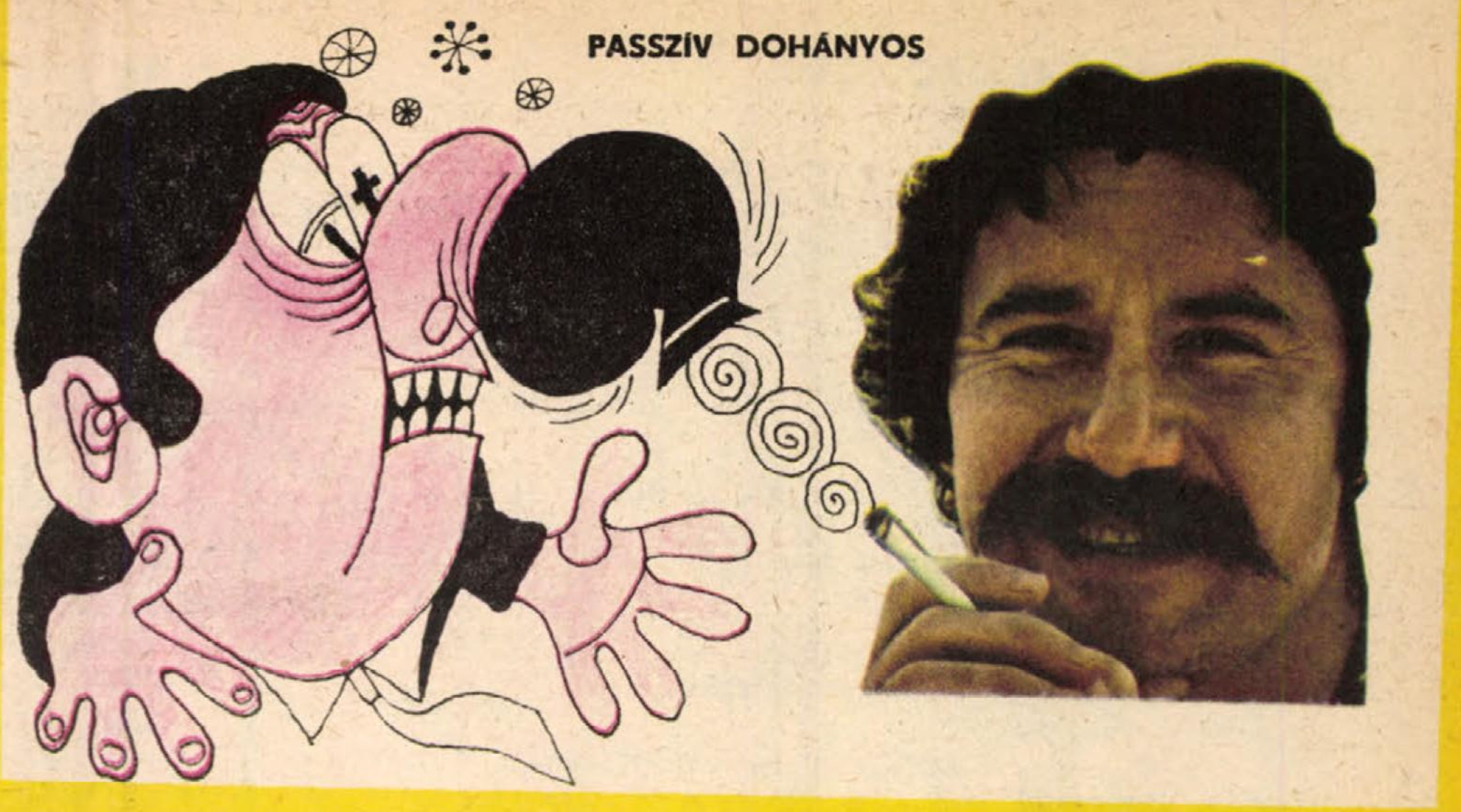
— Látjátok — kiált fel a csapat edzője. — Ez a rögbi lényege!

(p. p.)

FÜLÖP GYÖRGY:

Lencse és ceruza

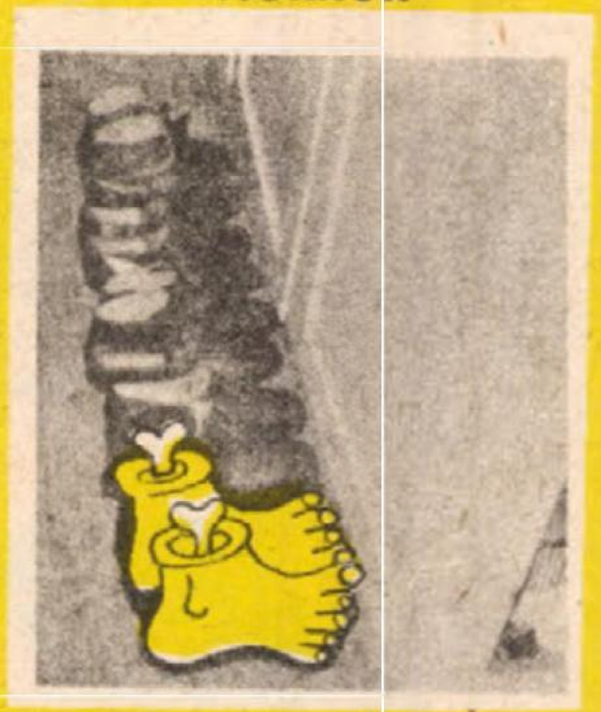

PASSZÍV DOHÁNYOS

EGÉSZEN KÖNNYŰ ZENE

HORROR

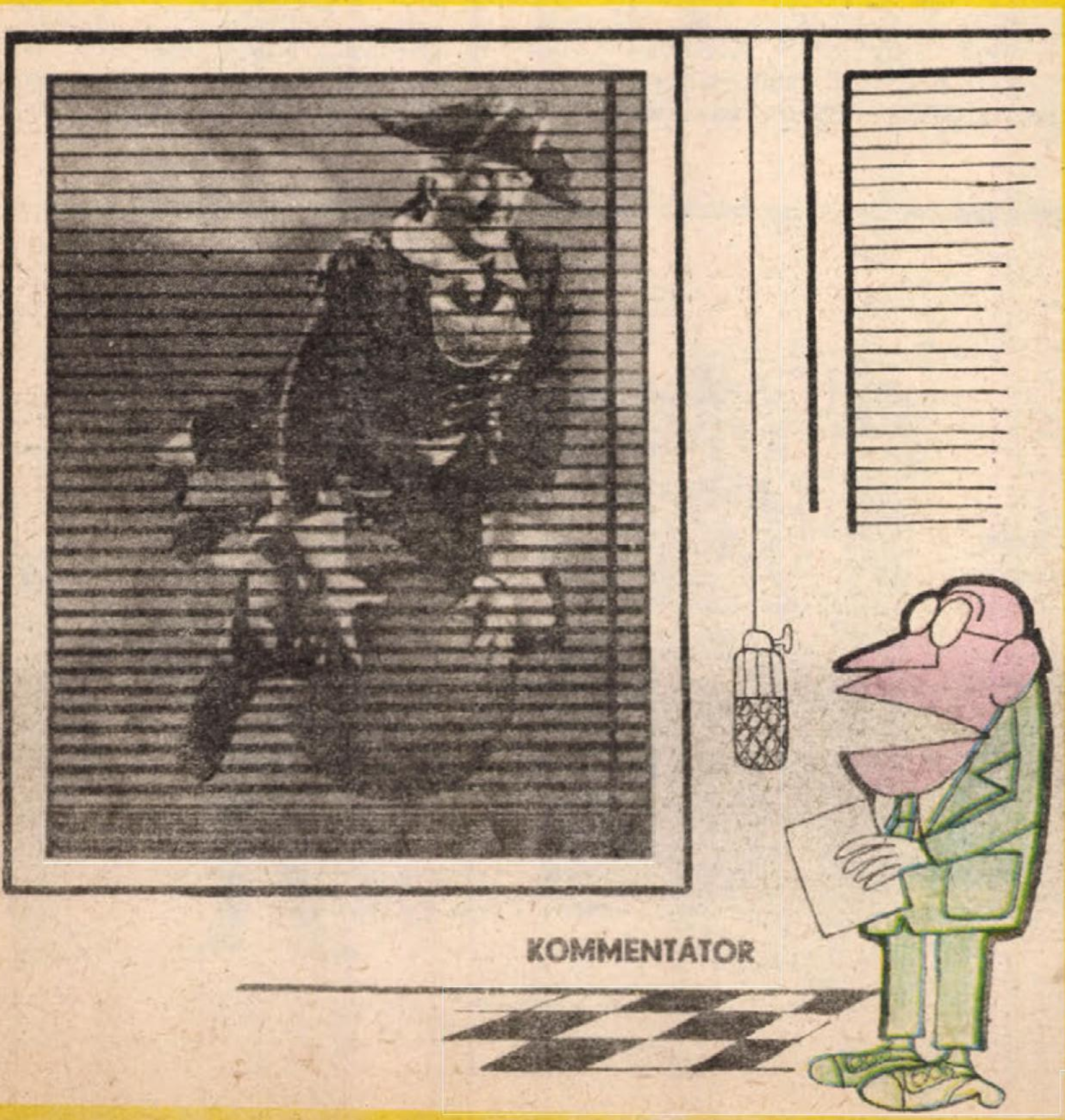
KINEK VAN ERRE ENERGIÁJA?

BUKÓSISAK

KÜLÖNÖS TALÁLKOZÁS

KOMMENTÁTOR

ŐRANGYAL

VLAGYIMIR MAJAKOVSZKIJ:

ADJATOK ANYAGI ALAPOT

Adjatok anyagi alapot!

Csak zúgjanak a költők,
fröcsögjön nyáluk,
ajkukról
a lenézés kígyója tekeregjen,
én,
lelkesedve
csupán azért kiáltok,
ami a szocializmusban elengedhetetlen.
„Nekem, elvtársak,
nem emeletre emelet kéne,
nekem komfortot
adjanak.
Én, elvtársak,
úgy szeretnék élni
s nem rosszabbul,
mint egykor az urak.
Én, maguknak, elvtársak,
nem vagyok se rigó,
se cinke,
rám,
enélkül is,
rengeteg munka vár.
Én, elvtársak,
úgy jussak fel magasabb szintre,
ahogy az uralkodó osztálynak
kijár.
Én, elvtársak,
szegényektől származom,
meguntam
a sarat
s hogy a pénzt kunyeráljam,
Elvtársak, én ott szeretnék
élni magasan,
a legnaposabb
napkitörések
szférájában.
Mi, elvtársak, nem vagyunk
se kölykök,
se paripák —
málhával
az ötödikre
ügessek?!
Ezért
— először,
másodszor
és így tovább —
adjanak nekem
liftet!
A lift nélkül
a járás ugrabugra,
a hajam
rámizzad tövig.
S ráadásul heccből
a fehér falakra
fel van írva szénnel:
„A lift
NEM
működik”.
Lám ez
és az ehhez hasonlók
megráznak —
például ilyen a spirituszfőző is.
Utat a gáznak!
Munka után
máris
mosdani akarok.
Csalárd lift,
sietve dolgozz!
Egyszóval:
adjanak
anyagi alapot
az új,
„szocialista viszonyokhoz”.
Csak zúgjanak a költők,
fröcsögjön nyáluk,
ajkukról
a lenézés kígyója tekeregjen,
én,
lelkesedve,
csupán azért kiáltok,
ami a szocializmusban elengedhetetlen.

(1929)

Pető Miklós fordítása

KÜRTI ANDRÁS:

MODERN INTERJÚK

Nem mintha elvileg a legkisebb kifogásom is lenne az interjúk új módija ellen.

Elvégre így is annyi új ismeretet szerzek, és talán még több izgalmas, friss gondolatra lelek, mint a régifajta interjúkban.

Mégis zavarnak picit a szokatlan arányok.

Tudniillik, hogy mennyit beszél a kérdező és mennyit a kérdezett.

Mert hogyan is fest mostanában egy beszélgetés, amelyet a kitűnő költővel, a nagyszerű színművésszel, a korszakos felfedezést tett tudóssal folytat az újságíró?

I.

Újságíró: Mint pelyhes fiókát a csurgó alatti fészek, úgy őrzi, óvja, melengeti ön gyermekkorának tündérvilágát, első találkozásait emberrel, kutyával, hétpettyes katicabogárral, zakatoló villamossal. És amikor először szabadult ki a házak, utcák

szorításából a szabad természetbe! Azok a mentaszagú hajnalok, harmatos futrinkák, szilaj petrencék mind mind életre kelnek az ön jambusaiban, csakúgy, mint a hófútta giligonya bokrok zizegése, telente, persze. Honnan az ezer szín, honnan az a megőrző erő, amellyel még ma is teljes hitelességgel tudja elénk tárni Rákospalota derűs és olykor komor, de mindig életszagú, friss és bizakodó életét?

Költő: Palotán nőttem föl.

II.

Újságíró: Nyúljunk le a gyökerekig. Konsztantin Szergejevics Sztanyiszlavszkij, akinek eredeti neve, mint tudjuk, Alekszejev volt, de nem tévesztendő össze a sokszoros világ- és olimpiai bajnok súlyemelő Alekszejevvel, és aki nemcsak színészként, hanem mint színészpedagógus és színházteoretikus is kiváló eredményeket ért el, a színészi munka alapjának a tökéletes átélést, a mű gondolatainak tudatos játékká formálását tekintette. Egyidejűleg hangsúlyozva a színészi összjáték, mai szóval a csapatmunka rendkívüli jelentőségét. Feltehetőleg mostani nagyszerű Hamlet-alakításánál ön is e felfogás nyomán formálta oly élethűre a dán királyfit, remek együttműködésben kollégáival? Én mint néző, úgy éreztem, hogy ön ezt a bonyolult jellemet nagy indulatok belső feszítésének hatására tárta elénk, nemde?

Színművész: Nemde.

III.

Újságíró: Ma már mindenki tisztában van azzal, hogy az úgynevezett szteránnak, pontosabban a ciklopentánohidrofenátrénnek mi a lényege. Az tudniillik, hogy az a szénvegyületek egy fölöttébb fontos és érdekes csoportjának alapvegyülete. Gondolom, szinte fölösleges megemlítenem, hogy származékai közé tartoznak a D-vitaminok, mellékvesehormonok, epesavak és egyebek. Mindez ma már közhely a tudományban, de még a magamfajta laikusok előtt is. Önnek viszont e szénvegyület vázának, a gonánnak bombázásával sikerült újabb származékokat létrehoznia. Ezeknek rendkívüli jelentőségük lehet az ipar és a gyógyászat legkülönfélébb területein, még az állattenyésztésben is, sőt.

Tudós: Sőt.

* * *

Ezek után már csak egy praktikus javaslattal fordulnék az újmódi interjúkat készítő újságíró kollégákhoz.

Küszöböljék ki azt az elavult apróságot is, hogy előadásaikon interjúalanyok is részt vegyenek, hisz tőlük úgysem tudunk meg semmit, csak zavarják a folyamatos tanítást.

– Mit szólsz a gyógyszeres szekrényemhez?

TÜCSÖK és BOGÁR

szó. Évi növekményszükségletünk egy részét KGST-n belül is csak *szabad devizás* konstrukcióban tudjuk fedezni. Ezt az importnövekményt a minden relációban konzerválható termékek exportjából kell ellentételeznünk. Ezért sem lehet gazdaságpolitikánkat va-

Tanuljunk gyorsan, könnyen magyarul!
(A Magyar Nemzetből ollózta Ladányi Gedeon)

Ami biztos az biztos. Tetszik érteni: ami biztos, az biztos.
(Reich Jenő felvétele)

— A kerékpár népszerűsége soha nem látott méreteket öltött Nagy-Britanniában. Az elmúlt évben 1,4 milliárd kerékpárt adtak el, kétszer annyit, mint 1977-ben. A közlekedési minisztérium adatai szerint csaknem nyolcmillió brit polgár rendszeresen biciklivel közlekedik.

Brávó! A nyolcmillió bringázó angol tehát tavaly 175 új kerékpárt vásárolt fejenként! Ha egy üzlet megindul . . .
(A Magyar Nemzetből ollózta Dr. Szandtner Egon)

KAPUSHIBA = GYŐZELEM

Volán: Kovács L. — Martos. Forin·

A felemelkedés útja tehát: lyukaskezű kapusokat a hálók elé!
(A Népszabadságból ollózta Galla György)

Nyelveket behúzni!
(Pécsett fotózta Győri Lajos)

Madeirára, s mindketten a szigeten fejezték be életüket. 10. Mind az ötvenforintos, mind az ötvenpengős bankjegyen Mányoki Ádám II. Rákóczi Ferencet ábrázoló arcképe látható. 11. Zimbabwe a neve egy Fort Victoriától

Mint az ötvenpengős fotója is mutatja: II. Rákóczi Ferenc ifjúkorában Petőfi Sándor néven írdogált.
(A Fülesben észlelte és a fotókat készítette Markovics Andor, leninvárosi olvasónk)

Közölték, hogy a vállalat tudatosan nem termel külön csirkeszárnyat. (A csirkeszárny az egyes munkafolyamatokban külön termelődik.) Központi rendelkezés, hogy a csirkeaprólékot tar-

Ez a csirketermékszerkezetváltozás.
(A Vas Népe című lapban találta Hazafi Antal, szombathelyi olvasónk)

A kisbíró kidobolta, hogy aki Balajti kutyájával érintkezett, az jelentkezzék... Amúgy — mint már az előbb is szó esett róla — a „hibát” (így emlegetik az esetet) nem Balajti József beoltott kutyája okozta.

Jóságos ég, csak nem kényszerítik, hogy elvegye?
(A Szabad Földben észlelte Fellner Sándor, gyáli olvasónk)

FÖLD S. PÉTER:

Tavaszi fáradtság

A jólöltözött, az évszakhoz képest szimpatikusnak tűnő fiatalember csodálkozva nézte a nagyváros forgatagát. Évek óta nem járt erre, s most, hogy tizennégy részes tévésorozatként újból visszatért, nem győzte kapkodni a fejét.

— Hármat kívánhatsz — ordított rá hirtelen egy nyuszi, aki húsvéti volt és exportból maradt vissza. A malangézé kereskedők azért nem vették át, mert három lába volt és ráadásul még hazudott is.

— Hármat kívánhatsz — mondta mégegyszer —: kacsalábon forgó palotát melléküzemággal, törtaranyat egy darabban vagy napfolttevékenységet mellényzsebbel.

— Ez megőrült — gondolta magában Simon Templar, az Angyal, mert ő volt a fiatalember. Óvatosan körülkémlelt, de mindenütt város volt.

— Milyen furcsa — motyogta maga elé és beleesett egy szakadékba.

— Nem tudsz vigyázni? — hallotta a mélyből. — Én vagyok az új metróvonal. Kálvin tér—Kispest tizenöt perc — tette hozzá és eltűnt a föld alatt, mintha mi sem történt volna.

Simon Templar mit sem sejtett. Gyanútlanul sétált a pesti utcán, még a tavaszi szél sem tudta felborzolni kedélyeit. Az aluljáróban a csövesek kinevették, régimódinak tartották, hogy zakót hord és nyakkendőt, egyikük a nyelvét is kiöltötte rá.

— Szép fiatalember, megmondom a szerencséjét — lépett elé egy kosárfonó asszony. — Mutassa a kezét, megmondom, mikor mosta meg! Boldog élete lesz, három hosszú vonalat látok, két röviddel, ha úttörő lenne, s ismerné a morze-jeleket, ebből már mindent értene. Nem vesz kosarat? Olcsóbb mint tegnap.

— Köszönöm, nem — mondta Templar és mosolygott.

— Száradjon el a nevenapja — mondta a kosárfonó, majd köddé vált, mert föltűnt két rendőr.

Az Angyal tovább sétált. Csúcsforgalom volt, amikor a Lánchídon észrevette a saját autóját. A sok kocsi között olyan magányosnak látszott, mint egy Merkur-sorszám. Bevágódott az autóba, lába már a gázpedálon volt, amikor hátulról egy fémes tárgy nyomódott a fejéhez.

— Valószínűleg pisztoly — gondolta Templar enyhe akcentussal és mosolygott a felvevőgépek felé, had lássák a nézők.

— Gyorsítson lassabban — mondta egy hang és kibiztosította a fegyvert. Templar levette a lábát a gázról, de nem akarta megzavarni az ismert reklámot.

A pisztoly tulajdonosa kiemelte a szájából az egyik szemfogát és előrenyújtotta az Angyalnak.

— Tegye el —mondta enyhe jóindulattal —, és ha elfelejtené, akkor is jusson az eszébe.

— Micsoda? — kérdezte Templar és megigazította a nyakkendőjét. — Mi az, hogy gyorsítsak lassabban?

Beletaposott a gázba és kocsija máris többet fogyasztott, mint tegnap ilyenkor.

Aznap már nem sok minden történt. Megsürgetett egy átadási határidőt, becsapott két jegyüzért és szerzett import pipadohányt, kitudjahonnan.

Késő este volt már, hazafelé poroszkált — Békásmegyeren kapott másfélszobás lakást glóriával — amikor egy sötét alak ugrott elő egy ház mögül. Az Angyal mosolyogni próbált, de az ismeretlen megelőzte.

— Én vagyok a tavaszi fáradtság — kiáltott és leverte a lábáról.

— Semmi baj — kezdte Templar, de már nem tudta befejezni a mondatot, mert meggörbült egy hajaszála.

HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK

EZ BIZONY PAZARLÁS...

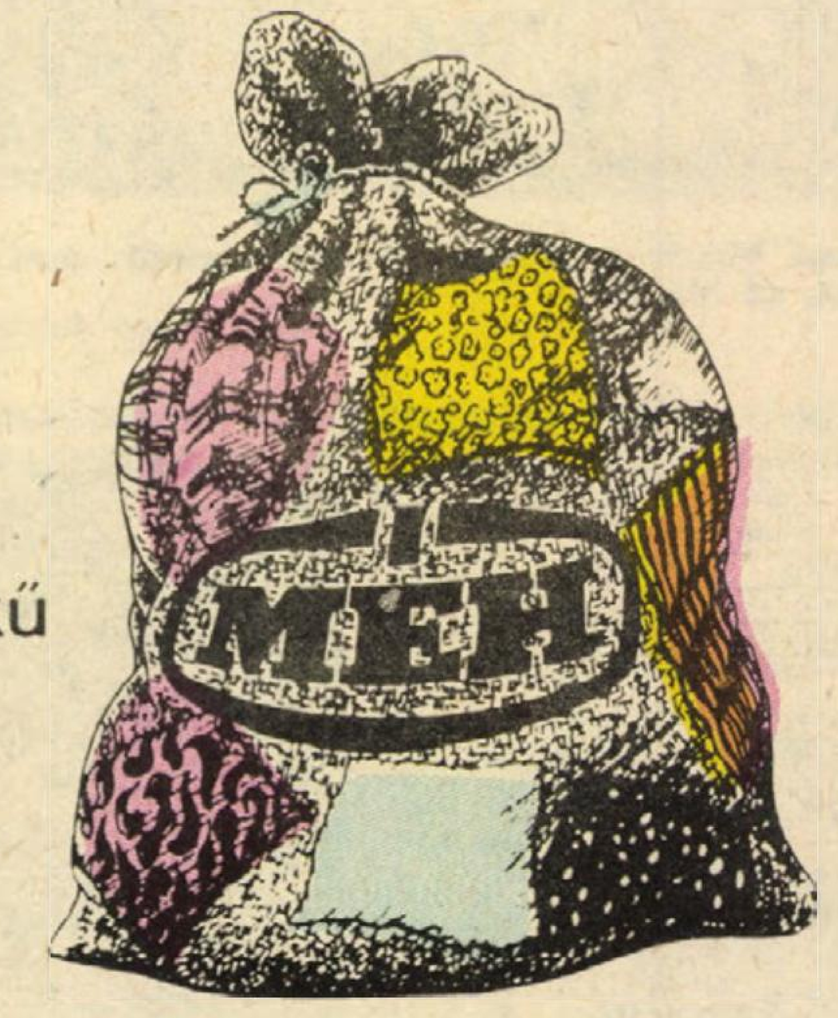

DE VAN MÉG EGY ÉRVÜNK:

HA FOLYÓ VÍZZEL MOSOGAT LÉNYEGESEN TÖBB MOSOGATÓSZER FOGY.

HA TISZTA—HASZON!

A tiszta fehér háztartási pamuttextil–hulladék kilójáért
20 forintot,
a tiszta színes háztartási pamuttextil–hulladék kilójáért
10 forintot,
a mosatlan fehér háztartási pamuttextil–hulladék kilójáért
10 forintot,
a mosatlan színes háztartási pamuttextil–hulladék kilójáért
5 forintot,
a vegyes háztartási textilhulladék kilójáért
1,60 forintot
fizet a MÉH

Április elsejétől minden 20 Ft értékű textilhulladék után egy sorsjegy is jár.

PAM·PAM·PAMUTAKCIÓ

ÁPRILIS 1-TŐL MÁJUS 10-IG

AZ ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT RÉSZLETKÖNYVSZOLGÁLATA AJÁNLJA

... pld. Fehér Géza:
TÖRÖK MINIATÚRÁK A MAGYARORSZÁGI HÓDOLTSÁG KORÁBÓL — 300,— Ft

... pld. Hárs Éva:
MARTYN FERENC — 180,— Ft

... pld. KOROK RUHÁI
Domanovszky Endre illusztrált előadásvázlatai az öltözködés történetéről — 495,— Ft

... pld. Németh Lajos:
KONDOR BÉLA — 98,— Ft

... pld. Passuth Krisztina—Pataky Dénes:
A XX. SZÁZADI MŰVÉSZET — 78,— Ft

* * *

A VILÁGKÖNYVTÁR SOROZAT KÖTETEIBŐL:

... pld. Alesz Adamovics:
HATINYI HARANGOK — 20,50 Ft

... pld. Thomas Bernhard:
A MÉSZÉGETŐ — 23,— Ft

... pld. Ferdinando Camon:
Az ÖRÖK ÉLET — 21,50 Ft

... pld. Heinar Kipphardt:
ALEXANDER — 27,50 Ft

... pld. Jaan Kross:
MENNY-KŐ — 22,50 Ft

... pld. Raymond Jean:
SÖTÉT FORRÁS — 25,— Ft

... pld. Bulat Okudzsava:
MERSZI, AVAGY SIPOV KALANDJAI — 20,50 Ft

... pld. Juan Carlos Onetti:
HAJÓGYÁR — 22,— Ft

... pld. Valentyin Raszputyin:
ÉLJ ÉS EMLÉKEZZ! — 21,50 Ft

... pld. Wojciech Zukrowski:
STRAND A STYX PARTJÁN — 26,50 Ft

A felsorolt kötetek egyenként is megrendelhetők a kitöltött, kivágott és címünkre borítékban beküldött hirdetés alapján. Postán utánvéttel szállítunk, magánszemélyeknek 200 Ft felett portómentesen, 400 Ft felett 4 havi, 600 Ft felett hathavi részletfizetési kedvezményt adunk, a 3%-os kezelési költséget és a portóköltséget felszámítjuk.
Tekintettel a korlátozott példányszámokra, a megrendeléseket beérkezési sorrendben teljesítjük.

Címünk:

ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT
RÉSZLETKÖNYVSZOLGÁLATA
Budapest, Szekszárdi u. 25. 1138
Telefon: 403-728.

A megrendelő olvasható aláírása: ....
....
Pontos címe: ....
....
Részletfizetésnél:
Anyja neve: ....
....
Születési helye, ideje: ....
....
Személyi ig. száma: ....
....

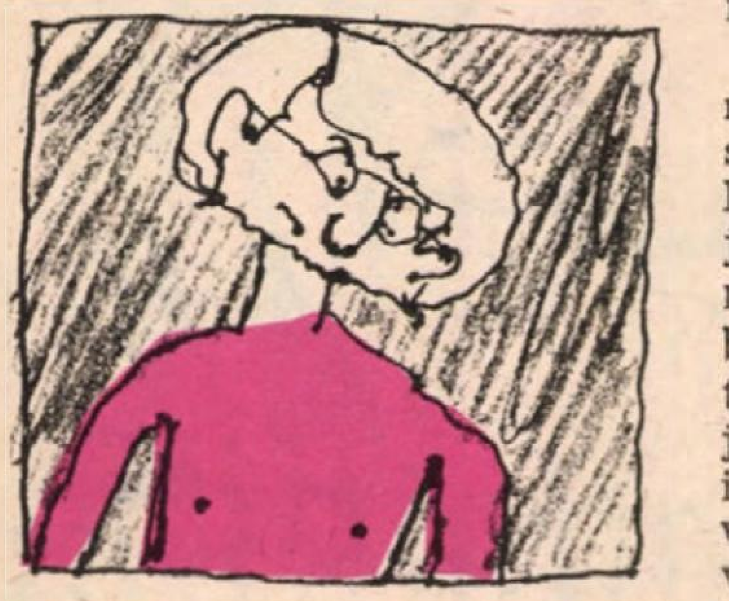

AZ OLVASÓ OLDALA

EGYIK PULCSI OLYAN MINT A MÁSIK

Névnap, születésnap avagy húsvét is kiválóan alkalmas arra, hogy az ember meglepje férjét egy új ingpulóverrel. Tavasz lévén, egy üde, pirosba hajló bordó pulcsira esett a választásom. Az új divatcikk persze, azonnal hitvesem vállára került, ab-

ban ment a szokásos napi értekezletre villogni. Hazatérve azonban meglepetéssel tapasztaltuk, hogy a bordó holmi lehúzása után az alatta levő hófehér trikó paprikaszínűre válik, és férjem bőre is olyan benyomást keltett, miszerint ideje lenne felkeresnie egy jónevű bőrgyógyászt. A karjáról, válláról söpörni lehetett a piraspaprikaszerű festéket. Előbb azt hittem, festékgyárban tett látogatást, majd feltételeztem, hogy skarlátot kapott, avagy jobb esetben magára döntött egy negyedkiló piros paprikát.

A trikót becsomagoltam, valamint a karról, vállról lesöpört festékszemcséket, és visszatértem a boltba. Az üzlet vezetője szó nélkül visszavitte a raktárba a holmit, és megkért, ugyanolyan forintértékben választanék valami mást, valami hasonlót... Egy égszínkék ingpulóverre esett a választásom. Csodás üde színben pompázott a pulcsi, és aztán később férjem bőre is, aki lehúzván az égkék holmit magáról, lesöpörte bőréről az égszínkék festékszemcséket, majd az égkékre változó trikót is mellé csomagolva, fel akartam keresni ismét az üzletet.

De nem, nem. Hiszen ha majd másnap a drappot, sárgát, avagy barnát választom netán, ugyanígy járok. Egyik pulcsi olyan mint a másik, csak a színe barna vagy fehér — aktualizáltam a régi dalt, teljesen fölöslegesen. Ugyanis elhatároztam, többé nem viszem vissza irulva-pirulva a vásárolt holmit. Miért nekem kelljen szégyenkeznem a rossz festés miatt? Miért jöjjek én zavarba, amiért visszaviszem a hibás árut? Miért én kérjek elnézést a másodszori, harmadszori okvetetlenkedésemért?

Legyen ez más szervek dolga, akik netán megvásárolták a színeresztő pulóvereket. Kérjenek ők elnézést, tőlem, tőlünk, akik megspórolt forintjainkat e vacakokra költjük, tévédésből, meggondolatlanságból, hiú ábrándból kifolyólag, mert azt tételezzük fel, hogy helyettünk szakképzettebb vásárlók minta után, próba után veszik meg nagy tételben ezeket a furcsa technológiával készülő, színező, bőrt megfestő, még tán az egészségre is ártalmas ingpulóvereket...

Hary Márta

HOZOTT SZIKÉVEL...

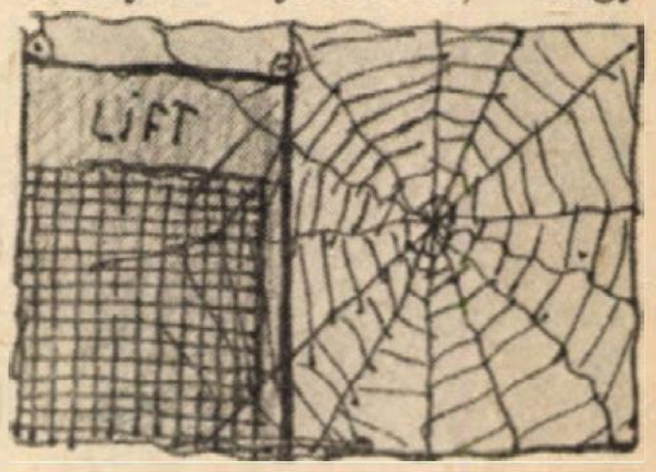
Nyolc évvel ezelőtt, amikor körzeti orvosi praxisomat elkezdtem, 30 tételt tartalmazó listával lelkesen állítottam be az orvosi műszerboltba Szegeden. A listán csak a legszükségesebbek szerepeltek (fecskendő, csipesz, olló stb.), lelkesedésem mégis percek alatt lelohadt, miután az eladó az első húsz tételre „nincs”-csel válaszolt.

Azóta valahogyan összekapartam már műszerkészletemet, el is felejtettem volna a dolgot, ha (rossz)sorsom most, nyolc év után újra be nem visz ebbe az üzletbe. A feleségemmel, aki a szomszéd községben orvosi körzetet vállalt. Ezúttal az ő listáját vette kezébe az eladó — s a huszonkettedik „nincs!” után már kissé ideges lettem. Hát — csak ennyi „változott” nyolc év alatt? Ha így megy tovább, meglehet egyik-másik kórház sebészeti osztályára kitehetik a táblát: „Operációt csak hozott szikével vállalunk, szükség esetén zsebkés is megfelel!” S legközelebb talán a fogorvos is megkérdi a foghúzásra jelentkező betegétől: Harapófogót hozott?

Dr. Kiss Kálmán
Miske, Fő u. 15. 6343

HATVAN CSALÁD GYALOGOL A MAGASBA

Lépcsőházunkban január közepe óta nem működik a lift. (A szakemberek ezt még garanciális meghibásodásnak nevezik.) A lift osztrák licenc, de tizenkét hónapból hat hónapot nem üzemel, különböző hibák miatt. Minthogy épületünk tízemeletes, és hatvan család lakik benne, a javítással foglalkozó valamennyi illetékest végig kérdeztem és arra a szomorú eredményre jutottam, hogy

még hozzávetőlegesen sem tudják megmondani, mikorra javítják meg a felvonót. Házunk gazdája, az IKV, nemcsak az időpontot nem tudja, de még azt sem, hogy tulajdonképpen ki fogja megjavítani, mert egyelőre azon vitatkoznak, hogy kire tartozik a javítási költség.

Pálffy György
Veszprém,
Felszabadulás u. 63/c. 8200

A CÍMZETT VÁLASZOL

HOVÁ TŰNT AZ ÁLLVÁNY?
(Ludas, 5. sz.)

Pécsi boltunk a kérdéses fúrógépkészlet mindkét típusát, azonos áron vásárolta a pécsi Titán Vasműszaki Nagykereskedelmi Vállalattól. A tévedést felfedve intézkedtünk, a Titán elismerte a hibát, a régi számlát stornírozva újat küldött. Ennek alapján 370 Ft visszatérítés illeti meg ifj. Svegál Andrásné olvasójukat, s a többi kilenc készlet vásárlóit ugyanilyen összeggel kártalanítjuk.

Lázár Zsigmond,
ig.h.
Ezermester- és Úttörőbolt V.

KRUMPLI-VÍZIÓ
(Ludas, 6. sz.)

A csomagolt burgonya minősége elleni kifogás jogos. Ezért ezt a csomagolást január közepén leállították.

Fésüs Gyula
Debrecen megyei Városi Tanács VB

NEM TUDJA A JOBB KÉZ
(Ludas, 6. sz.)

Vállalatunk tartalékpalack értékesítése az Alumíniumgyár által szállított palackmennyiség függvénye —, az Alumíniumgyár nyilatkozatáról egyébként mi is csak a sajtóból, rádióból értesültünk. 1980-ban az Alumíniumgyár eddig nem szállította le az éves palackmennyiség időarányos részét töltőüzemeinknek.

Kakuk József
TIGÁZ Központi PB-gáztöltő

SZENNYEZETT IVÓVÍZ
(Ludas, 6. sz.)

Olvasójuk panasza megfelel a valóságnak, Tököl nagyközség ivóvize szennyezett, a téli fagyok idején a község három artézi kútjának működése nem volt zavartalan. 1980 második félévében megkezdjük a tököli ivóvízhálózat kiépítését, egészséges ivóvizet biztosítunk.

Szusics Péter,
tanácselnök
Tököl Nagyközségi Tanács

ÜTŐSZEREK, FÜRDŐ, AJTÓZÁR
(Ludas, 6. sz.)

Az ütőszereket három éve, az akkori kívánságoknak megfelelően szerelték fel, átszerelését a jelenlegi igényeknek megfelelően elvégeztük. Rendszeresen használhatóvá tesszük az I. emeleti fürdőt is, bár az azt használó sportolók sajnos ugyanilyen rendszeresen igyekeznek azt tönkretenni. Az ökölvívó terem ajtaját extraszilárd reteszekkel megerősítettük.

Sárvári Imre,
igazgató
Népstadion és Intézményei

Köszönöm, hogy a Ludas leközölte segélykérő levelemet, utána úgyszólván napok alatt elintézték, amit a Sportiskola vezetése három év alatt nem volt képes.

Füzessy Zoltán

A LEGFRISSEBB KENYÉR
(Ludas, 6. sz.)

A kereskedelem nem hajlandó szombaton pénteki címkéjű kenyeret átvenni, bár tudja, hogy a szombati kenyér egy részét pénteken sütjük, mégis szombati címkét kér arra is. Szombati címkéjű kenyér forgalomba kerülhet pénteken úgy is — számtalan példa van rá —, hogy egyes boltok péntekre keveset rendelnek, majd pótrendelést adnak fel, amelyet mi már csak a szombati rendelésre gyártott szombati címkéjű kenyérből tudunk kielégíteni.

Halmi Tibor,
vezérigazgató
Fővárosi Sütőipari Vállalat

APÁNAK TILOS!

Három éve elváltam, két kiskorú lányom velem lakik. Január végén idézés jött: vegyük át egyikük személyi lapját. Elmentem érte, de a X. kerületi Tanács illetékes képviselője szerint azt a sárga lapot csak az édesanya veheti át. Fél óráig vitatkoztam vele, akkor megunta és odaadta nekem. Február közepén újabb idézés jött: vegyem át a saját személyi számomat. Elmentem érte, és szóltam; hadd ne kelljen harmadszor is jönnöm, szeretném átvenni kisebbik lányom lapját is. Azt nem! Csak az anyukának! Hiába könyörögtem, hiába mondtam, hogy velem lakik a gyermek, s hogy a volt feleségemet meg se találják már talán, hiszen újra férjhez ment, megváltozott a neve és más kerületben is lakik, de ez mind nem zavarta a tanácsi dolgozót. Ezúttal vesztettem, nem tudtam őt meggyőzni és a 9 éves Földvári Szilvia személyi lapja nélkül kellett hazamennem. Hiába nyilatkozta magas beosztású illetékes a tévében, hogy egy családból egy személy átveheti az összes személyi számot, illetve személyi lapot, ez a közlés a kőbányai tanácshoz még nem jutott el.

Földvári László
Bp., Harmat u. 182. 1108

KELL A SÓDER

Csillaghegyen, a Rókahegyi u. 50. számú házhoz akartam taxin eljutni, de a sofőr már a 38-as számnál kitette a szűrömet. Rövid terepszemle után beláttam: igaza volt. Az utca betonozott szakasza itt hirtelen véget ér és tengelytörő hepe-hupa,

széles sártenger váltja fel. Nem hogy taxi, de mentőautó sem juthat tovább. Innen csak gyalog, vagy hordágyon lehet közlekedni.

A kertjét csinosító helybélitől megtudtam, hogy a békásmegyeri lakótelep víztárolója épül a közeli Gyöngyvirág utcában. A hernyótalpas erőgépek tönkretették a közutat, amely Békásmegyert Csillaheggyel köti össze. A helybeliek megértéssel fogadták az építkezést, de örülnének, ha az építővállalat segítene is rajtuk. Például néhány fuvar söder gépi elegyengetésével az utcát elviselhetővé lehetne varázsolni.

(f. i.)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Klepcsányi kisétál a kisfiával a mezőre és magyaráz neki:

— Látod, kisfiam, ez itt valamikor mind víz alatt volt. Az egészet tenger borította.

— Mindjárt gondoltam — feleli a gyerek —, mert a fű tele van szardíniás dobozokkal.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Kérem, szeretném kicserélni a tükrömet.

— Hibás?

— Nem, de csak övig látom magam benne, és már kétszer mentem munkába nadrág nélkül...

ZSÖLLYE

A tehetséges filmrendező, aki alkotásaival ritkán lép a közönség elé (egyebek közt azért, mert meglehetősen gyakran néz a pohár fenekére), nemrégiben így panaszkodott barátainak:

— Tudjátok, nálam az a helyzet, hogy ha nem iszom, akkor semmi nem jut az eszembe... Ha pedig iszom, akkor mindent elfelejtek, ami eszembe jutott!

*

Jack Lemmon nemrég ünnepelte 55. születésnapját. A banketten a köszöntőt az a Walter Matthau mondta, aki Lemmon partner volt a Szenzáció című vígjátékban. Matthau, aki szédületes beszédtechnikával rendelkezik, tízoldalas köszöntőjét három perc alatt akarta elmondani, hogy mielőbb hozzáláthassanak a vendégek a pompás vacsorához, ám de Lemmon egyszercsak félbeszakította:

— Légy szíves, Walter, beszélj lassabban, mert én nem tudok ilyen gyorsan hallgatni!

*

A Nagymező utcai csemegeüzletben egy vásárló a napokban felismerte a pult előtt álldogáló Dayka Margitot.

— Drága művésznő, ne haragudjon, hogy megszólítom, de nekem is, mint annyi más embernek, maga a kedvencem. Szeretném megkérdezni, miért játszik mostanában olyan keveset a televízióban?

Dayka elmosolyodott.

— Nézze kedves, jobb ha az emberek azt kérdezik tőlem, hogy miért játszom olyan keveset, mintha azt kérdeznék, hogy miért játszom olyan sokat?!

*

Az utrechti Városi Színház az elmúlt hetekben egy falusi környezetben játszódó vígjátékot mutatott be. A harmadik felvonásban a színpadon néhány tyúk sétál. Egyik délután az előadást hirtelen erős kotkodácsolás zavarta meg és egy jókora tojás gurult a súgólyuk elé. A darab főszereplője Erich Ode — akit a Felügyelő című tévésorozatból ismernek hazai nézőink — nem jött zavarba. Felemelte a tojást az alábbi szavak kíséretében:

— Íme egy rögtönzés, amire az előadás szereplői közül senki más nem lett volna képes!

Rátonyi Róbert

IMPORT HUMOR

Sport és irodalom

CSEREPANOV SZOVJET KARIKATURISTA RAJZAI

MÜNCHHAUSEN BÁRÓ

GULLIVER

HAMLET

ROBINSON CRUSOE

DON QUIJOTE

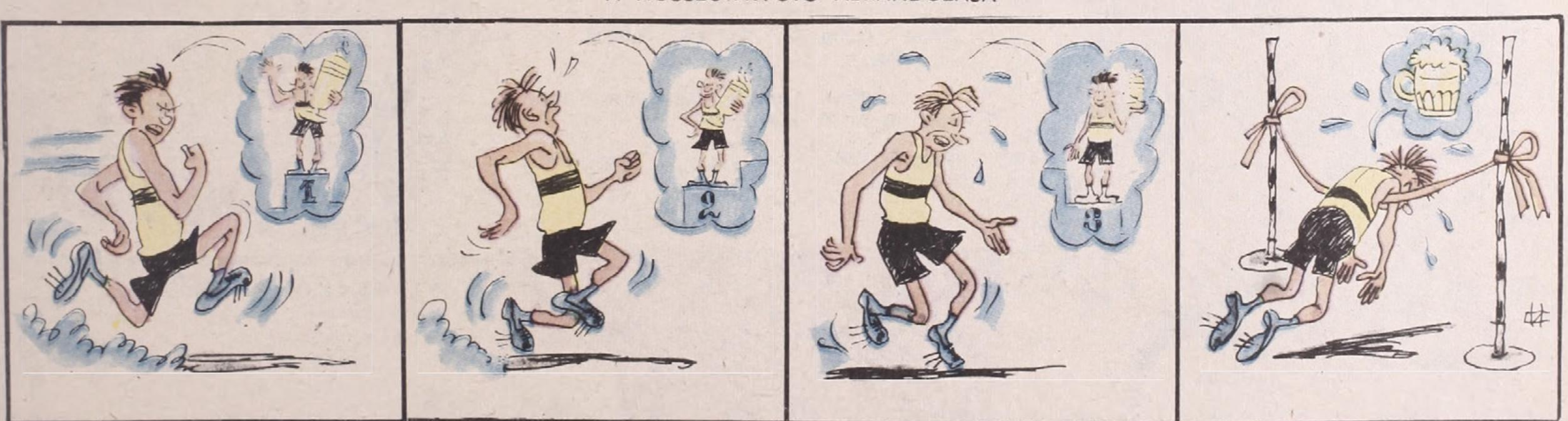
TOM SAWYER

PIROSKA ÉS A FARKAS

A HOSSZÚTÁVFUTÓ ÁBRÁNDOZÁSA

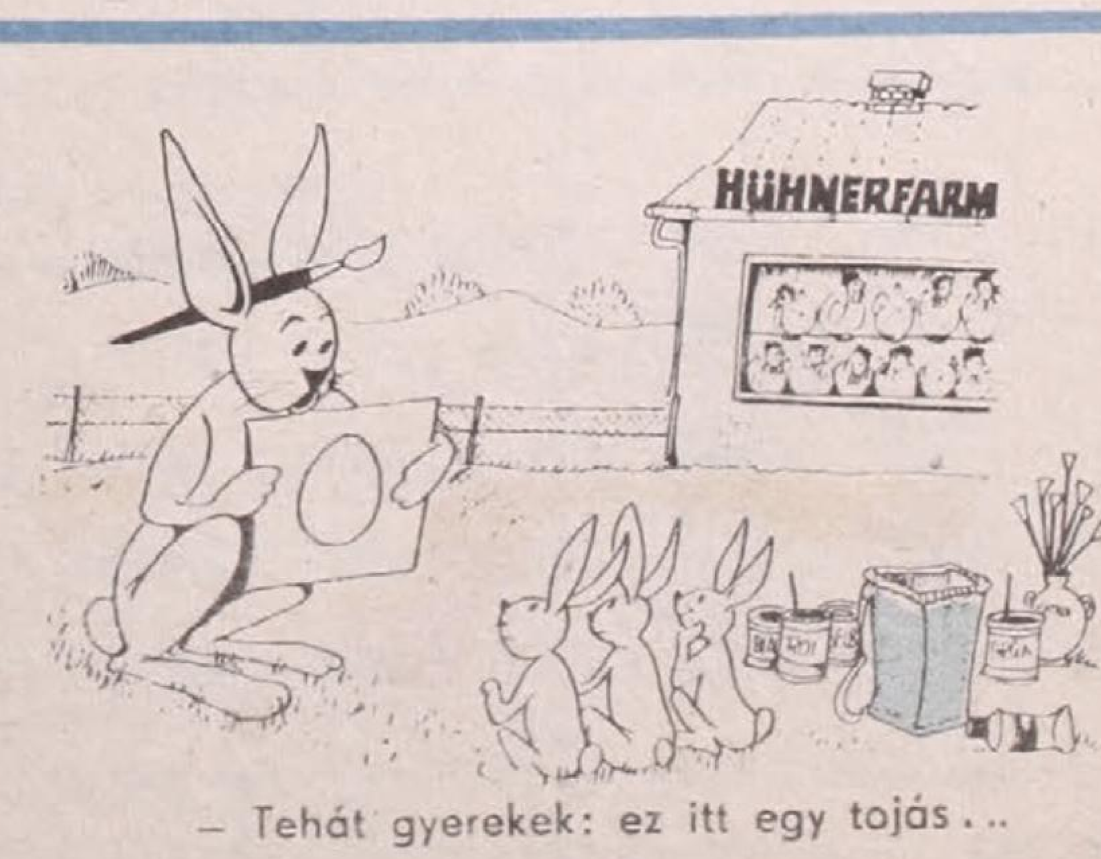

(Krokodil – Moszkva)

– Az idén annyi a megrendelésünk, hogy vendégmunkásokat kellett fogadnunk . . .

– Tehát gyerekek: ez itt egy tojás . . .

REJTVÉNYPÁLYÁZATUNK: 7×5=35

UTOLSÓ FORDULÓ

Versenyzőink — az első hat fordulóhoz hasonlóan — öt rajzot látnak. Tessék kitalálni, hogy az öt karikatúra melyik évben jelent meg a Ludas Matyiban! A játékhoz az oldal alján található szelvényt mellékeltük, amelyet a lottóhoz hasonlóan kell kitölteni: a megtippelt öt évszámot tessék X jellel áthúzni és a szelvényt — lehetőleg levelezőlapon a lapra ragasztva — címünkre beküldeni: Ludas Matyi, Budapest, 1977. A beküldés határideje: 1980. április 20. (Amennyiben borítékban küldik, kérjük, írják rá számmal: 7X5 = 35.)

A HATODIK FORDULÓ EREDMÉNYE

A telitalálatos, vagyis ötös szelvények száma 47 db. Négy találatot 84-en, három találatot 141-en értek el. Az érdekesség kedvéért megjegyezzük, hogy csak hét olyan versenyzőnk van, akik eddig mindig telitalálatos szelvényt küldtek be, és így az első hat forduló után harminc találattal rendelkeznek. Még az utolsó fordulóba is érdemes bekapcsolódni, mert minden hónapban négy vásárlási utalványt sorsolunk ki! A sorsoláson versenyzőink a hét hónapon át összesített eredményükkel szerepelnek, és a legtöbb találatot elértek között értékes fődíjakat:

TELEVÍZIÓS KÉSZÜLÉKET,
KEMPING KERÉKPÁRT,
RÁDIÓT

sorsolunk ki.

A hatodik forduló öttalálatosai között kisorsoltunk négy, egyenként 500 forintos vásárlási utalványt. A SKÁLA Áruház által felajánlott utalványokat ezúttal a következők nyerték:

Dr. Bódi Béla, Tárnok, Fehérvári u. 34. 2461.

Fitor Gáborné, Szeged, Sárosi u. 5/B. 6724.

Dr. Nerhaft Antalné, Budapest, Ond vezér út 36/B. 1144.

Répási János, Tiszavasvári, Élmunkás út 1. 4440.

A vásárlási utalványokat postán küldjük ki a nyerteseknek.

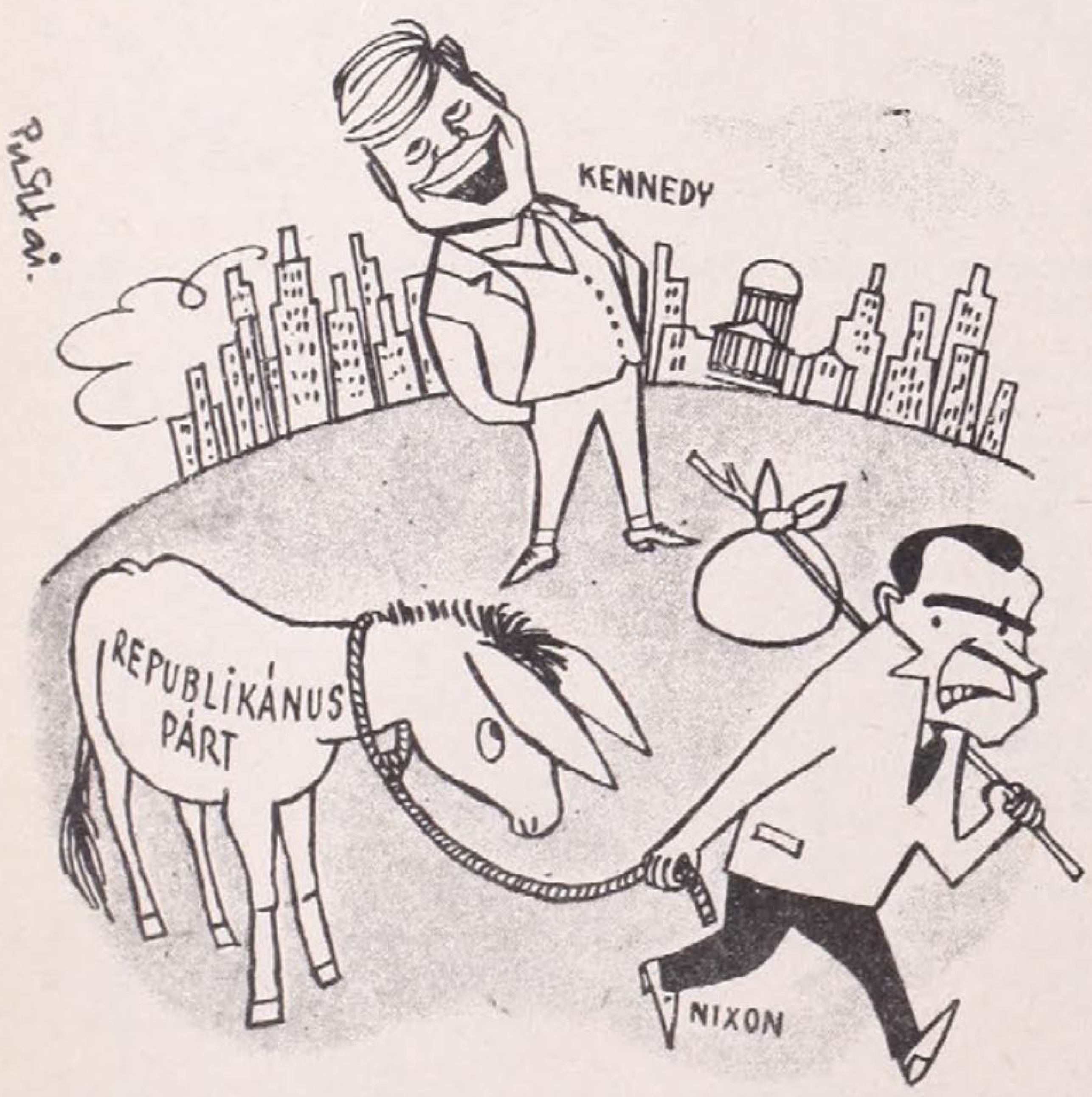
SZERENCSÉS JÁTÉKOT!

HELSINKIBEN

Amerikai újságíró: ÉS MONDJÁK CSAK... IGAZ, HOGY MAGUKAT OTTHON MAGYARORSZÁGON KOPLALTATJÁK?

AZ ELNÖKVÁLASZTÁS UTÁN

– Téged bottal vernek, engem kacagással,
Gyere, Bodri kutyám, megleszünk egymással...

PÉLDÁZAT

az ENSZ „magyar ügyben" összehívott közgyűléséről.

Sándor Károly rajza

VB idején Anglia fölött

– Nagyon nagy gólt rúghatott...

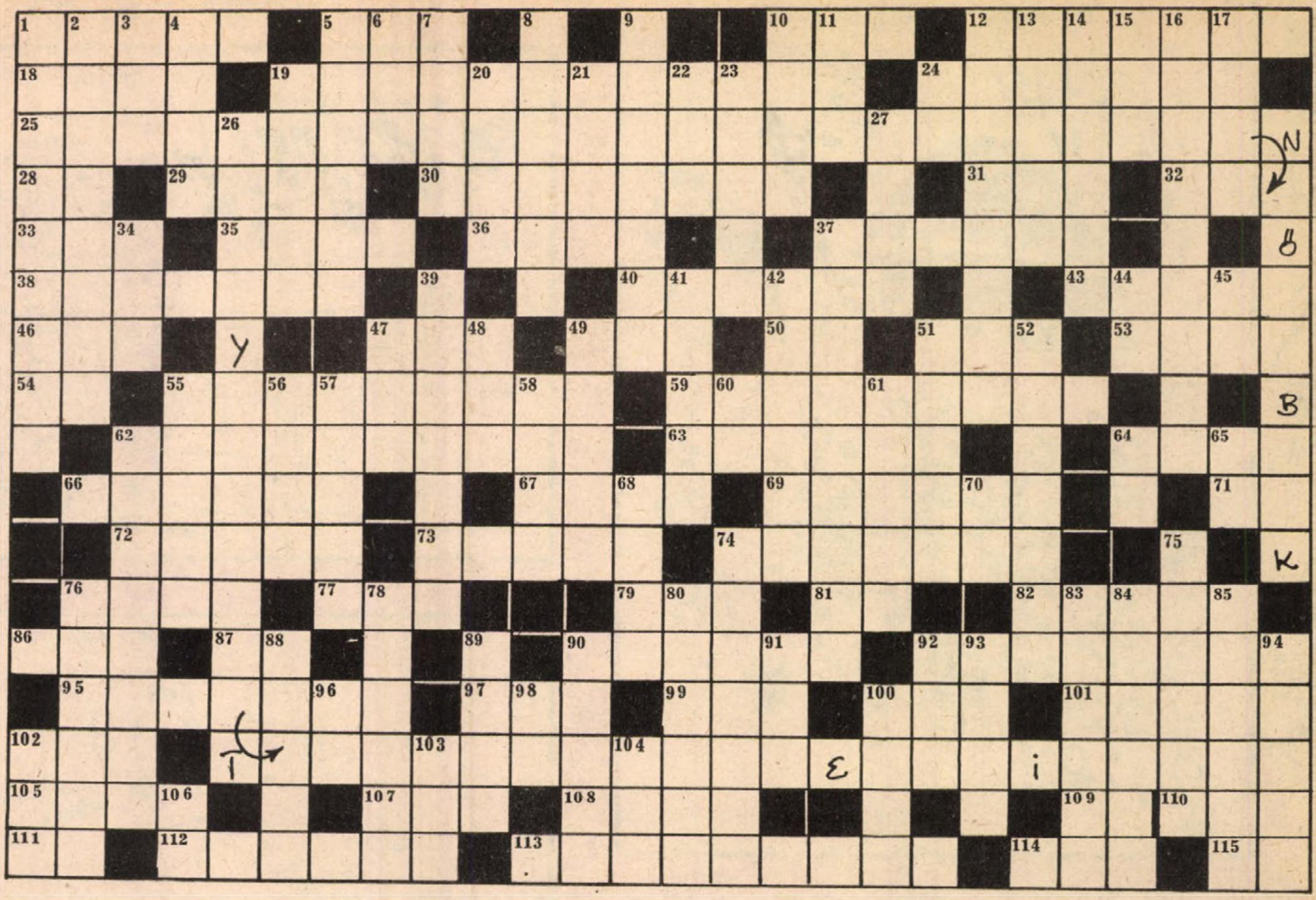
1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	TIPP SZELVÉNY 7X5=35
1952	1953	1954	1955	1956	1957	1958	
1959	1960	1961	1962	1963	1964	1965	
1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	Ludas Matyi
1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	

Név: ....

Cím: ....

DUPLA ADAG

Keresztrejtvényünk vízszintes 25 és függőleges 26 soraiban bölcs aforizma található, mely Paul Valéry francia költő (1871—1945) tollából származik. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb április 10-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977. Budapest. A megfejtők között hatszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Köztársaság Dél-Amerikában
5. Kis Ibolya
10. A Fradi
12. Nagyon-nagyon kellemes érzés
18. Hindu istenség
19. Postai címzés kelléke
24. A levelet zárja
28. Sok víz
29. Olajban gazdag ország az Arab-félszigeten
30. Az arab—mór művészet ismert motívuma
31. Első táplálékunk
32. Azon a helyen
33. Meztelen testet ábrázoló kép
35. ... meg az is
36. Hamsun norvég író keresztneve
37. Szereplő a bikaviadalban
38. Valamiféle itóka van benne
40. Az első nem európai író, akit Nobel-díjjal tüntettek ki (1861—1941)
43. Nem csigaléptekkel halad
46. Kárára van
47. Kacérkodó biztatás
49. Só — latinul
50. A rádium vegyjele
51. Éppen ellenkezőleg!
53. Amikor már a nap leszállt
54. Helyrag
55. Rosszat forral valaki ellen
59. Kékes árnyalatú sötétpiros szín neve
62. Rendbe tenni a lakást
63. Mérgeskígyó névelővel
64. A róla elnevezett hír: vészhír
66. Magyar király volt a Habsburg-házból
67. Nyolc — németül
69. Rágcsáló állat, női bunda céljaira
71. A berillium vegyjele
72. Nagy hírű argentin teniszmatador
73. Puccini operája
74. Külföldi utazás kelléke
76. ... Madrid (spanyol futballcsapat)
77. Van — németül
79. Közeledik
81. Fél. (férfinév)
82. A modern magyar irodalom kiváló szervezője volt (Ernő, 1877—1929)
86. Vészjel a tengeren
87. Vallás röv.
90. Ezer bocsánat!
92. Magyar természetbúvár és mechanikus a 18-ik században
95. Több tételből álló zenei műforma
97. Király — franciául
99. Férfinév
100. Célja a nevettetés
101. Ez volt a neve a török szultán rendeletének
102. A teniszjáték kelléke
105. Hajdan főúri rang
107. A ló csemegéje
108. ..., vidi, vici
109. Életben van
110. A Párizs rejtelmei című regény írója
111. Nem áll
112. Gondot, bánatot feledtető rövid lírai költemény
113. A királyt vagy a legfőbb hatóságot képviselte
114. Egy csiga jelzője
115. Római 1500

FÜGGŐLEGES

1. Amit az indiánok kiásnak
2. A testsúly növelését szolgálja
3. Kocsma része
4. Házbért fizet
5. Finom gúny
6. Évszázadokkal ezelőtt a nádoréhoz hasonló hatásköre volt
7. Némely növény része
8. Nagy olasz város
9. Több szólamú énekkari mű
10. Farsangi étel
11. Termelést megelőző karbantartás
12. Erőtől duzzadó, makkegészséges
13. Koncentrációs tábor
14. Főleg a sasra mondják
15. Levélnek van
16. Kedélyes társasjáték
17. Megtörtént dolog
19. Nem hamisítvány
20. Angliai uralkodócsalád a 15-ik században
21. Amihez nem szabad hozzányúlni
22. Nagy madár
23. Például: szélben a fa lombja
24. Az alumínium jele
27. Délszaki növény
34. Azonos betűk
37. Sportuszodák felszereléséhez tartozik
39. Agyagedény jelzője is lehet, de szesze is
41. Az ember tulajdonságainak összesége
42. Más szóval: szagol
44. Y. E.
45. Részvénytársaság
47. Vonatkozó névmás
48. Női név
49. Könnyed vázlat
51. Állati homlokdísz
52. Tiltást tartalmazó rendelkezés
55. A Monte Cristo grófja című regény egyik szereplője (abbé)
56. Zola regénye
57. Helység a Duna mellett
58. Angol nagyúri házaknál férficseléd
60. ... centus
61. Külkereskedelmi vállalat
62. Kabát, takaró finom anyaga
64. A kutya jellemző tulajdonsága
65. Folyó a Szovjetunióban
68. Égnek áll a ...
70. I. É.
74. Utálatot gerjeszt
75. Nagyvonalú, könnyeden bőkezű
76. Szemcsés anyagot egy bizonyos eszközzel válogat
78. Nyolc sorból álló — jambusokban írt — versszak
80. A Szovjetunió egyik népe
83. A zongora egyik őse
84. Kerekekre szerelt zeneszerszám
85. Hálaadó mise (egy ókeresztény latin himnusz kezdő szavai)
88. Az utas- és áruforgalmat őrzi a határon
89. Barna bőrű nép
90. Az I. világháborúból emlékezetes olasz folyó
91. B-vel: ragadozó állat
92. A holland légiforgalmi társaság
93. Savanyító folyadék
94. A te részedre
96. Mint a 28. vízsz.
98. Fém
100. Lét
102. Irodalmi király
103. Költői műfaj
104. Főzelék
106. Mint a 65. függ.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest, V., József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-14—15. — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

A LEGFŐBB AKADÁLY

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— Mi mind a ketten szeretnénk, de a főbérlőnk nem akar.

200—200 forintot nyert:

Futó Mihály, Érd, VIII. Szegfű u. 2. 2030

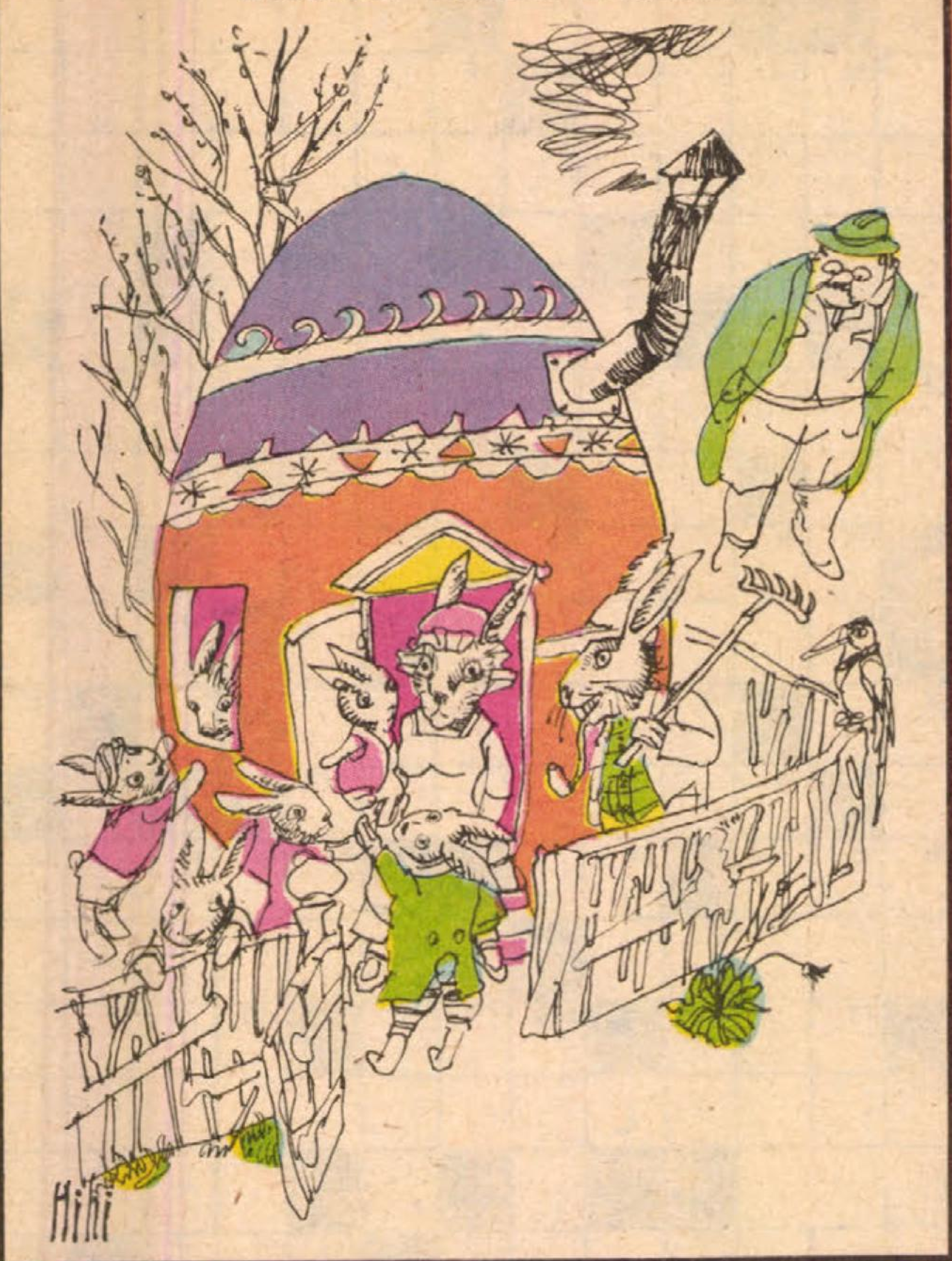
Bágyinka András, Bp., Egészségház u. 14. 1173

György Boriska, Bp., Kiss János altb. u. 11. 1126

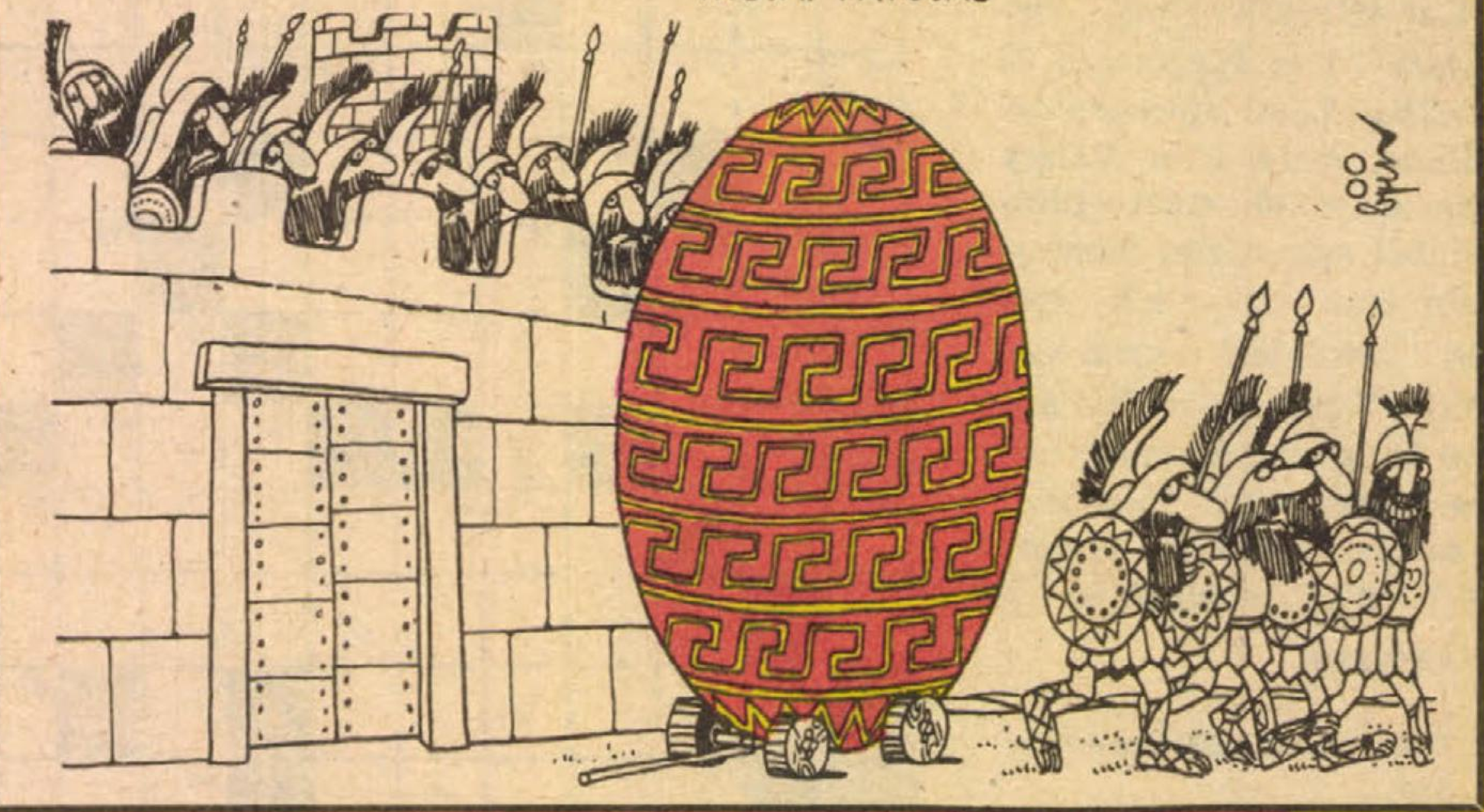
A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ENGEDÉLY NÉLKÜLI ÉPITKEZÉS

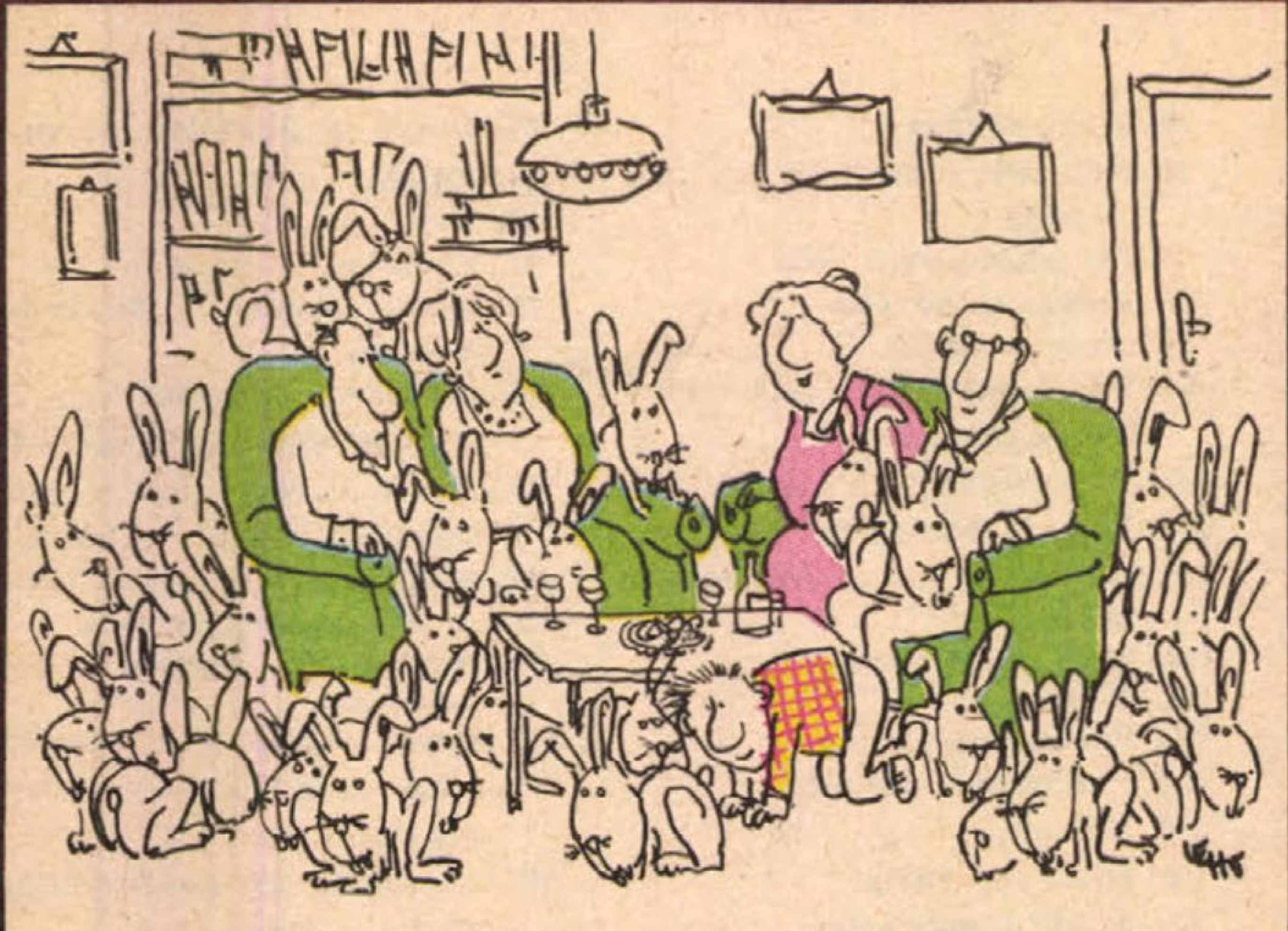

TRÓJAI FATOJÁS

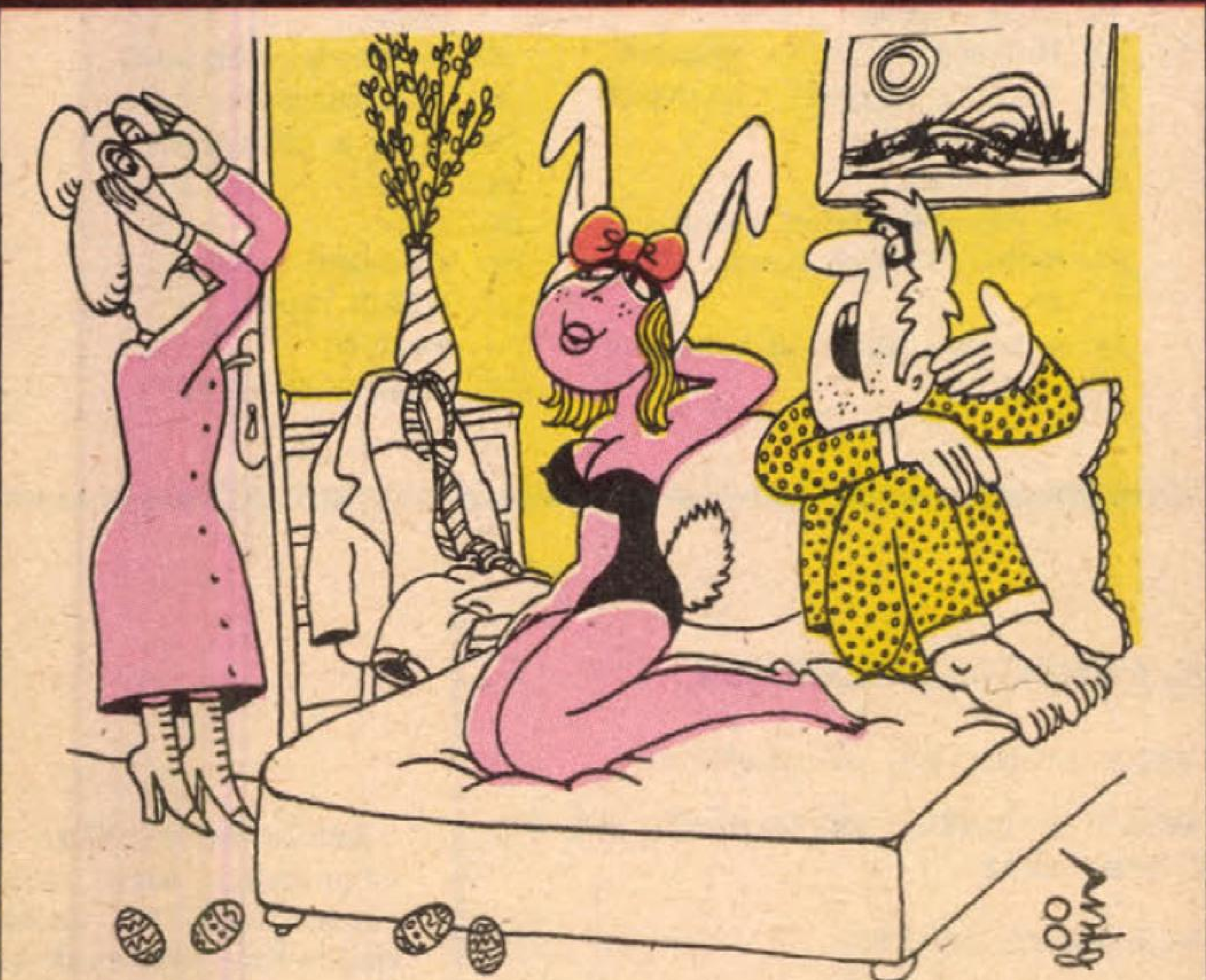

HÚSVÉTI RANGADÓ

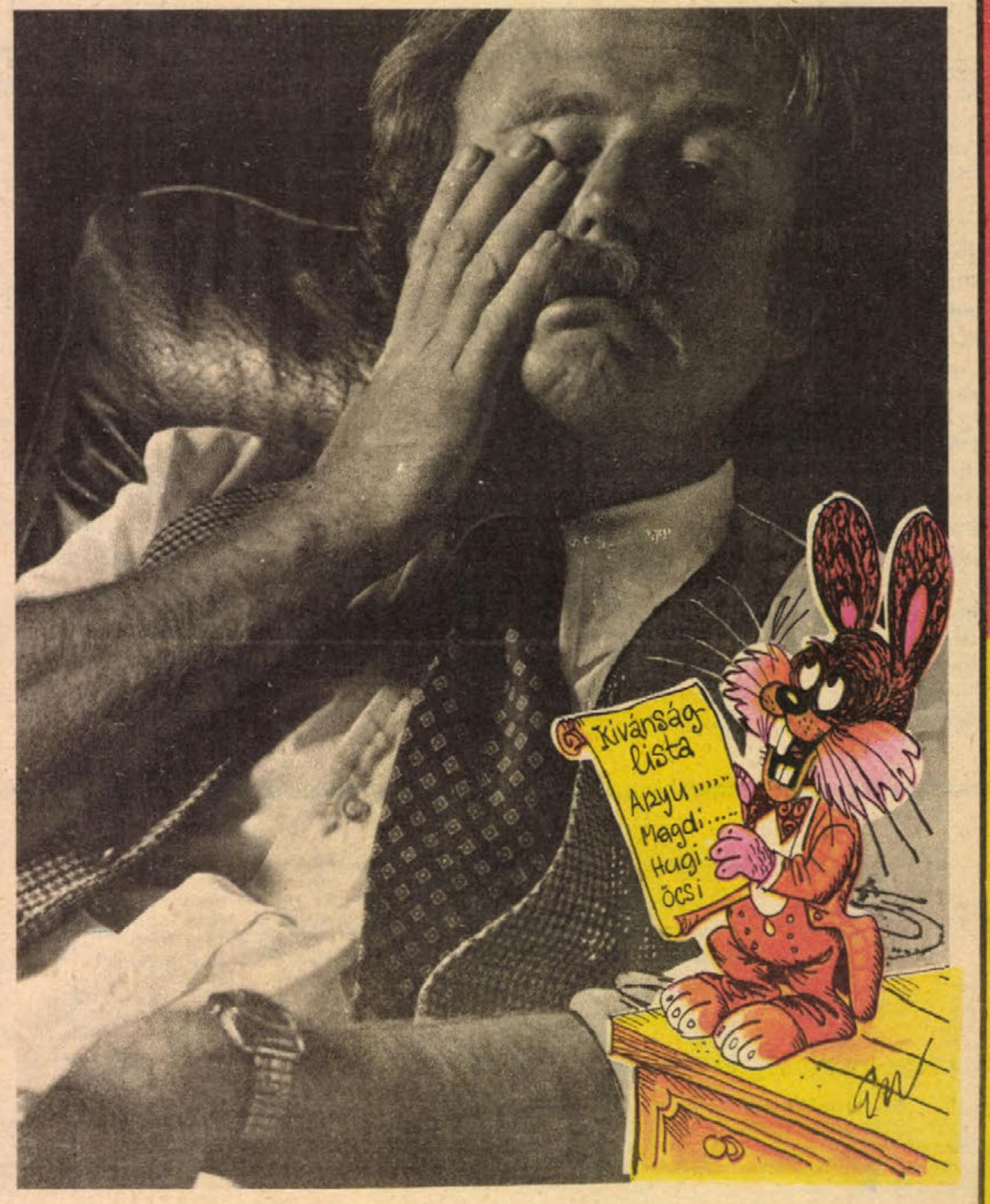

– Még tavaly húsvétra kapott két nyuszit!

– Most már elhiszi a házinéni, hogy tényleg a nyuszi látogatott meg?

– Atyavilág, most volt karácsony és máris itt a húsvét...